

Poveștile terapeutice vin să ne învețe

Ioana Cherechianu
Natalia Coroiu

Oradea
2012

ISBN 978-973-0-12444-6

POVEȘTILE TERAPEUTICE VIN SĂ NE ÎNVEȚE

Referent științific:

- lector univ. dr. Delia Bîrle – Universitatea din Oradea

Coordonatori:

- prof. Ioana Cherechianu – Colegiul Național „Iosif Vulcan” Oradea
- prof. pedagog. învă. preșcolar Natalia Coroiu – G.P.P. nr. 27 „Voinicel” Oradea

Tehnoredactare și copertă:

- prof. Ioana Cherechianu
- prof. Flavia-Iulia Oprean

ISBN:
ISBN 978-973-0-12444-6

Cuprins:

<i>Cuvânt înainte</i>	13
<i>Poveștile terapeutice vin să ne învețe?</i>	14
I. Povești create de elevi și studenți	16
ȘORICELUL ȘI ȘIRETURILE SALE	16
(pentru copii care învață să-și lege șireturile)	
Elevă clasa a IX-a A, Arvas-Popa Melisa Alexandra	
Liceul Pedagogic „Nicolae Bolcaș”	
Beiuș, județul Bihor	
MAIMUȚICA CIMPY	17
(pentru copii care își doresc obiecte nepotrivite vârstei lor)	
Elevă clasa a X-a A, Barabaș Maria	
Colegiul Național “Iosif Vulcan”	
Oradea, județul Bihor	
LĂNȚIȘORUL MAGIC	18
(pentru copii cărora le este frică să doarmă singuri)	
Elevă clasa a IX-a A, Belea Aranta Dalina	
Colegiul Național „Iosif Vulcan”	
Oradea, județul Bihor	
POVESTEA PITICULUI CLAP	18
(pentru copii cu nevoi speciale)	
Studentă anul II, CHERECHIANU LARISA ALEXANDRA	
Facultatea de Istorie și Filozofie	
Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca	
NU VREAU LA GRĂDINIȚĂ!	20
(pentru copii care refuză să meargă la grădiniță)	
Studentă anul I, Coita Cecilia	
Facultatea de Științe Socio-Umane, Universitatea din Oradea	
Oradea, județul Bihor	
POVESTEA ELEFÂNȚELULUI RORO	21
(pentru copii care n-au încredere în forțele proprii)	
Elevă clasa a IX-a A, Gal Alexandra	
Colegiul Național “Iosif Vulcan”	
Oradea, județul Bihor	
ROBOȚELUL ROBOCOP	22
(pentru copii dezordonați și deseori leneși)	
Elev clasa a IX-a A, Goilean Bogdan	
Liceul Pedagogic „Nicolae Bolcaș”	
Beiuș, județul Bihor	
IEPURAȘUL CODIȚĂ	23
(pentru copii care refuză somnul de amiază)	
Elevă clasa a X-a A, Groza Lizica	
Colegiul Național “Iosif Vulcan”	
Oradea, județul Bihor	
URSULEȚUL MOFTUROS	23
(pentru copii care fac frecvent mofturi)	
Elevă clasa a X-a A, Laza Alexandra	
Liceul Pedagogic „Nicolae Bolcaș”	
Beiuș, județul Bihor	

POVESTEA RÂNDUNICII SIDL.....	24
(pentru copii care au comportamente nepotrivite la joacă)	
Elevă clasa a X-a A, Lezeu Adelina	
Liceul Pedagogic „Nicolae Bolcaș”	
Beiuș, județul Bihor	
FLUTURAȘUL ALB.....	26
(pentru copii care își caută prieteni buni)	
Elevă clasa a X-a A, Mihuța Larisa	
Liceul Pedagogic „Nicolae Bolcaș”	
Beiuș, județul Bihor	
PITICII LUI GIGEL	27
(pentru copii care uită să-și îngrijească dințișorii)	
Elevă clasa a X-a A, Pandrea Anca	
Colegiul Național “Iosif Vulcan”	
Oradea, județul Bihor	
POVESTEA JUCĂRIILOR.....	28
(pentru copii care lasă mereu jucăriile împrăștiate)	
Elevă clasa a XI-a A, Pașca Teodora-Georgiana	
Liceul Pedagogic „Nicolae Bolcaș”	
Beiuș, județul Bihor	
TĂRÂMUL MAGIC AL LEGUMELOR	29
(pentru copii cărora nu le plac legumele)	
Elevă clasa a IX-a A, Popuța Elisabeta	
Colegiul Național “Iosif Vulcan”	
Oradea, județul Bihor	
PRIETENIA ADEVĂRATĂ	30
(pentru copii care refuză să își împartă jucăriile)	
Elevă clasa a X-a A, Racovițan Carina	
Colegiul Național “Iosif Vulcan”	
Oradea, județul Bihor	
O PĂPUȘĂ ȘI... ALICE	31
(pentru copii dornici să scape de hiperprotecția părinților)	
Elevă clasa a XI-a A, Sotoc Bianca Andreea	
Colegiul Național “Iosif Vulcan”	
Oradea, județul Bihor	
POVESTEA LUI DĂNUȚ	34
(pentru copii care mănâncă prea multe dulciuri)	
Elevă clasa a X-a A, Urdea Roxana	
Colegiul Național “Iosif Vulcan”	
Oradea, județul Bihor	
II. Povești create de cadre didactice și psihologi	36
POVESTEA BĂIEȚELULUI ERVIN.....	36
(pentru copii care își strică frecvent jucăriile)	
Profesor învățământ primar, Anton Ana	
Școala cu clasele I-VIII Berteia	
Județul Prahova	

BROASCA ȚESTOASĂ	38
(pentru cei care fac rău ființelor lipsite de apărare)	
Profesor învățământ preșcolar, Benea Ligia-Rodica	
Grădinița cu Program Prelungit „Fluierașul Fermecat” –	38
structura G.P.P. nr. 12 „Micul Prinț”, Salonta, județul Bihor	
FRUNZULIȚA	39
(pentru copii care merg pentru prima oară la grădiniță sau la școală)	
Profesor învățământ preșcolar, Bistran Mihaela	
Grădinița cu program prelungit nr. 44 „Rază de soare” Oradea, județul Bihor	
LILLY ȘI MIMI.....	40
(pentru copii cărora le este teamă sau rușine să vorbească)	
Profesor psiholog, Bodo Eva	
Grup Școlar Agroindustrial „Tamasi Aron” Borș Centrul de Dezvoltare Personală PRO CARIERE Oradea, județul Bihor	
ÎNTÂMPLĂRI DIN LUMEA PINGUINILOR.....	42
(pentru copii care învață să fie harnici)	
Profesor învățământ preșcolar, Bodog Adriana Grădinița nr. 23 Oradea, județul Bihor	
COPII ȘI ANIMALELE.....	43
(pentru copii care învață să respecte animalele)	
Profesor învățământ primar, Bodrîngă Geanina-Cornelia Școala cu clasele I-VIII Smeeni, Smeeni, județul Buzău	
ÎMPARTE CU CEILALȚI!	44
(pentru copii egoiști)	
Profesor învățământ preșcolar, Bogdan Ramona-Teodora Grădinița cu Program Prelungit „Aleodor” Oradea, județul Bihor	
BĂIATUL CEL CURAJOS.....	46
(pentru copii care își înving frica de întuneric)	
Educatoare, Bondar Marcela, Grădinița cu Program Prelungit Nr. 53 Oradea, județul Bihor	
TÂNĂRUL PRINȚ	47
(pentru copii dornici să lege noi prietenii)	
Profesor învățământul primar și preșcolar, Bordei Carmen Școala cu cls. I-VIII „Mihail Sadoveanu” Întorsura Buzăului, județul Covasna	
SCUFIȚA ROȘIE LA INTERNET	48
(neascultarea sfaturilor părintești)	
Profesor învățământ primar, Brânzaș Dorina Școala cu Clasele I-VIII Nr. 11, Oradea, județul Bihor	

OCHIUL MAGIC	51
(pentru copii purtători de ochelari și pentru cei care se joacă cu aceștia)	
Profesor învățământ preșcolar, Butcă Lia Carla	
Grădinița cu program prelungit „Fluierașul fermecat”	
Salonta, județul Bihor	
TRENULEȚUL CURIOS	52
(adaptarea copilului la mediul școlar)	
Profesor psiholog, Caba Monica	
Liceul Teologic Penticostal „Betel”	
Oradea, județul Bihor	
ȘI EU AM UN ROL!	54
(importanța hărniciei)	
Profesor învățământ primar, Calmuc Aneta	
Școala Gimnazială „Petru Rareș”	
Frumușița, județul Galați	
TRANSFERUL	54
(pentru cei învinovați pe nedrept)	
Profesor, Căpățână Simona	
CTAT “ Dumitru Moțoc”,	
Galați, județul Galați	
PAPAGALII ROCO și POCO	56
(pentru copii care își doresc să fie mereu primii)	
Profesor, Cherechianu Ioana	
Colegiul Național “Iosif Vulcan”,	
Centru de Dezvoltare Personală PRO CARIERE	
Oradea, județul Bihor	
RĂȚUȘCA RUȘCA	58
(pentru copii adoptați)	
Profesor învățământ primar, Chiorbejea Alina-Cătălina	
Școala cu clasele I-VIII Poiana-Teiului, județul Neamț	
POVESTEA GHINDEI	59
(pentru cei cărora le este teamă de necunoscut)	
Profesor învățământ preșcolar, Chiriac Maria,	
Grădinița Chiricari, Nereju Mic, județul Vrancea	
URSULEȚUL CAFENIU	60
(timiditatea și acceptarea celorlalți)	
Profesor învățământ preșcolar, Coroiu Natalia	
Grădinița cu Program Prelungit Nr.27 „Voinicel”	
Oradea, județul Bihor	
FRUMUSEȚEA DIN ADÂNCURI	62
(pentru câștigarea mulțumirii de sine)	
Psiholog, Cramaruc Nicoleta-Mihaela	
SAM „Trinitas”, Târgu Frumos, județul Iași	
ARMATA DIN CETATEA PĂCII	63
(calități necesare pentru confruntarea unei probleme)	
Psiholog, Crețu Alin	
Cabinet Psihologic Individual Psihoterapie prin psihodramă Crețu Alin –	
Oradea, județul Bihor	

ALEGEREA E A MEA!	64
(renunțarea la furie)	
Psiholog, Crețu Crina	
Liceul cu Program Sportiv „Bihorul” și	
Liceul Teoretic German „Friedrich Schiller”	
Oradea, județul Bihor	
TĂRÂMUL JUCĂRIILOR	65
(grija față de jucării)	
Profesor învățământ preșcolar, Danciu Bianca	
Grădinița ”Dumbrava Minunată”	
Cluj-Napoca, județul Cluj	
HAINA CEA VECHIE	66
(respectul între copii)	
Profesor învățământ preșcolar, Derșidan Viorica	
Grădinița cu program prelungit nr.53,	
Oradea, județul Bihor	
POVESTEA IEPURAȘULUI RICĂ	67
(pentru copii care se tem să nu greșească)	
Profesor învățământ primar și gimnazial, Doboș Valeria	
Școala cu clasele I-VIII, Poiana Teiului, județul Neamț	
NE BUCURĂM DE UN NOU PRIETEN	68
(pentru copii care își fac noi prieteni)	
Profesor învățământ primar, Donca Maria	
Colegiul Național „Iosif Vulcan”	
Oradea, județul Bihor	
CĂLĂTORIA UNEI FURNICI	69
(curiozitatea copiilor)	
Profesor învățământ preșcolar, Dumea Ancuța Sanda	
Grădinița cu Program Prelungit ”Aleodor ”	
Oradea, județul Bihor	
SUZIE, PRIETENA MEA	72
(despărțirea copilului de suzetă)	
Psiholog, Duță Teodora	
Centrul de Dezvoltare Personală Pro Cariere,	
Oradea, județul Bihor	
CUM A ÎNVĂȚAT ANDREI SĂ NU MAI MINTĂ	74
(pentru copii care îi păcălesc frecvent pe ceilalți)	
Profesor învățământ preșcolar, Fodor Adina	
Grădinița cu pogram prelungit nr. 53	
Oradea, județul Bihor	
PASĂREA CERTĂREAȚĂ	75
(pentru cei care folosesc un limbaj agresiv cu ceilalți)	
Profesor învățământ primar Gavriluț Doina	
Școala cu cls I-VIII „Toma Cocișiu”	
Blaj, județul Alba	

UN NAS MIRACULOS	77
(comportamente nedorite la copii)	
Profesor învățământ preșcolar, Gherle Anamaria, Grădinița cu Program Prelungit „Fluierașul Fermecat” – structura G.P.P. nr. 12 „Micul Prinț”, Salonta, județul Bihor	
CASTELUL FERMECAT	78
(folosirea cuvintelor magice)	
Profesor învățământ preșcolar, Giurgiu Lavinia Bianca Grădinița ”Dumbrava Minunată”, Cluj-Napoca, județul Cluj	
GRIJILE LUI ADAM	79
(pentru copii care se tem că nu vor reuși în sarcinile școlare)	
Psiholog Hamza Cristina-Adela Fundatia Română pentru Copii, Comunitate și Familie, Oradea, județul Bihor	
O ZI LA GRĂDINIȚĂ	81
(înțelegerea copiilor în timpul jocului)	
Profesor învățământ preșcolar, Hus Ramona Grădinița cu Program Prelungit Nr. 52 Oradea, județul Bihor	
IEPURAȘUL LA GRĂDINIȚĂ	82
(adaptarea copilului la grădiniță)	
Profesor învățământ preșcolar Huszar Ioana Daniela Grădinița nr. 50 „Prichindel”, Oradea, județul Bihor	
INIMIOARA DIN MARE	83
(plăcerea de a dăru)	
Profesor învățământ preșcolar, Ienciu Coca – Dely, Grădinița „Winnie and Princess” Oradea, județul Bihor	
PIGY PURCELUȘUL	84
(nemulțumirea de sine)	
Profesor învățământ preșcolar, Ignat Angela-Floare Grădinița cu Program Prelungit „Fluierașul Fermecat” – structura G.P.P. nr. 12 „Micul Prinț”, Salonta, județul Bihor	
PĂȚANIA LUI RILĂ IEPURILĂ	85
(pentru copii care învață să folosească șervețelul)	
Educatoare, Indrie Elena Grădinița cu Program Prelungit nr.28- Oradea, județul Bihor	
CEI TREI PRIETENI CREDINCIOȘI	87
(importanța muncii în echipă)	
Profesor învățământ preșcolar Kelemen Violeta Grădinița cu Program Prelungit „Fluierașul Fermecat” – structura G.P.P. nr. 12 „Micul Prinț” Salonta, județul Bihor	

POVESTEA IEPURAȘILOR	87
(pentru copii care îl iau pe „NU” în brațe)	
Profesor învățământ primar, Laurențiu Georgeta-Adriana	
Grădinița Nr.1	
Codlea, județul Brașov	
BROSCUȚA ȘI LINIILE FERMECATE.....	88
(pentru copii care învață să coloreze)	
Profesor învățământ preșcolar, Mehedeniuc Lavinia	
Grădinița „Dumbrava Minunată”	
Cluj-Napoca, județul Cluj	
PUIUL DE CĂPRIOARĂ	89
(frica de întuneric la copii)	
Profesor, Midache Oana-Florentina	
Liceul Teoretic „Dante Alighieri”	
București, județul Ilfov	
POVESTEA FLUTURAȘULUI FLOPPY	90
(imitarea înșușirilor pozitive ale celorlalți)	
Profesor învățământ preșcolar, Mihuț Ioana-Mihaela	
Grădinița cu Program Prelungit nr. 27	
Oradea, jud.Bihor	
LĂBUȘ CEL MOFTUROS	92
(pentru copii care fac mofturi la mâncare)	
Profesor învățământ preșcolar, Miklo Iuliana	
Grădinița cu Program Prelungit nr. 23	
Oradea, județul Bihor	
NOUL MEU PRIETEN	93
(comportamente nepotrivite la copii)	
Profesor învățământ preșcolar și primar, Morar Ramona	
Grădinița cu Program Normal nr. 15,	
Arad, județul Arad	
POVESTEA CIOCÂNITOAREI.....	94
(pentru copii care se simt diferiți de frații lor)	
Profesor învățământ preșcolar, Nagy Orsolya	
Grădinița cu Program Prelungit „Fluierașul Fermecat” –	
structura G.P.P. nr. 12 „Micul Prinț”,	
Salonta, județul Bihor	
REȚETA FERICIRII	96
(provocarea copiilor la joacă în momente nepotrivite)	
Profesor învățământul preșcolar, Osoian Elena Adriana	
Grădinița cu Program Prelungit nr. 36	
Timișoara, județul Timiș	
ȘI CREIOANELE COLORATE AU SUFLET	98
(pentru copii care își neglijează instrumentele de scris)	
Profesor învățământ preșcolar, Pașca Adela-Ana,	
Grădinița cu Program Prelungit „Fluierașul Fermecat” –	
structura G.P.P. nr. 12 „Micul Prinț”	
Salonta, județul Bihor	

VRĂBIUȚA GURALIVĂ	99
(pentru copii care învață să asculte cu răbdare)	
Profesor învățământ primar, Pele Mihaela Delia	
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 23	
Oradea, Județul Bihor	
PUIȘORUL MAC-MAC-MAC	100
(pentru copii cărora le este frică de apă)	
Profesor învățământ preșcolar, Puie Irina-Camelia	
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 23	
Oradea, Județul Bihor	
MICUL CAMPION	101
(pentru copii încrezători)	
Educatoare, Pupoieș Mariana	
Grădinița cu Program Prelungit nr. 48	
Oradea, județul Bihor	
LUNA ȘI TIGRIȘOR	102
(anxietatea de separare la copii)	
Profesor psiholog, Raț-Tarția Corina	
Școala cu clasele I-VIII nr. 16	
Oradea, județul Bihor	
POVESTEA ADRIEI.....	104
(despre alegerea prietenilor și depășirea dificultăților)	
Profesor învățământ primar, Saghin Claudia	
Școala Nr. 4	
Pucioasa, județul Dâmbovița	
ARICIUL SPENSER	106
(pentru copii care nu știu să împartă)	
Profesor învățământ preșcolar, Sala Ioana	
Grădinița cu Program Prelungit nr. 52	
Oradea, județul Bihor	
ȘORICELUL POFTICIOS	107
(pentru copii foarte pofticioși)	
Profesor învățământ preșcolar, Săftoiu Beatrice	
Grădinița cu Program Prelungit nr. 43	
Oradea, județul Bihor	
POVESTE DE PAȘTI.....	109
(pentru copii care învață să exprime corect diferite sunete)	
Profesor logoped, Stoica Viorica Adina	
Grădinița cu Program Prelungit nr. 3	
Slobozia, județul Ialomița	
PITICUL AȚIPILĂ.....	110
(pentru copii care adorm greu și se tem de vise urâte)	
Profesor învățământ preșcolarm Suciș Laura	
Grădinița „Dumbrava Minunată”	
Cluj-Napoca, județul Cluj	

SPIRIDUȘUL ALB	111
(pentru copii cu frică de întuneric)	
Profesor învățământ preșcolar, Szabo Alicia	
Grădinița cu Program Prolungit „Aleodor”,	
Oradea, județul Bihor	
OMUL DE ZĂPADĂ	113
(pentru copii care simt frica la despărțirea de cei dragi)	
Psiholog, Szabo Kovari Katalin	
Centrul de Dezvoltare Personală Pro Cariere	
Oradea, județul Bihor	
IEPURAȘUL ȚUP	114
(pentru copii care trebuie să poarte aparat dentar)	
Profesor învățământ preșcolar, Șulea Otilia Andrada	
Grădinița cu Program Prolungit nr. 20	
Oradea, județul Bihor	
PREMII CU ADEVĂRAT VALOROASE!	115
(Asumarea nereușitei și importanța muncii în echipă)	
Psiholog, Tirla Delia,	
Centrul de Dezvoltare Personală Pro Cariere	
Oradea, județul Bihor	
TRAISTA FERMECATĂ	118
(Încrederea în propriile forțe, abilități)	
Psiholog, Toth Diana	
Timișoara, județul Timiș	
FURNICILE CU LÂNĂ	119
(acceptarea propriei sensibilități și exprimarea sentimentelor)	
Profesor consilier psihologie, Tripa Laura	
Liceul “Grigore Moisil”	
Timișoara, județul Timiș	
O FACTURĂ IMPORTANTĂ	122
(pentru copiii care așteaptă recompensă pentru orice)	
Profesor învățământ preșcolar, Vălean Cosmina-Maria,	
Grădinița cu Program Normal „Armonia”,	
Câmpia Turzii, județul Cluj	
RĂȚUȘCA ȚUȘCA	123
(pentru copii care urmează să fie adoptați)	
Profesor învățământ primar și preșcolar, Velișcu Monica Cătălina	
Școala Generală nr. 2	
Codlea, Județul Brașov	
III. Alte povești cu tâlc	124
DIMO ȘI INIMA LUMII	124
Profesor, Balotescu Florin-Cristian	
Liceul Teoretic „Mihail Sadoveanu”, București, Sector 2	
ÎNVAȚĂ SĂ DĂRUIEȘTI	127
Profesor logoped, Boriceanu Izabella	
Centrul Interșcolar Logopedic, Școala Generală Nr. 13	
Brașov, județul Brașov	

ȘI REGINA NOPTII DOARME.....	128
Profesor învățământ primar și preprimar, Bosînceanu Ionela, Grădinița cu Program Prelungit Nr. 1 “Albă ca Zăpada”, Vatra Dornei, județul Suceava	
MAGIA SOARELUI DE VARĂ.....	129
Profesor, Chifu Georgeta Pompilia Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza” Galați, județul Galați	
O ÎNTÂMPANARE FERICITĂ!.....	130
Profesor învățământ preșcolar Cireșan Călina – Mioara Grădinița cu program prelungit nr. 36 Timișoara, județul Timiș	
POVESTEA MISTREȚULUI SINGURATIC	132
Profesor învățământ primar, Deleanu Mariana Școala cu clasele I-VIII Poiana Teiului, județul Neamț	
TIGRIȘOR ȘI VULPIȘOR	134
Profesor învățământ preșcolar, Dobai Mihaela, Școala cu clasele I-VIII Drăgești, județul Bihor	
MINUNEA PEȘTIȘORULUI DE AUR.....	135
Profesor învățământ primar, Enciu Lorela-Catinca, Școala cu clasele I-VIII „Nicolae Popoviciu”, Beiuș, județul Bihor	
BĂIATUL ȘI LUMEA	137
Psiholog și psihoterapeut, Folțun Claudia Delia Timișoara, județul Timiș	
UNUL BUCURIA ALTUIA.....	139
Profesor învățământ primar, Mirică- Bobiț Luminița Școala Gimnazială Nr. 28 “Mihai Eminescu” Galați, județul Galați	
POVESTEA FETEI CARE A ÎNVĂȚAT SĂ VADĂ	142
Profesor psiholog, Mureșanu Cristina CJRAE Constanța, județul Constanța	
UNDEVA, CÂNDVA.....	144
Psiholog, Pătrașcu Cristina Școala cu clasele I.-VIII SAM Crîmpoia, județul Olt	
CĂȚELANDRUL	145
Profesor, Rus Iozefina Lidia, Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă, Cluj-Napoca, județul Cluj	
CINE DE CINE SE DESPARTE?.....	146
Psiholog, Tirla Delia Centrul de Dezvoltare Personală Pro Cariere Oradea, județul Bihor	
CRĂCIUNEL CEL TRIST	149
Educatoare, Vereș Anima Grădinița cu Program Prelungit nr. 48 Oradea, județul Bihor	

Cuvânt înainte

Ce poate fi mai plăcut pentru un copil și un educator – părinte sau cadru didactic – decât descoperirea împreună a sensului poveștilor - povești cu tâlc, poveștile buncii, povești nemuritoare, povești orientale, povești terapeutice sau povești create ad-hoc?

Rolul poveștilor este unul ce greu poate fi măsurat și explicat în câteva cuvinte – ele ajută comunicarea, ajută relaționarea copil-adult, sprijină exprimarea emoțiilor, oferă posibile soluții problemelor, oferă informații, prezintă modele de comportament și multe, multe alte beneficii. Nu este simplu să crezi o poveste, însă este un dar să poți transmite copilului bogăția sa.

Vorbim în ultima perioadă tot mai mult de povești educative și de povești terapeutice. Este minunat că pedagogii și psihologii aflați în slujba educării și „însănătoșirii mentale” a copilului se apleacă tot mai des asupra miracolului din poveste. Copilul, prin poveste, se deschide mai ușor, comunică ceea ce simte mai bine, recunoaște în personajele poveștilor propriile trăsături și în dificultățile lor, propriile probleme. Măiestria creatorului de poveste constă în surprinderea specificului vârstei copilului pentru care este creată povestea, finețea introducerii problemei, subtilitatea creării de asemănări între copii și personajul din poveste, oferirea de alternative de rezolvare a dificultăților și bucuria depășirii problemelor.

Ce putem clădi prin poveste? Putem să îi oferim încredere copilului în propriile forțe, să îi arătăm modalități de a se relaționa adecvat la ceilalți, de a face față frustrărilor, de a-și exprima potrivit emoțiile, nevoile, dorințele, să înțeleagă că este important să îi accepte pe ceilalți și să se accepte pe sine.

Cine nu a creat vreodată o poveste, îl îndemn să o facă.

Cine nu a bucurat sufletul unui copil cu un basm, să aleagă curând momentul prielnic pentru asta.

*lector universitar doctor,
Delia Bîrle*

Poveștile terapeutice vin să ne învețe?

„Să permiți copilului să ajungă la anxietate, depresie, vinovăție, ostilitate, lipsa disciplinei ca apoi să îl duci la terapii este tragic. E mai bine să ajuți copilul să cunoască ce înseamnă sănătate emoțională și să îl înveți să aplice aceste principii la viața personală.” (Knaus)

...despre poveștile terapeutice

Mulți dintre noi ne amintim de acele povești care ne-au influențat modul de gândire, comportamentul, atitudinile sau modul de relaționare cu cei din jur. Poveștile pot avea un rol deosebit în educarea copiilor și în dezvoltarea acestora. Efectele poveștilor se resimt nu numai în rândul celor mici, ci și a celor mari. Suntem obișnuiți să ne folosim de metafore atunci când vrem să interpretăm faptele din jurul nostru, atunci când vrem să găsim explicații sau să oferim semnificații.

Biblioterapia este o tehnică terapeutică creativă prin care se urmărește rezolvarea problemelor pe care copilul, adolescentul sau adultul le întâlnesc într-o anumită etapă a existenței lor.

Motivele pentru care e potrivit să folosim biblioterapia în rezolvarea de probleme ar fi: ajută la dezvoltarea imaginii de sine, ajută copiii să se evalueze corect și pozitiv, favorizează înțelegerea comportamentului propriu și al altora, dezvoltă empatia, facilitează găsirea mai multor soluții pentru o problemă, prezintă rezolvarea de probleme în mod pozitiv, distractiv și îi atestă copilului faptul că există și alte persoane care au probleme asemănătoare cu a lui (Stamp, 2003 apud Bîrle, 2008).

Povestea terapeutică este o metodă prin care putem transmite copiilor anumite modele comportamentale și valori morale și putem înlătura anumite comportamente nedorite. Povestea în sine nu îi spune copilului ce să facă, cum să acționeze, nici nu îl critică sau etichetează, ci îl ajută să se identifice cu personajele și să trăiască alături de ele atât frământările cauzate de problema ivită cât și satisfacția și bucuria dată de găsirea soluției. Acționând oarecum indirect, povestea îl ajută pe copil să transpună soluția din poveste în viața sa reală.

Scopul poveștilor terapeutice este de a “păcăli” ascultătorul prin depășirea rezistențelor la schimbare și blocarea mecanismelor sale de apărare. Problema copilului fiind pusă pe seama personajului din poveste, acesta nu va mai simți nevoia să nege un adevăr sau să se apere atunci când se simte criticat. Se poate intra astfel în contact cu inconștientul și soluțiile care se găsesc în el, deoarece este binecunoscut faptul că fiecare om este cel mai bun psiholog al său și soluțiile cele mai bune pentru problemele personale le deține chiar persoana în cauză.

Prin povestea terapeutică pot fi scoase la iveală emoții, sentimente, gânduri ce riscă să rămână ascunse în inconștient: gânduri, frământări, dorințe, frici, nelămuriri, invidii, învinuiri, întrebări fără răspuns.

Limbajul emoțional al copilului fiind destul de sărac multă vreme, lui îi este greu să se exprime, să-și mărturisească trăirile sau gândurile. Pentru acest lucru se exprimă adesea prin comportament, mimică, gesturi, tonul vocii dar și prin reacții precum îmbrățișări, plâns puternic, strigăte, sau chiar lovirea unei persoane sau aruncarea obiectelor. Prin poveste, copilul se identifică cu personajele și reușește mai ușor să își exprime trăirile. Astfel, prin această metodă se pot ameliora și chiar trata probleme psihologice precum: fricile exagerate, timiditatea, dependența de părinți și refuzul de a se despărți de aceștia, accesele de furie, enurezisul dar și problemele legate de respectarea rutinelor ca și: pregătirea pentru somn, luarea meselor, îmbrăcatul, spălatul mâinilor, mersul la grădiniță, efectuarea temelor pentru acasă etc.

Povestea, ca și tehnică terapeutică are o serie de avantaje printre care se numără următoarele:

- nu are efecte negative;
- prezintă probleme specifice vârstei;
- nu oferă o soluție de rezolvare a problemei ci îl pune pe ascultător să descopere singur pași în găsirea soluțiilor;
- favorizează memorarea soluției și aplicarea ei în viața personală;
- este captivantă;
- victoria personajului din poveste poate da încredere copilului;
- depășește rezistențele la schimbare;
- oferă ascultătorului posibilitatea de a se distanța emoțional de situația pe care o trăiește;
- poate fi spusă atât de psihologi, consilieri cât și de cadre didactice și părinți;
- favorizează comunicarea dintre copil și adult.

Nu orice poveste este terapeutică. Pentru a îndeplini această condiție, povestea trebuie în primul rând să ajute, să modifice în bine, să creeze legături între informațiile desprinse în scopul găsirii celei mai potrivite soluții. O poveste terapeutică este cea care se potrivește “ca o mânășă” pe problema ascultătorului; este o poveste în care se trăiește intens până în punctul în care se descoperă “cheia” în rezolvarea problemei. O poveste terapeutică este cea care ne arată că nu suntem singurii care avem dificultăți zilnice, frici, neliniști, întrebări sau nemulțumiri.

Pentru ca o poveste să fie terapeutică ea trebuie să tămăduiască, să aducă liniște și chiar să-l facă fericit pe cel care o citește.

... despre necesitatea realizării cărții cu titlul „Poveștile terapeutice vin să ne învețe”

Cu siguranță fiecare dintre noi a întâlnit cel puțin un copil care a întâmpinat una sau mai multe dintre dificultățile următoare: diverse frici, lipsa autocontrolului, crize de furie, nemulțumiri legate de respectarea regulilor, dorințe nerealiste, lipsa bunelor maniere, neîncrederea în forțele proprii, perfecționismul și teama exagerată de a nu greși, rușine în foarte multe situații, învinovățiri nejustificate, mofturi la mâncare, somn, îmbrăcat, obiceiuri nesănătoase cu privire la alimentație, relaționarea cu covârșnicii și/sau cu adulții, dependența de TV, calculator, traume cauzate de evenimente neplăcute cum ar fi moartea unui membru al familiei, divorțul părinților, violența adulților etc.

Ideea cărții „Poveștile terapeutice vin să ne învețe” a pornit din necesitatea realizării unui material de către specialiști care lucrează cu copiii și care au luat contact direct cu problemele frecvente pe care le întâmpină aceștia mai ales în perioada actuală.

Este cunoscut faptul că munca cu copiii te determină să fii spontan, să improvizezi, să compui, să te adaptezi, să-ți imaginezi, să crezi și uneori „să fii iar copil”. Pentru că toate acestea le facem atunci când lucrăm cu copiii, de ce n-am crea niște povești cu și despre copii, puse pe seama unor personaje care ne pot învăța ce este echilibrul și sănătatea emoțională?

profesor psiholog, Ioana Cherechianu

I. Povești create de elevi și studenți

ȘORICELUL ȘI ȘIRETURILE SALE (pentru copii care învață să-și lege șireturile)

**Elevă clasa a IX-a A, Arvas-Popa Melisa Alexandra
Liceul Pedagogic „Nicolae Bolcaș”
Beiuș, județul Bihor**

A fost odată un șoricel vesel căruia îi plăcea să meargă la grădiniță, să se joace cu prietenii, să numere, să colorze, să decupeze și să se joace fotbal. Șoricelul era foarte ascultător, își asculta părinții tot timpul, mânca totul din farfurie, își strângea jucăriile după ce se juca și mergea în fiecare dimineață la grădiniță. Un singur lucru nu dorea el să facă: să-și lege șireturile. De câte ori se încălța, mama lui și doamna educatoare îi legau șireturile. El niciodată nu a încercat să și le lege singur și nici nu dorea acest lucru.

Într-o dimineață când a mers la grădiniță șireturile de la pantofiori îi erau dezlegate. Văzându-l o mămăruță, i-a zis:

- Șoricelule, șoricelule leagă-ți repede șireturile, să nu cazi!
- Nu vreau, a răspuns șoricelul tare.
- De ce, vrei să cazi și să te lovești?
- Nu cad eu doar pentru că nu mi-am legat șireturile. Pot merge foarte bine și așa.

- Dar până ajungi la grădiniță te poți împiedica! îi spuse îngrijorată buburuza.

- Nici nu știu să mi le leg. N-am încercat niciodată! Acum, lasă-mă! Trebuie să mă grăbesc la grădiniță.

Mergând prin pădure se tot gândea la cele spuse de micuța mămăruță. Se gândea că ar putea să cadă și să-și rupă noii pantaloni, dar asta nu l-a făcut să se oprească și să încerce să și le lege.

Dintr-o dată cerul s-a înnorat, iar niște picături mari de ploaie au căzut pe potecă. Șoricelul a început să alerge ca să ajungă mai repede la grădiniță. Alergând el s-a împiedicat de șireturi și a căzut într-o baltă cât el de mare. S-a ridicat repede și s-a uitat la el cât de murdar este. Apoi a observat o gaură mare în genunchi și s-a supărat că și-a rupt pantalonii noi. A pornit iar la drum plângând de supărare că nu a vrut să o asculte pe mămăruță atunci când i-a zis să-și lege șireturile. Ajuns la grădiniță, doamna educatoare l-a întrebat:

- Ce ai pățit, șoricelule?

- Am căzut din cauză că nu mi-am legat șireturile, a răspuns acesta cu lacrimi în ochi.

Atunci a rugat-o pe doamna educatoare să-l învețe să-și lege șireturile și a promis că de acum înainte și le va lega singur și va fi atent să nu rămână dezlegate.

În drum spre casă a trecut pe la mămăruță, și-a cerut iertare că nu a luat-o în seamă atunci când ia dat un îndemn prețios. Șoricelul nostru i-a arătat că acum știe să-și lege singur șireturile și nu trebuie să-l mai ajute nimeni.

MAIMUȚICA CIMPY

(pentru copii care își doresc obiecte nepotrivite vârstei lor)

Elevă clasa a X-a A, Barabaș Maria
Colegiul Național "Iosif Vulcan"
Oradea, județul Bihor

- Cimp, trezește-te! Trebuie să ne grăbim dacă vrei să ajungem la deschiderea Serbării Sezonului Uscat, zise mama cimpanzeu.

Îmi plăcea Serbarea Sezonului Uscat, era ziua de întâlnire a maimuțelor la iaz, când fiecare își prezenta cadourile primite de la părinți.

Mănânc în grabă niște melci și mă îndrept încrezătoare spre rămurica pe care mama îmi pregătise noua fustiță. Eram foarte încântată de fustița roșie, însă mi-am pierdut repede entuziasmul imediat ce am ajuns la ea și am văzut cadourile celorlalte maimute. Gorilița primise de la părinții ei, Doamna și Domnul Gorilă, niște cercei albaștri.

- Nu-i așa că sunt aceeași nuanță cu ochii mei? se laudă ea celorlalte prietene.

La rândul ei, Capuciny primise un rucsac cu pietre prețioase.

- Cimp, tu ce-ai primit, întreabară toate maimuțele în cor?

Dintr-o dată strădania mamei se dovedise de prisos, cadoul meu era un lucru atât de banal. Supărată mă îndrept spre mama și o rog să mergem degrabă acasă.

Pe drum, când mama încerca să-mi înțeleagă supărarea, îmi spun pe un ton răzgâiat:

- Vreau și eu cercești sau un rucsăcel cu pietre prețioase!

- Cimp, liniștește-te! Acestea sunt mofturi! Tu aveai nevoie de o fustiță. Va veni o vreme și pentru acestea. Când voi primi banii pentru bananele livrate vom încerca să-ți găsim ceva care te bucore.

A doua zi m-am întâlnit cu prietenele mele să ne jucăm la iaz. Nu după mult timp Gorilița începe să plângă și să strige:

- Unde mi-e cerceștii?

Toata lumea l-a cautat dar totul a fost în zadar. Probabil că apa îl ascunse în adâncimea ei. Tristă și dezamăgită Gorilița porni spre casă. Distracția se sfârșise.

Și ca dezamăgire să fie completă a început să plouă, ceea ce era potrivit Maimuțicii Capuciny. Cu cât ploua mai tare cu atât mai multe pietre prețioase se desprindeau de pe frumosul ei rucsăcel. După nici o zi, cadourile lor au avut de suferit. Probabil nu erau cadourile potrivite pentru niște maimuțe de vârsta mea.

Dar eu, cu prima ocazie am primit un ceas roz cu inimioare care de fiecare dată când îl priveam nu-mi arăta doar ora ci și dragostea mamei care știa întotdeauna care sunt nevoile mele reale. Atunci am înțeles că unele lucruri sunt nevoi, iar altele sunt mofturi.

LĂNȚIȘORUL MAGIC (pentru copii cărora le este frică să doarmă singuri)

Elevă clasa a IX-a A, Belea Aranta Dalina
Colegiul Național „Iosif Vulcan”
Oradea, județul Bihor

A fost odată un copilăș al cărui nume era Mihnea, care până la vârsta de cinci ani a dormit în aceeași cameră cu părinții lui. Și asta nu pentru că nu avea camera proprie cu multe jucării plus un pat decorat cu mașinuțe și roboței, ci din pricina unui alt motiv.

Într-o zi mama i-a explicat că acum a crescut și este timpul să doarmă singur în cameră la fel ca ceilalți copii de vârsta lui. Mihnea a ascultat ceea ce i-a spus mama și seara s-a dus la culcare în camera lui. Dar n-a putut să doarmă deloc. I se părea că este cineva în cameră și de teamă nu putea să facă nici o mișcare. Umbrele de pe pereți se mișcau amenințător și-l făceau pe Mihnea să se ascundă sub plapumă.

Când a mers la grădiniță, educatoarea a observat că este foarte obosit. L-a întrebat ce este cu el și dacă se simte bine. Mihnea a lăsat capul în jos și a spus ca se simte bine. În ziua următoare educatoarea a remarcat că băiețelul este și mai obosit și l-a întrebat din nou ce se întâmplă cu el. Rușinat, Mihnea i-a povestit că îi este foarte frică doarmă singur în cameră și că nu a dormit toată noaptea din pricina umbrelor de pe pereți și a întunericului de care se teme. Atunci educatoarea a spus ca are ceva care să-l ajute și i-a dat un lăntișor. I-a zis că lăntișorul acela era fermecat și se aprindea în întuneric atunci când Mihnea avea ochii închiși. Astfel în cameră nu mai era întuneric și umbrele amenințătoare erau alungate.

Băiețelul a luat lăntișorul și l-a pus la gât. Seara când a mers la culcare, s-a pus în pat și plin de încredere a închis ochii, ținându-și cu o mână lăntișorul ce se simțea pe sub pijama. În scurt timp a adormit liniștit, fără ca somnul sa-i fie tulburat de umbrele de pe pereți sau de întunericul din cameră.

Următoarea zi când a ajuns la grădiniță s-a dus spre educatoarea lui și i-a mulțumit pentru lăntișor spunându-i că a avut dreptate și că acesta a luminat toată noaptea camera lui. În serile următoare, Mihnea s-a dus la culcare purtând lăntișorul fermecat cu el. De atunci băiețelul a dormit singur în camera lui fără a-i mai fi frică de întuneric.

POVESTEA PITICULUI CLAP (pentru copii cu nevoi speciale)

Studentă anul II, CHERECHIANU LARISA ALEXANDRA
Facultatea de Istorie și Filozofie
Universitatea Babeș-Bolyai, Cluj-Napoca

A fost o dată ca niciodată, într-un cătun uitat de lume, o familie de pitici mici, mici, mici care erau culegători de rouă de pe flori. Ei locuiau într-o stâncă de calcar și aveau multe cămăruțe sculptate adânc în munte, ticsite cu frunze uscate de plante miraculoase, cu borcânașe în care era strânsă seva de păpădie sau diferite alte licori extrase din plante și preparate după niște rețete numai de ei știute. Familia piticilor era atât de mare încât nici ei nu știau sigur câți sunt și pentru că erau foarte ocupați primăvara, vara și toamna cu culesul rouăi mult prețioase, le rămânea iarna ca să facă

recensământul pentru a vedea cine a mai plecat, cine a venit la ei prin alianță, câți au murit și câți s-au născut.

Mica lor societate nu funcționa nici după legile umane, nici după cele animale, nu aveau conducător, nici supuși, ci fiecare își aducea aportul pentru binele comun, împărțindu-și atât bucuriile cât și tristețile (acestea din urmă cam rare și mărunte, totuși), dar când venea timpul recensământului se adunau piticii înțelepți, atât bătrâni cât și tineri, formând așa numitul "Buchet de Nu-mă-uita". Numărătoarea Buchetului de Nu-mă-uita era o sărbătoare pregătită cu fast, toți piticii așteptau cu nerăbdare să își vadă rudele și să stea la povești pe-ndelete, zile în șir, lucru pe care nu îl făceau în timpul anului. Marea întâlnire avea loc în cea mai adâncă sală, cea mai mare și care era, de fapt, un cuib de cristale de munte astfel încât lumina sfeșnicelor se reflecta într-un chip de neimaginat pentru cei care nu vom putea vedea vreodată acea sală: sute de curcubeie se împleteau pe boltă iar lumina era caldă și moale ca un răsărit la mare... mirosea a nuci glazurate cu zahăr ars, a lăcrămioare și a sare... din când în când se simțea o adiere de aer proaspăt și umed care învioara fețele lor mici și îmbujorate de atâta veselie. Deschiderea oficială a evenimentului era astfel: membrii Buchetului de Nu-mă-uita, care acum purtau pelerine bleu-ciel și coifuri indigo, începeau să cânte la niște fluiere mici și verzi, făcute din ace de brad, a căror sunete umpleau fiecare galerie din stâncă, chemându-i astfel și pe cei mai întârziați oaspeți - uneori, dacă se întâmpla ca pădurarul cătunului să fie prin acea zonă în acea zi, la vânatoare, se spune că auzea aceste sunete care îi umpleau inima cu milă și dragoste încât nu mai putea să împuște nici un animal și mergea acasă doar cu niște rădăcini pentru ceai.

Numărătoarea a început. Cei din Buchetul de Nu-mă-uita stăteau la o masă lungă pe care desfășurau fâșii de mătase și notau cu grijă numele celor care veneau să își declare apartenența. Lângă masă era așezat un podium pe care urca câte unul din Buchet pentru a anunța fie plecarea, fie primirea anumitor membri în familia lor, iar atunci când prezenta câte un bebeluș, îl ridica în brațe, îi spunea numele și îi oferea o pălărie magică. Pălăria era unul din cele mai importante obiecte ale lor, fiind primită la primul recensământ al fiecăruia. O dată ce Înțeleptul o așeza pe capul micului copil, pălăria se transforma, se răsucea, se colora vreme de câteva minute până când găsea singură forma și culoarea care să se potrivească cu piticul care o va purta toată viața. Pălăria creștea o dată cu copilul și era prietenul cel mai de nădejde în orice împrejurare. Unora pălăria le vorbea, altora le transmitea gânduri, le cânta, sau se mișca singură după voia ei sau la cerința piticului.

Și uite așa, i-a venit rândul și lui Clap, piticul nostru, să fie prezentat tuturor și să își primească pălăria... părinții lui așteptau cu nerăbdare acest moment deoarece Clap se născuse anul trecut, fix la o zi după ce s-a terminat Întâlnirea și nu a putut fi prezentat atunci - am uitat să vă spun că toți copiii se nășteau, în general, în preajma recensământului, și nu era de bun augur să trăiești un an fără pălărie - așa că acum li se lua o mare greutate de pe inimă celor doi tineri părinți pentru care Clap era primul copil.

Înțeleptul căruia i-a revenit sarcina de a-l prezenta a observat că deși era deja măricel, deși umbla singur și știa câteva cuvinte, Clap era teribil de emoționat, se încrunta și își strângea în pumn colțul de la vestă, încercând să fie cât mai cuminte posibil, și pentru a-l mai destinde i-a șoptit că e sigur că va primi o pălărie care îl va ajuta să își îndeplinească destinul special pentru care a venit pe lume... Clap s-a înseninat, și-a îndreptat spinarea, și-a ridicat capul cu mândrie și cu ochii strânși aștepta să hotărască pălăria forma finală... În sală era liniște...ochii-i erau strânși...își

ținea respirația...liniște...pălăria s-a oprit...liniște încă, și-a deschis ochii...toți erau muți de uimire...înțeleptul s-a ghemuit în fața lui, l-a luat de mânuțe și i-a spus :

- Clap, Pălăria ta... are... o bulină mov...și...e verde...știi ce înseamnă asta?

- Nu, nu știu...

- Dragul meu, încă nu s-a mai pomenit vreodată în neamul nostru vreo pălărie verde cu bulină mov, așa ca și a ta... de aceea trebuie să știi că poate unii pitici se vor uita urât la tine, poate alții vor râde, poate că de multe ori vei fi supărat din cauza pălăriei tale și poate că uneori îți vei dori să nu fi primit această pălărie, însă îți voi spune acum un mare secret: Pălăria aceasta, Clap, este a ta și numai a ta, ea te face să fii un pic mai diferit de ceilalți dar asta nu este un lucru rău. Tu trebuie să înveți cum să îți porți pălăria, să o iubești și să o respecti pentru că de acum înainte ea va face parte din tine. Ai înțeles?

- Cred că da...

- Și îți mai spun un lucru. Felul în care tu te porți cu pălăria ta este felul în care le arăți celorlalți cum să se poarte cu ea. Dacă pe tine te supără și îți spui mereu că ar fi fost mai bine să nu o ai, atunci și ceilalți vor spune la fel: ca e urâtă, că nu folosește la nimic, că e ciudată, ca te face de râs, că mai bine ai arunca-o. Însă dacă tu le vei arăta celorlalți că ești mândru să ai o pălărioară așa deosebită și nu vei da prea mare importanță cuvintelor grele pe care le vei auzi, atunci, încet, încet, cu toții își vor da seama cât de bine îți stă cu ea, cât e de interesantă și vor dori să se împrietenească imediat cu tine pentru că e mare lucru să ai un prieten vesel și bun care mai are și o pălărie diferită pe deasupra! Fii fericit cu darul pe care l-ai primit astăzi de la Natură și ai încredere că îți va aduce multe lucruri bune când vei învăța cum să îl porți!

Fii fericit, Clap, pentru că pălăria ta e mov și are o bulină verde. E a ta!

Într-adevăr așa a fost cum a spus marele Înțelept. Chiar dacă la început Clap era necăjit pe seama pălăriei lui ciudate pentru că își dorea să fie ca ceilalți, o dată cu trecerea timpului a învățat să își țină fruntea sus și să își iubească pălăria pentru că ea îl făcea să fie ceea ce este: *un pitic special!*

NU VREAU LA GRĂDINIȚĂ!

(pentru copii care refuză să meargă la grădiniță)

Studentă anul I, Coita Cecilia

**Facultatea de Științe Socio-Umane, Universitatea din Oradea
Oradea, județul Bihor**

Fifi era o furnicuță simpatică căreia îi plăcea mult să se joace și să petreacă timpul alături de frățiorii ei mai mici. Era de asemenea harnică și întotdeauna își ajuta părinții la muncă, însă nu îi plăcea să meargă la grădiniță. În fiecare dimineață când se trezea plângea și refuza categoric să se pregătească pentru grădiniță. Părinții ei aveau bătăi de cap în fiecare zi din această cauză. Mai mult, Fifi avea patru tablite pe care le trăgea după ea în drum spre grădiniță în semn de protest. Pe prima tablită scria "nu", pe a doua "vreau", pe a treia "la" iar pe ultima "grădiniță", adică: "NU VREAU LA GRĂDINIȚĂ!" Deși tablitele erau destul de grele pentru fragila Fifi ea se încapățâna să le poarte de fiecare dată când mergea la grădiniță. Odată ajunsă acolo, toate furnicuțele din grupă râdeau de ea și nimeni nu se juca cu ea deoarece era considerată o furnicuță rea și încapățânată.

Într-o dimineață însă, Fifi fiind foarte somnoroasă și plângăcioasă uită acasă prima tablită. Tablita cu "nu". În drum spre grădiniță ea simți că tablitele erau mult

mai ușoare decât de obicei însă nu își dădu seama de nimic. Odată ajunsă în sala de clasă celelalte furnicuțe din grupă se apropiară de ea. Una mai curajoasă spuse:

- Fifi! Ne pare bine să vedem că acum vrei la grădiniță. Vrei să te joci cu noi?

Fifi nu știa despre ce vorbea acea furnicuță. Se întoarse în spate și văzu doar trei tăblițe: "VREAU LA GRĂDINIȚĂ". Vru să protesteze însă în acel moment furnica educatoare se apropie de ea și îi spuse:

- Mă bucur să văd că te-ai răzgândit și acum vrei să vii la grădiniță. Vino să îți dau o ciocolată. Te felicit pentru alegerea ta.

Fifi zâmbi. Își dădu seama de ceva. La grădiniță nu era chiar atât de rău. Era chiar frumos. Avea niște colegi minunați și educatoarea era cea mai bună furnică pe care o cunoscuse. Acea zi fusese cea mai minunată dintre toate. Se jucă alături de celelalte furnicuțe din grupă, desenară o grămadă de lucruri și chiar fusese premiată pentru cele mai frumoase desene.

Odată ajunsă acasă Fifi le povestiră părinților despre frumoasa zi pe care a avut-o. Aceștia erau fericiți pentru furnicuța lor. Fifi privi tăblițele și își dădu seama că toată greutatea era la tăblița cu "nu". Acel "nu" îi făcea atât de dificilă ziua de fiecare dată când o purta. Acum se gândi că nu mai are nevoie de nici o tăbliță. Îi plăcea la grădiniță și asta se vedea din graba cu care se îndrepta în fiecare dimineață spre acel loc care devenise acum preferatul ei.

POVESTEA ELEFĂNTELULUI RORO **(pentru copii care n-au încredere în forțele proprii)**

Elevă clasa a IX-a A, Gal Alexandra
Colegiul Național "Iosif Vulcan"
Oradea, județul Bihor

Trăia într-o junglă un elefanțel pe nume Roro. El era complexat deoarece credea că este diferit de celelalte animale pentru că avea o trompă lungă și urechile mari. Girafa cea grațioasă, avea un gât lung care o ajuta să vadă peste tot, tigru avea un model frumos pe corp și putea alerga repede alături de prietenii lui, pe când el era mare și nu putea să facă nimic din toate acestea.

Roro se plimba singur prin junglă și nu avea niciun prieten, deoarece considera că nimeni nu ar vrea să se joace cu el. Pentru că el nu se plăcea considera că nici ceilalți nu-l plac. Tatăl lui îl încuraja tot timpul spunându-i că are multe calități și că poate să facă o mulțime de lucruri pe care alte animale nu le puteau face. Roro îl asculta ce spune dar nu vroia să creadă că este așa și când se uita în jur vedea că este diferit de celelalte animale.

Într-o zi când cutreiera prin junglă a auzit niște țipete deznădăjduite și grăbindu-se în direcția aceea a zărit o leoaica al cărei pui se urcase într-un copac și nu mai putea să coboare. Mama a încercat în multe feluri să îl ajute pe puiul de leu să coboare însă nu a reușit. Disperată a început să strige după ajutor în speranța că cineva o va auzi. Micul leu abia se mai ținea de creanga care era pe cale să se rupă. Roro a ajuns lângă copacul în care se afla puiul și știind că s-ar fi putut întâmpla ceva rău s-a grăbit să-l ajute. Și-a întins trompa lui lungă, de care înainte îi era rușine, iar puiul de leu s-a prins de ea. Încet, cu multă grijă, elefanțelul și-a coborât trompa spre pământ și a reușit să dea jos puiul de leu, ducându-l mamei sale. Leoaica era foarte bucuroasă și îi mulțumi elefanțelului:

- Mulțumesc, mulțumesc! Mi-ai salvat puiul!

Își mângâia puiul care începuse să țopăie vesel în jurul mamei sale. Acesta apropiindu-se de elefantel îi spuse:

- Mulțumesc că m-ai coborât din copac! Acolo nu mă puteam juca! Vrei să ne jucăm împreună acum?

Roro, la rândul lui a fost foarte fericit, descoperind că poate fi util și că ceilalți nu-l disprețuiesc pentru felul în care arăta. Porni să se joace alături de puiul de leu și au petrecut împreună multe ceasuri frumoase.

Din acea zi, nimic nu i-a mai stat în cale, a reușit să își facă prieteni și a avut mai mare încredere în propriile forțe. A realizat că pentru a fi iubit și acceptat de ceilalți nu trebuie să arăți neaparat ca ei ci doar să fii tu însuși.

ROBOȚELUL ROBOCOP (pentru copii dezordonati și deseori leneși)

Elev clasa a IX-a A, Goilean Bogdan
Liceul Pedagogic „Nicolae Bolcaș”
Beiuș, județul Bihor

Roboțelul Robocop era cel mai cuminte și harnic roboțel din întreg ținutul Țării Roboților. Robocop urma întotdeauna sfaturile părinților și prietenilor săi, fiind cel mai ascultător roboțel din câți existaseră vreodată. Acesta avea prieteni doar roboței buni care erau și ei cuminiți dar niciunul nu îl întrecea în cumițenie pe Robocop.

Într-o zi, Robocop a fost atras de pădurea care se afla în spatele casei sale, pe care nu o vizitase niciodată, dar fusese foarte curios mereu în legătură cu secretele care credea el că stau ascunse în pădure. Astfel, hotărî să facă o mică plimbare acolo, cu atât mai mult cu cât găsise și cărarea care ducea înspre mijlocul frumoasei păduri.

La un moment dat, în fața lui apăruse un gard în care se afla o spărtură. În momentul în care a intrat în acea spărtură, dintr-o dată, se afla într-un nou tărâm, unde vedea tot felul de căsuțe neîngrijite, roboți leneși care pierdeau toată ziua jucându-se, mizerie peste tot. Toată această priveliște însemna haos pentru Robocop.

Tot plimbându-se prin acel orașel, a zărit o casă în care nu locuia nimeni. Dându-și seama că nu mai are unde să locuiască până nu găsește drumul înapoi spre casă, Robocop, hotărî să înfrumusețeze locuința. Făcu ordine între lucruri, mătură pe jos, șterse praful și lustrui chiar și paharele din cristal care erau încărcate de praf, reușind astfel să transforme căsuța părăsită în cea mai frumoasă casă din tot tărâmul. Atât de frumoasă rămase căsuța încât stârni invidia tuturor roboțelilor din ținutul ascuns în pădure. Astfel, văzând și restul roboțelilor frumoasa casă a lui Robocop, începură și ei să-și curețe casele lor murdare și dezordonate, transformând orașelul din pădure în cel mai frumos, curat și îngrijit orașel al roboților care a existat vreodată pe Pământ.

Prin propriul său exemplu și prin muncă, Robocop a reușit să-i influențeze și pe ceilalți roboți, făcându-și mulți prieteni și devenind un adevărat model pentru aceștia.

IEPURAȘUL CODIȚĂ (pentru copii care refuză somnul de amiază)

Elevă clasa a X-a A, Groza Lizica
Colegiul Național "Iosif Vulcan"
Oradea, județul Bihor

Era mare veselie în Poiana Florilor. Toată suflarea era prezentă la ora de joacă: ursuleți, iepurași, căprioare, șoricei, se jucau "de-a v-ați-ascunselea", când educatoarea, doamna Șoricescu, sună clopoțelul de adunare.

- Copii, vom merge să ne spălăm pe mâini pentru a lua masa și apoi fiecare se va pregăti pentru somnul de amiază.

Sătulă, grupa iepurașilor își îmbrăca pijamalele, toți cu excepția lui Codiță care nu voia să doarmă cu nici un chip.

- Codiță, întrebă doamna Șoricescu, de ce nu vrei să dormi la fel ca toți ceilalți iepurași?

- Pentru că mie îmi place să mă joc, iubesc jucăriile și să alerg afară, să alunec pe topogan, să mă dau în leagăn, iar dacă dorm nu voi mai avea timp să fac toate acestea, răspunse îngrijorat Codiță.

Educatoarea îl trimise în curtea grădiniței să se joace în voie deoarece știa că Codiță cel isteț se va convinge singur cum e mai bine.

Încântat și plin de bucurie, el alergă spre tobogan, leagăn și groapa de nisip, dar se plictisi repede fiindcă nu avea colegi de joacă. Toți dormeau, iar el era singur și nefericit.

Când siesta se terminase și toate animăluțele erau din nou prinse în joc Codiță stătea pe margine fiind prea obosit și somnoros pentru a mai zburda.

Atunci îi veni în minte o idee nemaipomenită! Măine va dormi împreună cu ceilalți iepurași și va mânca multe legume sănătoase pentru a avea din nou energie la joacă.

URSULEȚUL MOFTUROS (pentru copii care fac frecvent mofturi)

Elevă clasa a X-a A, Laza Alexandra
Liceul Pedagogic „Nicolae Bolcaș”
Beiuș, județul Bihor

Familia Ursache este formată din Ursuleț și mama lui Ursula și tatăl Ursache. Ursuleț este cel mai mofturos urs din pădure, din acest motiv nu are nici prieteni. Lui Ursuleț nimeni nu poate să îi facă pe plac.

Seara, când e ora pentru somn Ursuleț plânge până este atât de obosit încât adoarme. Niciodată el nu adoarme fără plânsete și urlete.

Atunci când trebuie să mănânce mama lui nu îi poate face pe plac niciodată. Lui nu îi place nici zmeura, nici mierea, nici carnea.

Ursula este foarte supărată din acest motiv, este tot timpul tristă și este mereu preocupată de cum să își facă puiul mulțumit. Îl iubește atât de mult și îi este atât de milă de el încât nu îndrăznește să-l certe.

La grădiniță, el este mereu neatent și o supără pe Miss Ursina la fel ca pe mama lui. Mai mult, mereu îi deranjează și pe ceilalți ursuleți. Deoarece ei nu vor să se joace

cu un urs obraznic și neascultător, Ursuleț nu are nici un prieten și mereu se joacă singur.

Într-o zi, Ursula merse să îi aducă lui Ursuleț mure, deoarece murele erau singurele care îi plăceau, dar erau atât de greu de procurat! Mama lui trebuie să meargă până aproape de oraș pentru a-i aduce în fiecare zi porția de mure. Doar că în aceea zi ursoaica a fost neatentă și apropiindu-se prea mult de oraș fusese zărită de vânător și rănită în labă.

Timpul trecea, Ursula nu mai ajungea, iar puiul ei nu mâncase nimic în lipsa ei. El în loc să se îngrijoreze și să pornească în căutarea ei, se hotărî să nu-i mai vorbească niciodată deoarece îl lăsase nemâncat.

A doua zi dimineață Ursula ajunsese acasă. Ea se târâse întreaga noapte, rănită și îndurerată pentru a-și vedea puiul și pentru a se asigura că acesta este bine. Ursuleț când o văzu rănită, uită că în acea zi nu-și primi murele și că a trebuit să o aștepte mult pe mama sa.

Multe zile mama ursulețului nu se putu ridica din pat. În aceste zile parcă se întâmplă o minune. Ursuleț mânca orice i se dădea, își făcea singur patul, îi aducea mamei lui mâncarea la pat și în același timp mergea și la grădiniță unde devenise cel mai atent și cuminte ursuleț.

Dacă vă întrebați ce s-a întâmplat cu Ursuleț, am să vă spun îndată. În timp ce el era foarte supărat pe mama lui deoarece acesta nu se mai ocupa de el, la el sosi spiridușul pădurii numit Poc, iar acesta îi spuse:

- Ursuleț micuț, nu fi trist, cu toții sperăm ca mama ta să se facă bine!

- Eu am supărat-o mult pentru că am fost mereu mofturos. Dacă eu nu eram așa, mama nu era rănită acum. Ea s-a dus până departe să-mi aducă mie mâncarea preferată pentru că altceva nu mâncam.

- Liniștește-te! E important că tu ți-ai dat seama că ai greșit și de acum înainte o poți ajuta să se facă bine prin fapte bune și comportament exemplar.

Spunând acestea, spiridușul pădurii, Poc se facu nevăzut lăsându-l pe Ursuleț gânditor.

Așa a ajuns Ursuleț să își respecte mama, pe Miss Ursina și pe colegii de la grădiniță.

După ce mama lui s-a vindecat, el a rămas un urs foarte cuminte. Acum o ajută pe Ursula la toate treburile casnice, iar în timpul liber se joacă cu ceilalți ursuleți care îi sunt prieteni acum.

POVESTEA RÂNDUNICII SIDI

(pentru copii care au comportamente nepotrivite la joacă)

**Elevă clasa a X-a A, Lezeu Adelina
Liceul Pedagogic „Nicolae Bolcaș”
Beiuș, județul Bihor**

Se spune că demult exista o rândunică frumoasă și harnică, pe care o chema Cip-cirip. Această rândunică avea un puișor pe nume Sidi, pe care îl iubea foarte mult și îi oferea tot ce era mai bun, dându-i mereu exemple pozitive de comportament.

Întodeauna când mergea să se joace cu prietenii, mama îi atrăgea atenția referitor la felul în care trebuie să se comporte cu cu ceilalți copii, cum trebuie să vorbească și alte sfaturi bune pe care fiecare părinte le dă copiilor săi.

Într-o zi, Sidi zbură din cuibușorul călduros și micuț bucuros că mama îl lăsase să se joace cu ceilalți puișori. Însă, Sidi nu asculta vorbele mamei, uitând toate sfaturile bune pe care aceasta i le dădea ori de câte ori avea ocazia: îi lovea pe ceilalți copii și le vorbea foarte urât. Ceilalți puișorii nu puteau tolera astfel de comportamente, așa că s-au supărat, povestindu-le mamelor lor rândunicile despre modul în care îi trata Sidi.

Cip-cirip nu știa de ce Sidi era nemulțumit întotdeauna când se întorcea de la joacă, pentru că el nu i-a spus niciodată motivul adevărat. A replicat simplu :

- Sunt invidioși pentru că sunt mai frumos decât ei!

Într-o zi, după o ploaie de vară Cip-cirip merse să culeagă râme, și se întâlnește cu prietenele sale, mamele celorlalți puișori. Fifi una dintre prietene ei o întreabă:

-Cip-cirip ce faci ?

-Uite, adun râme, pentru familia mea și mai ales pentru Sidi puișorul meu care este foarte frumos și cuminte !

-Cuminte?! Întrebară uimite prietenele sale, rândunicile.

-Da, cuminte! De ce mă întrebați, puișorii voștri nu vă ascultă ?

-Puișorii noștri sunt foarte cuminți și ne ascultă, spuseră atunci celelalte rândunicile. Însă, noi vrem să te întrebăm dacă tu știi ceva despre puișorul tău.

-Nu, ce trebuie să știu?

-Este un puișor răutăcios, care îi lovește și le vorbește urât puișorilor noștri!

-Nu se poate, puiul meu e foarte cuminte, spuse Cip-cirip foarte uimită.

- Dovedește-ți singură urmărindu-l, spuse rândunica Fifi.

Mâhnită Cip-cirip aprobă vorbele lui Fifi.

Zis și făcut.... rândunica merse acasă și îi spuse lui Sidi să meargă să se joace cu prietenii săi puișorii, atrăgându-i atenția să fie cuminte! Puișorul zbură repede din cuib, iar după câteva clipe zbură și Cip-cirip urmărindu-l. Îl văzu pe Sidi cum vorbește, cât de urât se comportă și își dădu seama că prietenele sale nu au mințit-o.

Merse acasă și o așteaptă supărată. Când Sidi ajunse acasă Cip-cirip îi spuse că nu îi place cum vorbește și cum se comportă cu prietenii ei. Sidi nu dorea să recunoască.

Ca în fiecare zi Cip-cirip începu să trebăluie în gospodărie. Îl rugă și pe Sidi să aleagă paietele potrivite pentru a repara cuibul. Puiul se plictisi repede și îi zbură gândul la prietenii săi de joacă. Se furișă de acasă și în câteva clipe ajunse în fagul cel bătrân, locul preferat de joacă al puișorilor.

În timpul jocului, zburând de pe o creangă pe alta, Sidi își lovi aripa de un ciot de ramură uscat și căzu la pământ. Ceilalți puișori se adunară repede în jurul lui, acordându-i primul ajutor. Piți, puișorul vecin, se azvârli ca o săgeată să o anunțe pe Cip-cirip. Aceasta veni repede și îl găsi pe Sidi plângând înconjurată fiind de ceilalți puișori.

Cu lacrimi în ochi, Sidi îi spuse:

- Mamă, niciodată nu-ți voi mai ieși din vorbă, îmi pare rău că nu te-am ascultat și mai înainte, iar pe voi prietenii mei n-am să vă mai supăr niciodată. Mi-ați arătat că îmi sunteți prieteni adevărați.

Două săptămâni Sidi a fost îngrijită de mama ei și vizitată zilnic de puișori, care acum erau cei mai adevărați prieteni pe care Sidi și-a dorit vreodată să îi aibă. Cu această nefericită ocazie, Sidi a primit o usturătoare lecție de viață pe care nu o va uita prea curând, învățând totodată cât de important este să iei în seamă întotdeauna sfaturile părinților, dar mai ales cât de prețioși sunt adevărații prieteni.

FLUTURAȘUL ALB (pentru copii care își caută prieteni buni)

Elevă clasa a X-a A, Mihuța Larisa
Liceul Pedagogic „Nicolae Bolcaș”
Beiuș, județul Bihor

S-a trezit într-o dimineață de primăvară, vesel, dornic să-și deschidă aripioarele și să dea ochii cu lumea.

A zburat spre pajiștea înverzită unde erau ceilalți frățiori, dornic să-i cunoască.

- Repede, repede trebuie să ajung acolo! Vai, ce frumos e afară! Ce vesel zâmbește soarele! Să zbor puțin spre el, să-i fac cu mâna, își spuse fluturașul alb în gând.

Și zbrrr, mișcând din aripioare, îi zâmbi soarelui. Fericit zbura mai departe, se opri o clipă să se odihnească pe petalele unei lalele purpurii, apoi o salută cu drag și pe cea galbenă, apoi pe cea albă și. . . tot așa ca să nu se supere niciuna. Zbură apoi mai repede, din ce în ce mai repede, cu inima ticăind de emoție, spre locul unde erau adunați ceilalți fluturași.

Vesel își mișcă aripioarele albe, imaculate, dar . . . surpriză?! Nimeni nu-i răspunde! Mai încearcă o dată! Și încă o dată! Nimeni nu vrea să-i răspundă?! Se uita spre aripioarele sale, apoi spre aripioarele frumos colorate ale celorlalți.

- Cerculețe, curcubee, ce aripioare frumoase au acești fluturași! spuse cu uimire fluturașul nostru.

Își întoarse privirea spre aripioarele sale. Nici un cerculeț, nici un curcubeu, nimic. . . doar un alb imaculat. În minte îi vine un gând:

- Nu mă salută pentru ca sunt alb! Vai, nu sunt la fel de frumos ca și ei! Cât de frumoși sunt ei! Doamne, eu de ce nu sunt la fel?

Toți fluturașii plecară fără măcar să-i spună bun venit, fără să-l invite la joaca lor. Fluturașul nostru alb a rămas trist o vreme, până când, ca prin minune în minte îi răsăriseră un gând:

- Trebuie să plec de aici! Undeva voi găsi fluturași ca mine!

Zbură mai departe spre marginea unui iaz, unde văzu o mulțime de fluturi. Îi privi din depărtare și cu emoție își spuse:

- Eu sunt doar un fluturaș alb. Dacă nici acești fluturi nu mă vor lua în seamă, ce voi face?!

Deodată zări un fluturaș care îi semăna foarte bine. Era și acesta de un alb imaculat.

- Uite un fluturaș ca mine! Și încă unul ca mine! Și altul ca mine! Ce frumos se joacă unii cu ceilalți!

Fluturașul nostru îndrăzni cu sfială să intre și el în jocul lor. Toti îl salutară cu aripioarele larg deschise. Chiar dacă printre ei erau atât fluturi albi cât multicolori, toți aceștia l-au primit cu bucurie pe fluturașul nostru în grupul lor.

Acum fluturașul alb a înțeles cât e de important să ne căutăm prietenii adevărați și că deși avem culori diferite ne putem juca frumos împreună.

- Nu întotdeauna ne găsim prietenii din prima. E nevoie să îi căutăm și să nu ne dăm bătuți, le spuse el fluturașilor mici.

PITICII LUI GIGEL

(pentru copii care uită să-și îngrijească dințișorii)

Elevă clasa a X-a A, Pandrea Anca
Colegiul Național "Iosif Vulcan"
Oradea, județul Bihor

Gigel era un băiețel de cinci anișori. Cea mai mare plăcere a lui erau dulciurile. Îi plăceau la nebunie și de dimineața până seara, ciocolata, caramelele, bomboanele, jeleurile și acadelele nu lipseau din mâna lui.

Într-o seară, ce să vezi? Pe băiețel a început să îl doară măseluțele și s-a retras în camera lui, s-a azvârlit în pătuț și a început să plângă de zici că era sfârșitul lumii. Printre suspinele lui de durere zări lângă el o zână îmbrăcată într-o rochie albă ca spuma laptelui, cu un zâmbet atât de strălucitor încât lumina camera întunecată. Băiețelul s-a oprit brusc din plâns și a zis:

- Hei! Tu cine ești? Cum ai intrat în camera mea?

- Cine sunt eu? Eu sunt Zâna Măseluță și am venit la tine să îți controlez dințișorii și măseluțele, pentru că știu că te dor foarte tare. Ia să vedem, deschide gurița, Gigele.

- Nu vreau, nu vreau. Mă dor foarte taree! Nu vreau!!!!

- Dar nu îți fac nimic, doar mă uit în gurița ta să vedem ce te apasă așa de tare.

Și zâna a tot insistat, a tot insistat până când băiețelul a făcut ceea ce i s-a cerut.

- Vai! În gurița ta și-au pus stăpânire piticii.

- Piticii? Cine sunt piticii?

- Piticii locuiesc aici, se pare, de foarte mult timp. Ei își construiesc castele din măseluțele tale și asta pe tine te doare.

- Dar cum au reușit ei să intre?

- De fiecare dată când ai mâncat dulce tot mai multi pitici au năvălit spre măselele tale. Deja au o adevărată împărăție. Poți să îi alungi spălându-te pe dinți cu periuța și pasta de dinți cumpărate de mama ta, pe care tu nu le-ai folosit. Acum eu trebuie să plec. Ah, dar am uitat să-ți mai zic ceva foarte important - trebuie să faci neapărat o vizită medicului stomatolog.

- Dar mi-e frică să ma duc la dentist.

- De ce să îți fie frică? El doar se uită cu o oglindă mică la dințișorii și măseluțele tale, urmând să repare ce au ditrus piticii dulciurilor. Nu are ce să te înspăimânte.

- Multumesc mult, Zâna Măseluțelor.

Și uite așa, Gigel al nostru a ascultat sfaturile zânei, spălându-se regulat pe dinți, făcând vizite frecvente dentistului și reducând porția de dulciuri.

POVESTEA JUCĂRIILOR (pentru copii care lasă mereu jucăriile împrăștiate)

Elevă clasa a XI-a A, Pașca Teodora-Georgiana
Liceul Pedagogic „Nicolae Bolcaș”
Beiuș, județul Bihor

Andreea și Maria sunt două prietene care locuiesc în Beiuș. Amândouă merg la grădiniță, Andreea fiind în grupa mijlocie, iar Maria în grupa pregătitoare.

După ce se întorc de la grădiniță, cele două merg să se joace împreună. Atunci când Maria mergea la Andreea acasă, camera ei era una foarte ordonată. Păpușile erau aranjate, ursuleții la locul lor, iar piesele de puzzle erau așezate în cutiuțele lor. În schimb, camera Mariei, cu toate că aceasta era mai mare, era una foarte dezordonată încât oricine intra acolo se minuna de ceea ce vedea: hăinuțele păpușilor erau sub pat, mingea pe măsuță, piesele de puzzle pe scăunel, cărțile de colorat pe covor, maimuțele, păpușile și ursuleții în pat. Oriunde pășezi: lângă pat, lângă fereastră, pe covor, lângă ușă, rămâneai uimit.

Așa că, într-o zi când Andreea a venit să se joace cu Maria, una dintre păpuși, văzând-o pe Andreea cât de frumos se joacă, a decis să meargă până la ea acasă să vadă dacă și camera ei este la fel ca cea a Mariei. Zis și făcut! După ce Maria a adormit, păpușa s-a strecurat pe fereastră și a mers spre casa Andreei. S-a urcat pe băncuța din fața casei și s-a uitat pe fereastră. Aceasta, când a văzut cât de frumoasă și ordonată este camera Andreei, s-a minunat:

- Ce frumoasă este camera ei, nu ca cea a Mariei, spuse ea. Atunci ursulețul Martinică a auzit-o și s-a dus să vadă cine e la fereastră. Văzând-o pe păpușă, acesta o întreabă:

- Păpușico! Ce faci aici?

Aceasta îi spune:

- Eu sunt una dintre jucăriile Mariei și am venit aici să văd cum arată camera Andreei deoarece camera în care eu locuiesc este foarte dezordonată.

- Cum așa? întreabă Martinică.

- Păi, toate jucăriile sunt aruncate prin cameră: hăinuțele mele sunt sub pat, cărțile de colorat pe covor, toată camera este întoarsă pe dos, zise păpușa.

- De noi, Andreea, are mare grijă: ne pune la locul nostru ori de câte ori se joacă cu noi, iar când vede că ne-am murdărit, îi cere ajutorul mamei ei ca să ne curețe.

- Cât aș vrea să aibă și Maria grijă de mine așa cum are Andreea de tine ...

Și atunci i-a venit o idee: de câte ori Maria va încerca să se joace cu ele, acestea vor fugi de ea. Așa că, a doua zi când Maria vru să se joace, toate jucăriile fugeau de ea, până într-o zi când Andreea a venit la Maria să se joace. Maria îi spuse atunci ceea ce făceau jucăriile. Andreea, când a auzit, i-a spus Mariei:

- Maria! Ai încercat să le pui la locul lor, să le cureți sau să le aranjezi?

- Nu! spuse aceasta.

- Ce spui dacă încerci?

Aceasta încearcă să ia jucăriile cu grijă, să le curețe, să le aranjeze, să le găsească un loc potrivit în cameră și de această dată ele nu au mai dat să fugă.

- Vezi! Știam eu că nu le plăcea să stea tot timpul în dezordine.

- Ai avut dreptate, Andreea! N-am crezut că de aceea nu mai vroiau să se joace cu mine.

De atunci Maria a început să-și pună fiecare jucărie la locul ei, să le aranjeze și să le curețe o dată pe săptămână. După această întâmplare, toate jucăriile erau așa de fericite încât vroiau să se joace toată ziua cu Maria.

TĂRÂMUL MAGIC AL LEGUMELOR (pentru copii cărora nu le plac legumele)

**Elevă clasa a IX-a A, Popuța Elisabeta
Colegiul Național "Iosif Vulcan"
Oradea, județul Bihor**

Într-o zi de vară însorită, pe meleagurile prințesei Margareta, se plimba un băiețel al cărui nume era Alex. El părea foarte trist și neajutorat. Prințesa Margareta conducea o țară specială în care cei care ajungeau erau plini de energie și voioșie deoarece erau în *Țara Legumelor*. Acest tărâm nu le părea prea prietenos anumitor copii, dar după ce ajungeau să-l cunoască se simțeau tare bine acolo. Prințesa își dorea ca cei care vizitau *Țara Legumelor* să ajungă să știe despre bunătatea feluritelor legume.

Prințesa curioasă și în același timp îngrijorată ce s-a întâmplat cu acel băiețel s-a oprit și l-a întrebat:

- Ce s-a întâmplat, te-ai pierdut?

Alex i-a răspuns cu tristețe:

- Nu, dar am pierdut ceva mai important !

Prințesa uimită îl întrebase:

- Ce ai pierdut? Poate te pot ajuta cu ceva!

Băiețelul i-a povestit că de când era mic îi plăcea să alerge repede și că reușea să fie primul la multe concursuri. Dar că apoi, de la o vreme, și-a pierdut această „super putere” pe care o avea. După ce l-a ascultat, prințesa i-a spus:

- Eu te pot ajuta! Dacă vei mânca cât mai multe legume acest fapt te va ajuta foarte mult și vei vedea ca îți vei recăpăta superputerile. Legumele ne fac să fim sănătoși și puternici. Spunând acestea prințesa îi dădu un pachetel pe care să-l deschidă după ce ajunge acasă.

Băiețelul fericit, îi mulțumi prințesei Margareta de sfatul primit și porni spre casă. Ajuns acolo deschise nerăbdător pachetul primit și înăuntru găsi așezate frumos bucăți de roșii, conopidă, morcovi și multe alte legume. La scurt timp după ce a mâncat legumele a simțit puterea și energia de odinioară și a putut să participe din nou la concursurile de alergat. De atunci a continuat să mănânce în fiecare zi mai multe legume. Iar rezultatele lui la concursurile de alergat erau foarte bune.

După o vreme s-a întâlnit din nou cu prințesa Margareta și apropiindu-se bucuros de ea i-a povestit cât de multe legume mănâncă în fiecare zi și că a luat locul întâi la cel din urmă concurs de alergat la care a participat. Apoi a rugat-o să-i ajute și pe prietenii lui, să ajungă și aceștia să mănânce legume ca să poată să se joace împreună cât mai mult.

Prințesa i-a spus că pot face asta împreună și de atunci cei doi au continuat să-i convingă pe prietenii lor să mănânce cât mai multe legume pentru a avea „super puteri”.

PRIETENIA ADEVĂRATĂ (pentru copii care refuză să își împartă jucăriile)

Elevă clasa a X-a A, Racovișan Carina
Colegiul Național "Iosif Vulcan"
Oradea, județul Bihor

Andrei, un băiețel în vârstă de șase ani era răsfățatul părinților săi. Băiețelul, singur la părinți, era foarte iubit de întreaga lui familie. Datorită acestui lucru avea tot ceea ce își dorea. Doar trebuia să spună o dată că îi place o anumită mașinuță sau un anumit roboțel și următoarea zi, mama îi aducea jucăria dorită.

Când Andrei primea un cadou nu zicea "mulțumesc", îl desfăcea, iar după ce se plictisea de el îl arunca într-un colț al camerei lui uitat de lume. Pe lângă toate aceste lucruri, era obraznic, neascultător, iar părinții nu aveau pic de autoritate înaintea băiețelului, fapt care nu îi deranja prea mult. Doar bunicii îi mai aminteau că trebuie să își respecte părinții și să împartă jucăriile sau orice altceva și cu prietenii lui, care pe zi ce trece erau tot mai puțini. Andrei părea că e de acord să le urmeze sfatul, dar în căpușorul lui era o singură cale potrivită – cea pe care o știa el.

Într-o zi de luni, bunica îl îmbracă pe Andrei, îi puse mâncarea pentru grădiniță și au pornit la drum. Ajunși la grădiniță, Ioana singura prietena bună a lui Andrei l-a întâmpinat cu un călduros "Bună dimineța!" și cu un pupic pe obrazul stâng al băiatului. În timpul în care doamna educatoare le dădea voie copiilor să se joace, de cele mai multe ori Andrei se juca singur și avea lângă el toate jucăriile. Nu simțea lipsa nimănui. Îi plăcea ca toate jucăriile să fie doar pentru el. Le lua pe cele mai bune și pe cele mai frumoase, iar când un anumit copil vroia și el să se joace, Andrei începea să strige și arunca cu jucăriile prin întreaga sală. Educatoarea nu prea avea ce să mai facă. Băiatul făcea de fiecare dată așa iar părinții lui continuau să-l răsfete în ciuda comportamentelor lor nepotrivite.

Așa a rămas Andrei cu o singură prietenă, Ioana, care îl accepta așa cum era. Ioana o fetiță foarte drăguță, de-o seamă cu prietenul său, calmă, prietenoasă și în mereu veselă, era singura care vorbea cu Andrei și uneori își dorea să se joace împreună. Ioana știa că băiețelul nu e cu adevărat egoist și și-ar fi dorit din toată inima să îl ajute să fie și el prietenos ca și ea și iubit de toți colegii de la grădiniță.

În aceeași zi, după-masa la ușă sună Ioana. Mama lui Andrei îl cheamă pe băiețel și îi spuse că are un musafir. Acesta nu se obosește să o întâmpine pe fetiță care văzându-l în mijlocul camerei, îl salută bucuroasă și îl întrebă ce face.

- Nimic Ioana. Mă plictisesc. M-am plictisit de toate jucăriile mele. Nu mai îmi place niciuna dintre ele și nu mai am cu ce mă juca.

Ioana se uită în colțul camerei și vede un morman de jucării. Tot felul de mașini cu telecomandă, roboți cu ochii roșii și cu armură de fier, animale mai mari mai mici.

- Andrei! Ai jucării foarte frumoase. Cum nu îți plac? Părinții tăi au făcut anumite eforturi ca să ți le cumpere. Eu zic să ne jucăm. Mă lași să-mi aleg o jucărie de acolo?

- Bine, dacă ții neaparat.

Ioana se îndreaptă către colțul cu jucării și alege un animal de pluș, mai exact un dinozaur destul de măricel, verde și fioros.

- Gata acum. Alege-ți și tu ceva și hai să ne jucăm.

- Nu știu ce. Dă-mi mie dinozaurul. Eu îl vreau.

Andrei smulge din mâna fetiței animalul de pluș, dar Ioana nu își pierde

calmul și alege un alt animal, un robot. Văzând acestea, Andrei îi spune răstit fetei că nici cu acela nu are voie să se joace deoarece e a lui și toate sunt ale lui, iar Ioana nu are voie să se atingă și să se joace cu nimic.

- Dar Andrei, credeam că suntem prieteni. Prietenii împart totul, chiar și jucăriile. Cum să ne jucăm dacă tu nu îmi dai nicio jucărie.

- Nu mă interesează. Eu nu îți dau ție nicio jucărie. Nu vreau.

Auzind acestea, suparată, Ioana pleacă și Andrei rămâne și fără ultimul său prieten.

Acum totul era și mai plictisitor pentru băiat. Nici animalele și jucăriile primite din ce în ce mai des de la părinți nu îl mai bucurau pe Andrei. Nici nu le mai desfăcea. Se simțea foarte singur fără Ioana.

Într-o zi, plimbându-se prin parc cu bunicii săi, o zări pe Ioana.

- Ioana, Ioana! Stai așteaptă-mă! Sunt eu, prietenul tău, Andrei.

Fetița care se plimba cu micuțul ei câine, nici nu se întoarce când o strigă băiatul.

- Ioana... spuse cu glas stins băiatul. Nu mă mai cunoști? Sunt prietenul și colegul tău de la grădiniță.

- Îmi pare rău Andrei. Noi nu suntem prieteni. Prietenii împart totul, dar tu nu ai vrut să îmi împrumuți nici măcar un animăluț, chiar și cel mai vechi și urât pe care îl ai. Ai spus că toate jucăriile sunt ale tale, iar eu nu am voie să mă joc cu niciuna dintre ele.

Auzind acestea, micuțul Andrei și-a dat seama că o prietenie adevărată e mult mai importantă decât o mie de jucării, poate cele mai scumpe jucării din magazine.

Ioana l-a iertat, observând pe zi ce trece că Andrei se schimbă în bine și își face din ce în ce mai mulți prieteni. După ce a început să împartă cu alții lucrurile lui el a fost tot mai iubit de colegii de joacă. Acum nu mai primea la fel de multe jucării de la părinții lui, nu pentru că nu mai aveau posibilitatea de a-i cumpăra, ci pentru că băiatul nu mai punea așa de mare preț pe lucrurile primite iar părinții lui și-au dat seama că sunt și alte moduri prin care își pot mulțumi copilul și îl pot face fericit. Andrei dorea din ce în ce mai mult să fie răsplătit cu dragoste și afecțiune nu cu obiecte și cadouri scumpe.

De atunci cele mai importante lucruri pentru micuțul Andrei au fost dragostea, prietenia, și timpul petrecut alături de cei dragi.

O PĂPUȘĂ ȘI... ALICE

(pentru copii dornici să scape de hiperprotecția părinților)

**Elevă clasa a XI-a A, Sotoc Bianca Andreea
Colegiul Național "Iosif Vulcan"
Oradea, județul Bihor**

Trăia odată într-un nor de vată de zahăr o păpușă. Era cea mai frumoasă și mai inocentă păpușă din câte existase vreodată și numele ei era Bellyflower. Părinții ei o închiseră aici pentru că le era frică să nu sufere... Știau că odată ce va coborî pe pământ va da peste greutate și vroiau să o ferească de cruda realitate.

În norul ei, Bellyflower era cea mai fericită. Vorbea cu Soarele, cu Stelele, avea mulți prieteni. Și toți o iubeau fiindcă era nu numai frumoasă ci și bună,

generoasă, nobilă. Totuși însă, păpușa nu înțelegea de ce locuia atât de departe de părinții ei.

Într-o zi pe când Bellyflower asculta muzica, norul s-a spart în mii și mii de norișori și păpușa a căzut din locșorul ei secret. A aterizat pe pământ...

Bellyflower se plimba pe străzile orașului. Era fascinată de absolut tot ce vedea în jurul ei. Ochiul îi erau atât de strălucitori...ca a unui copil care descoperă lumea pentru prima oară.

Bellyflower vroia o prăjitură care arăta tare delicios. A intrat în cofetărie, dar nu avea bani și vânzătorul a aruncat-o afară și i-a spus să nu se mai întoarcă niciodată. A urcat într-un autobuz și un om i-a furat agrafa micuță din păr. Lumea se uita ciudat la ea, iar ea vroia înapoi în norulețul ei...

În timp ce cutreiera orașul, părinții ei care aflaseră de vestea distrugerii norului, se temeau acum pentru viața ei și o căutau disperăți. Le era frică să nu pățească ceva. Abia acum realizau că nu au procedat corect dorind să o protejeze atât de mult. Vroiau să-și corecteze greșeala, dar dacă era prea târziu? Bellyflower era prea naivă...avea încredere în toți și nu credea în răutate.

„Astăzi, începând cu orele 14:00 va avea loc o preselecție pentru o piesă de teatru nouă „Drama vieții”. Nu lipsiți!!! Vă așteptăm cu mult entuziasm la teatrul de păpuși ...” se pierdeau în depărtare strigătele asurzitoare ale domnului cu reportofon. Bellyflower întoarse capul. „Hmm! se gândi păpușa. Voi merge și eu. Sigur voi întâlni acolo și alte păpuși ca mine și nu mă voi simți atât de singură.”

Bellyflower participă la casting și fusese aleasă în rolul principal. Era de așteptat, era cea mai frumoasă, iar cu vocea ei vibrantă și înfățișarea ei angelică cucerea întreg publicul.

Profesorul de la teatru care se ocupa cu pregătirea actorilor, observase potențialul păpușii. Era foarte mulțumit de reușitele ei până în prezent și nu vroia sub nicio formă să riște să o piardă. Prezența ei aici îi adusese deja multe câștiguri așa că...Ce credeți? Aveți impresia că a rugat-o să accepte să lucreze pentru teatru o perioadă îndelungată de timp, că i-a promis o sumedenie de privilegii ca urmare a muncii sale, o sumă rezonabilă de bani și multe multe altele? NU! Vă înșelați!

Profesorul a făcut din ea o simplă marionetă...A lăsat-o fără voință. O ținea închisă într-o cămăruță împreună cu alte păpuși. Îi luase inima și nu se mai putea împotrivi. Era sub stăpânirea lui. „Da, stăpânul meu! Da așa, voi face” erau acum răspunsurile lui Bellyflower.

Într-o seară, înainte de o reprezentație, Bellyflower se pregătea pentru spectacol în camera sa de toaletă. La fel ca în ultimul timp, privea inexpressiv în oglinda din fața ei. Își pierduse strălucirea...nu mai era ce fusese odată. Era o simplă și banală păpușă de teatru.

O pereche de ochi albaștri acaparaseră oglinda magică. Bellyflower se întoarse mecanic. Era Alice. Păpușa nu o recunoscuse, deși citise povestea ei pe când locuia în nor.

- Bellyflower! Bellyflower! zise cu blândețe Alice, în timp ce mângâia încetișor fața ei de porțelan. Nu mă mai recunoști? Sunt eu, Alice...exclamase aproape cu disperare, observând privirea pierdută a păpușii. Nu o mai recunoștea.

- Uită-te în ochii mei!! Amintește-ți!!!

Îi vorbi blând, îi istorisi întâmplări din trecutul său până când, dintr-o dată, ochii păpușii se limpeziră și își recăpătară acea strălucire pierdută odată. Alice îi puse și inima la loc, iar Bellyflower își reveni. Trezită ca dintr-un vis, nu-și mai amintea de

ce era aici, ce făcea... Alice îi povesti totul, iar păpușa își aminti ezitând și puțin temătoare, întreaga sa poveste.

În timp ce vorbeau, cineva a anunțat că mai sunt doar cinci minute până la intrarea în scenă a lui Bellyflower. Atunci Alice și-a amintit că uitase un mic detaliu.

- Bellyflower! părinții tăi... părinții tăi sunt aici în această seară. Au văzut afișe pe străzile orașului despre show-ul tău și au venit aici în fiecare seară, dar tu nu i-ai recunoscut, iar ei s-au mulțumit doar să te privească. Au crezut că ești supărată pe ei pentru că te-au ținut departe de realitate. Așteptau momentul în care tu le vei zice că i-ai iertat. Dar eu de acolo din „Țara minunilor” am văzut totul și pentru că mereu mi-ai fost dragă, am venit și le-am zis părinților tăi întreaga poveste. Au fost atât de supărați și de furioși încât au dorit să vină imediat să vorbească cu profesorul și să te ducă acasă. Dar le-am explicat că nu se poate fiindcă tu singură trebuie să treci peste această problemă. Acum, în această seară, ei sunt aici și te așteaptă să începeți o viață nouă împreună.

- Cum!?!? Și păpușa izbucni în plâns.

Era prea mult pentru o singură zi. Prea multe adevăruri, prea multe lucruri se schimbaseră în viața ei și încă nu se simțea pregătită. Alice însă avea încredere în ea și știa că poate să reușească tot ce își propune.

- Haide nu mai plânge! Du-te pe scenă și joacă în această seară așa cum nu ai mai jucat niciodată. Fă-i mândrii pe părinții tăi! De astăzi ești liberă. Ești o fată curajoasă, poți înfrunta totul... ești capabilă să iei propriile decizii.

Și astfel Bellyflower, din fetița naivă și neștiutoare, temătoare și sfioasă, dintr-un boboc, se transformase într-o frumoasă floare.

Apăruse pe scena ca o zeiță și jucase, iar la sfârșit ridicase publicul în picioare. Părinții ei o priveau cu lacrimi în ochi și nu le venea să creadă că aceasta era fetița lor, fetița lor devenită acum o adevărată domnișoară.

Bellyflower merse să își adune lucrurile, dar profesorul o ajunse din urmă. Încercase să o oprească, dar păpușa îl oprise:

- Din acest moment, fac ce vreau! Nu mai ai nici un drept asupra mea! Nu mai vreau să rămân aici, m-ai mințit! Gata, s-a terminat!

Și păpușa plecă în timp ce bărbatul rămase ținut locului, uimit de noua Bellyflower pe care nu o cunoscuse până atunci.

Bellyflower se întâlni cu părinții ei și trăiră mulți ani fericiți de atunci încolo.

Există multe tipuri de părinți și nici unul nu este perfect, însă toți au un lucru în comun - vor ceea ce este mai bine pentru copiii lor. Viața presupune greutăți, greșeli, dar numai așa putem să învățăm și să trecem mai departe. Obișnuiți-vă copiii cu răutatea și cu bunătatea deopotrivă. Nu vă protejați excesiv copiii din dorința de a rămâne în permanență copii. Nu întotdeauna va apărea o Alice...

POVESTEA LUI DĂNUȚ **(pentru copii care mănâncă prea multe dulciuri)**

Elevă clasa a X-a A, Urdea Roxana
Colegiul Național "Iosif Vulcan"
Oradea, județul Bihor

A fost odată un băiețel pe nume Dănuț. El avea 6 anișori și îi plăceau mult dulciurile. Atât de mult iubea el aceste dulciuri încât într-o zi pe când era la masa de prânz porni un adevărat război:

- Nu mai vreau să mănânc mâncare!!!
- Trebuie să mănânci, altfel nu vei crește mare, spuse mama lui Dănuț.
- Dar nu mai vreau, mormăi băiatul. Ceea ce îmi doresc sunt dulciurile!
- Te rog să te așezi la masă și să mănânci tot, altfel nu vei merge la joacă!
- Bine, spuse Dănuț supărat și mănăcă mai departe.

Mâhnit, băiețelul nostru plecă în camera sa, unde își luă ursulețul să îi povestească cele întâmplate:

- Martinel, eu nu mai vreau mâncare la masă, vreau dulciuri, dar nimeni nu mă înțelege. Mama spune că dulciurile îmi vor strica dințișorii și mă va durea burtica dacă mănânc prea multe, dar ea nu înțelege că pe mine mă fac fericit.

- Of, of, of, Dănuț. Te înțeleg perfect, dar nu știu cum să te ajut... ooo, ba da, știu! Voi vorbi cu prietenii mei, Hansel și Gretel. Ei mi-au povestit că au văzut o casă făcută din dulciuri.

În câteva clipe apărură și cei doi frațiori.

- Vrei să te ducem la căsuța aceea din ciocolată și acadele? întrebă frațiorii.
- Daaaa! Vreau să merg acolo și să trăiesc mult timp printre dulciuri.

Zis și făcut. În câteva clipe Gretel luă o pudră magică din gentuța ei și toți au fost teleportați în casa dulciurilor. Totul în jur era colorat, pereții emanau un miros dulce de biscuiți, geamurile erau făcute din zahăr. Patul era făcut dintr-o gelatină roz cu multe bombonele în el. Mobilierul era încărcat de tot felul de creme, praf de zahăr și cocos. Orice copil ar fi visat să se afle într-un asemenea loc, iar Dănuț era chiar acolo. După ce observă toate detaliile gustoase, acesta fugi în curtea din spatele căsuței. Pomii erau făcuți din scorțișoară și vată de zahăr verde. Iarba era presărată de floricele dulci cu gust de bombonele, iar gardul era de fapt o înșiruire de sărățele. Râul era din sirop de fructe, iar fântâna avea gust de turtă dulce. Dănuț nu știa cum să le mulțumească prietenilor lui.

- Vai, vă mulțumesc mult, dragii mei prieteni! Unde vreți să ne avântăm prima dată? În râul de sirop de fructe sau în tufele cu mure și vată de zahăr? Hansel și Gretel îl refuzară.

- Ne pare rău, Dănuț, dar noi suntem sătui de ele. Nu ne mai plac aceste dulciuri. Acum trebuie să plecăm înapoi acasă. Dacă veți avea nevoie de ceva sunați din clopoțelul acela de lângă șemineul galben și vom veni cât ai zice pește !

Deși nu prea înțelegea situația, Dănuț încuviință și își luă rămas bun. În următoarea secundă băiatul se aruncă în vata de zahăr și începu a mânca. Și mânca, și mânca, și mânca până ce îi trecu pofta de zahăr. Merse, culese zece mere caramelizate pe care le devoră cu aceeași poftă uimitoare. Nici nu apuca să mestece că mai lua o înghițitură. Biscuiții parcă picau din cer și ajungeau exact în gura băiețelului, iar atunci când Dănuț era plin turna o cană de sirop sau lapte cu miere pe gât în jos și o lua de la capăt.

Așa trecură multe zile. Căsuța era deja devastată. Urmele de dinți ale lui Dănuț erau peste tot, dar dulciurile nu se terminau niciodată, iar băiatul continuă să mănânce până într-o zi când...

... Până într-o zi când Dănuț începea a avea mari dureri de burtică și de cap. Băiatul nu mai mănăcă acum. Era scârbit de orice era dulce: nu-i mai plăcea siropul, bombonelele sau ciocolata. Stătea toată ziua în pat și se plângea de durerea de burtă. Martinel nu mai știa cum să-l mai ajute și pentru că nu era destul, o durere de dinți îi apăruse băiatului. Când acesta se uită în oglindă văzu că toți dințișorii lui sănătoși, albi, frumoși erau acum plini de carii, negri și bolnavi. Oare de ce i se întâmplau lui toate acestea? Atunci își aduse aminte de vorbele mamei!

- Vai, Martinel! Mai bine ascultam de mama și nu mâncam atâtea dulciuri! Am fost un copil neascultător. Acum îmi e foame, dar nu mai vreau dulciuri. Vreau mâncare gătită de mama: legume fierte, cărnuri sau măcar o supică. Cred ca dacă aş mânca și niște fructe mi-ar fi din ce în ce mai bine.

- Dacă știam că nu e bine să mănânci atâtea dulciuri nu te mai aduceam aici, dar am o idee! Hai să-i chemăm pe prietenii noștri și să mergem acasă. Zis și făcut. În următorul minut Hansel și Gretel ajunseră la căsuța cu dulciuri.

- Ce s-a întâmplat, prieteni? întrebă Gretel.

- Lui Dănuț îi este foarte rău și cred că e din cauza dulciurilor, spuse Martinel.

- Sigur e din cauza dulciurilor! strigă băiatul. Vreau acasă la mama!

Impacentați, cei doi frați își trimiseră prietenii înapoi acasă. Dănuț se trezi în pat alături de Martinel. Era îmbrăcat în pijama. Îi era foarte foame și exact în acel moment o auzi pe mama că îl chemă la mâncare. Fericit că e acasă fugi repede în bucătărie și mănăcă tot. După, o îmbrățișă și își ceruse iertare pentru toate momentele în care o supăraseră și îi promise că de acum în colo va fi un copil ascultător și va mânca tot. Mama era foarte bucuroasă să audă acestea și îl trimise pe Dănuț să se spele pe dinți.

Acum totul era bine. Durerea de burtică îi trecuse și nici dinții nu mai erau negri, dar când se uită în oglindă mai atent observă o mică urmă de carie. Oare să fi fost totul un vis sau realitate?

II. Povești create de cadre didactice și psihologi

POVESTEA BĂIEȚELULUI ERVIN (pentru copii care își strică frecvent jucăriile)

**Profesor învățământ primar, Anton Ana
Școala cu clasele I-VIII Berteza
Județul Prahova**

A fost odată un băiețel care strica toate jucăriile pe care le primea. Se juca o zi, două, trei, după care ursuleților și cățelușilor de pluș le rupea ori o ureche, ori un picior. Mașinuțele le descompunea, iar din cărțile de povești își făcea avioane.

Dar iată că se apropia Crăciunul. În casă, focul mocnea liniștit în șemineu, iar Miaunel, motanul, torcea nepăsător, pe covorașul din fața acestuia. Casa mirosea a cozonaci și-a scortisoară. Bradul, împodobit cu beteală și mii și mii de beculețe, aștepta, fericit, ca Moș Crăciun să așeze minunatele cadouri sub el.

Ervin, băiețelul din povestea noastră, aștepta cu nerăbdare sosirea lui Moș Crăciun. Ca un copil cuminte, în acea seară de Ajun, plecă să se culce mai devreme. Nu vroia să-l supere pe Moșul cel Bun, tocmai acum. Dar, oare, ce va primi? Îi scrisese moșului o scrisoare despre cadourile pe care și le-ar dori.

Moș Ene i-a sosit pe la gene și a adormit cu gândul la cadourile pe care și le dorea.

Ca prin vis, auzi pe cineva oftând. Ervin s-a trezit buimăcit de somn.

- Visez sau e aieva?

Iar se auzi cineva oftând.

- Cine, cine este?

- Sunt eu, Spiridușul lui Moș Crăciun!

- Ce vânt te-aduce pe-aici?

- Moș Crăciun m-a trimis să-ți ghicesc gândurile și să-nțeleg din ce cauză strici toate jucăriile.

Băiețelul tăcea. Asculta nedumerit.

- Nu te mai uita așa la mine, de parcă n-ai fi tu băiețelul care ba le rupi, ba le descompui!

- Da, dar eu ...

- Niciun "dar"! Vom porni într-o scurtă călătorie, la o fabrică de jucării, să vezi și tu, câți oameni trudesc pentru a realiza ceea ce tu strici.

A bătut de trei ori din palme și-un vârtej i-a prins pe amândoi și i-a purtat spre fabrica de jucării.

Spiridușul l-a plimbat prin acest loc magic, unde oamenii lucrează și pun suflet spre a aduce zâmbetul pe fața tuturor copiilor.

- Nimeni nu ne bagă-n seamă, remarcă Ervin.

- Așa e, pentru că noi suntem invizibili pentru ei, numai noi îi putem vedea.

- Doamne, parcă am fi într-un stup de albine! Atâta rumoare și care mai de care mai grăbit ca să termine fiecare parte a jucăriei pe care o are de făcut! spuse cu uimire băiețelul.

- Crăciunul se apropie și Moș Crăciun trebuie să aibă gata toate cadourile pentru a le da copiilor.

- Mi-ar plăcea să dau și eu o mână de ajutor!

- Mai avem puțin timp, așa că o să te las să realizezi un cățeluș ca acela căruia i-ai rupt o ureche. Mulți copii și-l doresc!

Ervin, după ce ascultă etapele procesului de realizare a cățelușului de pluș, se apucă de treabă. Trecu o oră, trecură două și băiețelul nu mai termina jucăria de pluș.

- Nu cred că reușesc să-l termin! Ce greu se realizează, iar eu, în câteva minute l-am rupt! Ervin începu să plângă cu suspine.

Atunci apăru Spiridușul.

- De ce plângi?

- Am obosit și nu cred c-o să-l pot finaliza! Din ochișorii lui albaștri, ca seninul cerului, au început să se rostogolească lacrimi cristaline. N-o să se mai întâmple! Promit că n-o să mai stric nicio jucărie! Nu credeam că pentru ceea ce stric eu într-o clipă e nevoie de-atâta muncă! Și câți oameni trudes pentru ca noi, copiii, să avem jucăriile pe care ni le dorim! Moș Crăciun n-o să-mi mai aducă niciun cadou! N-am știut să prețuiesc nimic din ce-am avut, iar alți copii poate n-au cu ce se juca!

- Moș Crăciun o să fie darnic și anul acesta cu tine, pentru că el iubește copiii, iar tu ai dat dovadă că poți fi și un băiețel bun. Acum, hai să mergem acasă! Moș Crăciun trebuie să sosească!

- Dar n-am terminat jucăria! Nu pot pleca!

- Nu-i nimic! Acum vei ști să le prețuiești și asta contează foarte mult!

Ca și prima oară, Spiridușul a bătut din palme și vârtejul i-a purtat spre dormitorul copilului.

- Mulțumesc, Spiridușule! Sper să ne mai revedem!

- Cu plăcere, copile! Acum culcă-te!

Ervin s-a trezit devreme. S-a îndreptat spre brăduț cu pași nesiguri.

- Nu merit nicio jucărie! N-am fost în stare să termin niciuna!

Mare i-a fost mirarea, că totuși, sub brad, a zărit un pachet cu numele lui scris pe el. L-a desfăcut și a zărit jucăria pe care și-o dorise. Dar în pachet mai era un cadou.

- Ce-ar mai putea fi? se-ntrebă Ervin.

Desfăcu cu grijă fundița și ambalajul. Surpriză! Ochii îi străluceau de bucurie! Era cățelușul pe care-l meșterise el. Moș Crăciun a avut grijă ca niște mâini dibace să-l termine.

De-atunci, Ervin și-a păstrat cu grijă orice jucărie pe care o primea. Părinților nu le venea să creadă că băiețelul lor, din acea zi de Crăciun, a învățat să prețuiască toate lucrurile pe care le avea, nu numai jucăriile. Erau mândri că au un așa băiat.

Dar a rămas pentru ei o enigmă: „Cum de s-a schimbat Ervin de pe o zi pe alta?” Îl vom lăsa pe Ervin să le deslușească acest mister.

Dar voi, știți să aveți grijă de lucrurile și de jucăriile voastre? De ce?

BROASCA ȚESTOASĂ (pentru cei care fac rău ființelor lipsite de apărare)

Profesor învățământ preșcolar, Benea Ligia-Rodica
Grădinița cu Program Prelungit „Fluierașul Fermecat” –
structura G.P.P. nr. 12 „Micul Prinț”,
Salonta, județul Bihor

A fost odată o zi însorită de primăvară cu pomii albi, albi, fără să fie pudrați cu fulgi de zăpadă, iar prin văzduh pluteau fluturi albi jucăuși fără să fie cenuși de „Baba Iarnă”. Era primăvară și albul pomilor în floare au ademenit câțiva copii să iasă la hoinăreală.

Într-o clipă s-au pregătit și au pornit cu toții spre colțuri îmbietoare. Călcau cu frică verdele crud al ierbii ca să n-o strivească .

Deodată, toți, ca la comandă s-au ghemuit în iarbă. Nu mișca niciunul. Era limpede că s-a întâmplat ceva neobișnuit. Numai Sergiu, cu lacrimi în ochi își freca genunchii.

- La ce vă uitați? i-a întrebat Andrei, un băiat mai mare decât ei cu câțiva ani.

- Ssst! L-a admonestat Luana cu degetul pe buze.

- Știi, zice Sergiu pe șoptite, eu m-am împiedicat și am căzut. Când prietenii mei au vrut să mă ridice, am văzut în iarbă o – o – o... d-aia cu... casca spartă!

- Eu i-am spart carapacea, a spus plin de sine Andrei.

- De ce? O auzi, geme, se vaietă, o doare, spune și Marcela. Ea se aplecă și ridică broasca pe a cărei carapace se vedeau încă urmele prafului de cărămidă cu care i se izbise fără cruțare învelișul osos. Atunci, ca prin minune, din apropiere s-a auzit o voce:

- De ce-ai făcut asta, Andrei?

Toți priveau mirați, nu știau cine vorbește, pentru că în apropiere nu era nimeni.

- Cine ești? întrebare copiii.

- De unde vorbești? Nu vedem pe nimeni!

- Sunt Zâna broscuțelor țestoase și aștept un răspuns de la Andrei.

- Eu știu? Poate am crezut că așa voi reuși să scot broasca afară ca să o privesc. Dar iartă-mă, n-am să mai fac rău niciodată nimănui.

- Ca să te iert, a zis Zâna broscuțelor țestoase, ia-o acasă și îngrijește-o! Apoi a dispărut ridicându-se în aer, ca un fum.

Spășit, Andrei a luat broasca, a spălat-o cu apă și a așezat-o într-un coșuleț cu iarbă vrând să o ducă acasă. Sergiu, Luana și Marcela l-au rugat să le dea lor animalul ca să-l ducă la grădiniță unde va fi îngrijit de o grupă întreagă de copii. Andrei a fost de acord și așa, în ziua următoare broscuța a ajuns la grădiniță.

Multă vreme, în poveștile create de ei introduceau elemente din ziua aceea în care și-au îmbogățit colțul viu cu o broască țestoasă. Și din tot ce spuneau ei rezultă că au reținut nu numai întâmplarea cu toate detaliile ei, dar și învățăminte esențiale: nimeni nu trebuie să facă nici cel mai mic rău celor lipsiți de apărare.

FRUNZULIȚA

(pentru copii care merg pentru prima oară la grădiniță sau la școală)

**Profesor învățământ preșcolar, Bistran Mihaela
Grădinița cu program prelungit nr. 44 „Rază de soare”
Oradea, județul Bihor**

E toamnă, început de septembrie, soarele mângâie pământul amorțit. Razele lui sunt din ce în ce mai palide. Frunzele copacilor în curând vor începe să se dezlipească de pe ramurile copacilor și să cadă.

V-ați gândit voi, ce e oare în sufletul unei frunze atunci când urmează să cadă pe pământ? Prin mintea ei trec o mulțime de întrebări și oricât ar încerca să găsească un răspuns acesta întârzie să apară, parcă nimeni nu poate să-i răspundă la mulțimea întrebărilor care îi trec prin minte.

De când a fost un muguraș și până a devenit o frunză mare și frumoasă, locul ei a fost acolo pe ramură, acolo s-a simțit în siguranță, acolo totul îi părea cunoscut și prietenos. În zilele călduroase îi plăcea tare mult să se scalde în razele soarelui, iar în zilele ploioase se răcorea și se bucura de fiecare picătură de ploaie. Dar uite așa, timpul a trecut pe neștiute, iar acum a venit vremea să plece într-un loc necunoscut și nu știe la ce să se aștepte.

Pentru început se gândește să-și ia rămas bun de la frunzele cele mai apropiate de ea și nu știe cum să facă pentru că Frunza Blândă o încurajează și îi spune că totul va fi bine, iar Frunzărel Curajosul îi spune să fie cuminte. Însă ea nu are încredere în vorbele celor din jur și lacrimile încep să-i curgă șiroaie.

Deodată, fără să-și dea seama, Vântul Vânticel începe să adie mai tare și Frunzulița pornește pe un drum necunoscut până atunci. Ajunge într-un loc unde mai erau multe făpturi asemeni ei. Unele erau triste ca și ea, iar altele erau parcă resemnate și se jucau cu fel de fel de jucării. La început Frunzulița nu a știut ce trebuie să facă sau cum trebuie să se comporte cu cei din jurul ei, așa că a mai vărsat câteva lacrimi, apoi a stat, a privit și încet, încet s-a apropiat de o altă frunzuliță; apoi a făcut cunoștință și cu alte frunzulițe, unele mai vesele, altele mai triste, unele mai îndrăznețe, altele mai timide, dar toate dornice să se joace și să se apropie de ea. Cel mai mult însă, a ajutat-o Frunzulița Roșie care a întâmpinat-o cu multă căldură, a încurajat-o mereu, a ținut-o lângă ea atunci când era supărată și i-a făcut cunoștință cu toate frunzele. După ce a reușit să socializeze cu noii ei colegi, frunzulița nu s-a mai simțit chiar atât de singură și a început chiar să se joace cu noii ei prieteni.

Astfel, s-a obișnuit cu noii ei prieteni, dându-ți seama că nu e chiar așa de rău pe cât și-a imaginat ea, însă totul a depins de ea.

Dar nici nu și-a dat seama cum a trecut timpul și cât timp a trecut până când a văzut două chipuri cunoscute, erau Frunzulița Blândă și cu Frunzărel Curajosul. Când i-a văzut a fugit repede la ei și i-a îmbrățișat, apoi a început să le povestească cât de bine s-a simțit și cât de frumos s-a jucat cu noii ei prieteni. Era foarte fericită și nu se oprea din povestit ar fi vrut ca și Frunzulița Blândă și cu Frunzărel Curajosul să petreacă măcar câteva clipe acolo cu ea ca să le poată demonstra ce frumos e locul acela.

Zilele care au urmat au fost mult mai bune pentru ea. Parcă cu fiecare zi care trecea se simțea tot mai bine alături de noii ei prieteni, iar Frunzulița Roșie era mereu alături de ea și o ajuta la nevoie cu o vorbă bună, parcă fiecare gând al ei șoptește fericire, îndrăzneală, curaj.

Frunzulița = copilul care merge la grădiniță sau la școală

Frunza Blândă = mama

Frunzărel Curajosul = tata

Vântul Vânticel = trecerea timpului

LILLY ȘI MIMI

(pentru copiii cărora le este teamă sau rușine să vorbească)

Profesor psiholog, Bodo Eva
Grup Școlar Agroindustrial „Tamasi Aron” Borș
Centrul de Dezvoltare Personală PRO CARIERE
Oradea, județul Bihor

A fost odată o omidă pe care o chema Lilly, dar toată lumea o știa ca “omida care nu știe să vorbească”. Chiar și mama ei o numea așa deseori. De ce a primit acest nume? Răspunsul este simplu: era o omidă foarte tăcută. Când era întrebată pleca capul în jos sau se uita în altă parte de parcă n-ar fi înțeles întrebarea.

La grădiniță când educatoarea omidă adresa întrebări, Lilly nu răspundea niciodată, deși de cele mai multe ori știa răspunsul. Ea spunea răspunsul, poezia sau povestea doar în minte, fără să o audă ceilalți. Nimeni nu știa niciodată dacă Lilly știa răspunsurile la întrebări pentru că ea nu vorbea. De multe ori Lilly dorea să răspundă dar până se hotăra să vorbească celelalte insecte răspundeau în locul ei. Așa Lilly s-a obișnuit să nu mai vorbească și să-și spună doar în minte toate răspunsurile la întrebările care îi erau adresate.

Doamna educatoare de multe ori a crezut că fetița tăcută nu este atentă sau că nu știe să răspundă la întrebări. De câte ori o întreba ceva, mica omidă nu spunea nimic. Ea își spunea în minte: “mi-e frică să vorbesc pentru că poate nu știu răspunsul bun”, “dacă greșesc ceilalți vor râde de mine și mai bine nu spun nimic”, “dacă nu știu bine poezia, mai bine nu o spun” etc.

În grupă era și o omidă gălăgioasă, Mimi. Mimi răspundea de multe ori în locul lui Lilly sau a altor copii. Omidă tăcută era foarte dezamăgită și își spunea în gând “iar nu am reușit să răspund”, “toți ceilalți sunt mai curajoși decât mine”.

Într-o zi doamna educatoare a întrebat-o pe Lilly ce culoare are frunza și Lilly a vrut să răspundă însă când să vorbească și-a dat seama că gurița ei nu se mai putea deschide și că ea a uitat să vorbească. Lilly săraca spunea “verde”, “frunza are culoarea verde” dar nimeni nu o auzea. Ea putea să-și spună doar în minte răspunsul.

Atunci Mimi, omida cea vorbărețată a răspuns din nou în locul ei și a început să strige:

- Eu sunt cea mai deșteaptă din grupă! Numai copiii care vorbesc mult sunt deștepți! Copiii care nu vorbesc, nu știu vorbi! Apoi, s-a dus la Lilly și i-a spus:

- Tu nu știi niciodată să răspunzi! N-ai știut nici măcar să spui ce culoare au frunzele! Nu ești bună la nimic! Și a început să râdă în hohote de Lilly.

Fetița tăcută a spus doar încet “Nu e adevărat”, dar nimeni nu a auzit-o. Totuși un fluture frumos colorat a văzut cât de supărată era Lilly și ce urât s-a comportat Mimi și a spus:

- Mimi, tu de ce strigi așa de tare? Tu râzi de Lilly că nu vorbește, dar tu vorbești foarte mult, nu lași pe nimeni să vorbească în jurul tău și crezi că numai tu poți răspunde corect. Crezi că asta este un lucru bun?

Toate insectele din grupă, bondari, fânțari, muște și musculițe, cărăbuși, mămăruțe, fluturi și omizi s-au adunat în jurul lui Mimi și Lilly și ascultau atente la ceea ce le spunea fluturele mae și frumos colorat.

- Da, vorbesc mult, a răspuns Mimi. Dar mie îmi place să știe toată lumea că sunt oomidă deșteaptă, cea mai deșteaptă din grupă pentru că eu știu să răspund la orice întrebare.

Fluturele frumos și-a îndreptat privirea spre celelalte insecte din grupă și le-a întrebat:

- Dacă vrem să fim singurii care răspund la întrebări, spun poveștile și poeziile și un vrem să-i lăsăm pe ceilalți să vorbească înseamnă că suntem cei mai deștepți.

- Nuu! au răspuns în cor celelalte insecte.

Auzind acestea, Mimi a plecat capul și s-a simțit tare rușinată.

- Ce ar fi, dacă ai încerca o dată să nu răspunzi tu și în locul celorlalți colegi din grupă și ai lăsa-o pe Lilly să răspundă?

Apoi, s-a întors spre Lilly și i-a spus.

- Eu știu că tu ești o fetiță isteată și poți răspunde la întrebări, poți spune poezii sau povești numai că ceilalți nu știu că tu poți face toate acestea.

Fluturele a scos dintr-un săculeț două brățări, una cu o cheiță și alta cu un lăcățel.

Lilly a primit o brățara cu cheița care îi amintea să își deschidă gurița, când este nevoie. Când Lilly vedea brățara se gândea:

Sunt la fel de deșteaptă ca ceilalți.

Pot să răspund la întrebări.

Dacă greșesc nu se întâmplă nimic rău, pot să corectez greșeala.

Dacă nu cer ceea ce am nevoie, ceilalți nu mă pot ajuta.

Mimi a primit de la fluture o brățară cu un lacăt mic. Mimi când se uita la brățara își spunea:

Nu trebuie să răspund doar eu la fiecare întrebare.

Dacă nu răspund la o întrebare nu înseamnă că nu sunt deșteaptă sau că un știu răspunsul.

Dacă vorbesc tot timpul doar eu, pierd ocazia de a afla lucruri interesante de la ceilalți.

Este bine să am răbdare să ascult pe ceilalți, ca să fiu și eu ascultată la rândul meu.

Astfel Lilly a învățat să nu mai fie tăcută, iar Mimi a învățat să nu vorbească tot timpul. Cele două omizi s-au împrietenit și s-au jucat mult împreună până când într-o zi s-au transformat amândouă în doi fluturi mari și foarte frumos colorați și veneau prin grădiniță să vadă ce fac celelalte insecte.

De fiecare dată când au întâlnit o insectă căreia îi era teamă sau rușine să vorbească, Mimi și Lilly îi dădeau o brățară cu o cheiță iar dacă întâlneau o insectă care credea că cel mai important lucru e să vorbești mult, îi dădeau o brățară cu un lăcățel.

Întrebări de comprehensiune a textului:

- Despre cine era vorba în poveste?
- Cum era Lilly? De ce era așa Lilly?
- Cum era Mimi? Oare era Mimi mai deșteaptă decât Lilly?
- Ce le-a spus fluturele?
- Cum s-a rezolvat problema lui Lilly?
- Cum s-a rezolvat problema lui Mimi?
- La ce ar trebui să se gândească Lilly când nu își deschide gurița?

- La ce ar trebui să se gândească Mimi când vorbește mult?
- În ce s-au transformat cele două omizi?
- Ce au făcut în continuare?

Întrebări de personalizare:

- Vi s-a întâmplat să nu puteți răspunde în fața colegilor sau a altor oameni? Când?
- Ce ați simțit în acele momente? La ce v-ați gândit? Ce v-a trecut prin minte?
- Cum ați reacționat? (Ce ați făcut?)
- Vi se întâmplă să vă fie rușine să cereți ceva de care aveți nevoie?
- Ați încercat să cereți totuși? Ce s-a întâmplat apoi?
- Ce era potrivit să faceți?
- Vi s-a întâmplat că ați simțit nevoia să răspundeți la orice întrebare? La ce v-ați gândit atunci?
- Ce sfat v-ar da acum Mimi și Lilly acum?

ÎNTÂMPLĂRI DIN LUMEA PINGUINILOR

(pentru copii care învață să fie harnici)

Profesor învățământ preșcolar, Bodog Adriana
Grădinița nr. 23
Oradea, județul Bihor

În ținutul înghețat a sosit timpul ca toți pinguinii să își construiască cuiburile pentru viitoarele familii.

Pingy cel Harnic alerga de zor culegând cu spor pietricele și astfel cuibul lui creștea văzând cu ochii. Vecinul lui, Pinky cel Leneș, urmărea cu atenție alergătura lui Pingy cel Harnic. Dar, deodată cuibul lui Pingy cel Harnic a început să scadă pe neașteptate! De ce oare? Deoarece Pinky cel Leneș, de cum pleca Pingy cel Harnic, se repezea la cuib și lua pietricelele adunate cu mult efort.

La un moment dat Pingy cel Harnic a observat că deși muncise atât de mult cuibul său încă nu era gata și lipseau multe pietricele. Așa că și-a făcut un plan -hotărî să afle ce se întâmplă.

Zis și făcut! S-a prefăcut că pleacă din nou după pietricele, dar s-a reîntors rapid. Și ce să vezi? Cine era la cuibul său cu o pietricică în cioc? Chiar vecinul lui, Pinky cel Leneș! Foarte supărat, Pingy cel Harnic, ajutat de ceilalți pinguini l-au alungat din colonia lor pe Pinky cel Leneș.

Astfel, de atunci în colonia lui Pingy cel Harnic domnește dreptatea și armonia, iar cuibul său este cel mai frumos, înăuntru aflându-se acum un ou strălucitor de alb ca zăpada acestor ținuturi înghețate.

Identificarea problemei:

1. Despre ce este vorba în această poveste?
2. De care personaj v-a plăcut? De care nu v-a plăcut? De ce?
3. Ce nu a făcut bine Pinky cel Leneș?
4. Există copii asemănători cu el?

Identificarea soluțiilor:

1. De ce credeți că Pinky lua pietricelele vecinului său?
2. Ce s-a întâmplat după ce a fost descoperit?

Identificarea obstacolelor:

1. De ce Pinky cel Leneș proceda așa?
2. De ce credeți că nu e bine să facem ca Pinky?

Evaluare:

1. Ce părere aveți? Ar trebui să fim ca Pingy cel Harnic sau ca Pinky cel Leneș?
2. Ce ar trebui să facă un copil ca să fie ca Pingy cel Harnic?

COPILUL ȘI ANIMALELE (pentru copii care învață să respecte animalele)

Profesor învățământ primar, Bodrîngă Geanina-Cornelia
Școala cu clasele I-VIII Smeeni,
Smeeni, județul Buzău

A fost odată ca niciodată, într-un sat, un copil năzdrăvan. Din cauza acestui copil toate animalele din curtea casei unde locuia aveau de suferit. Se ducea la câine și-i răsturna mâncarea, îl lovea cu bățul până acesta fugea scheunând și se ascundea în cușcă; fugărea găinile prin curte și arunca cu pietre după ele, le gonia din cuibare; prindea pisica și-i lega tinichele de coadă.

În grajd nu se ducea niciodată să dea mâncare la vacă și la cal spunând că, n-are timp, că ar trebui să-și ia singure dacă le e foame. Chiar și animalele din curțile vecinilor aveau de suferit, iar dacă nu putea să ajungă la ele le ochea cu praștia, făcându-le să sufere. Degeaba mama îl certa, copilul nu vroia deloc s-o asculte și își continua faptele sale.

Într-o zi, fiindu-i părinții plecați la târg să cumpere cele trebuincioase casei, copilul porni în una din obișnuitele sale escapade pe ulițele satului. Pe o străduță îngustă observă o bătrânică sărmană, adusă de spate, care se ajuta la mers de o creangă de alun. Era Sfânta Vineri. În urma ei venea un câțel ciufulit și slăbuț, cu ochi mari și umezi, cu urechile ciulite, să nu scape niciun cuvânt din vorbele pe care bătrâna i le adresa în timp ce mergea. Copilul rupse o creangă dintr-un copac și se repezi la câțelul bătrânei, împungându-l pe acesta cu bățul. Bătrâna se întoarse către el și îl dojeni: „De ce lovești un animal fără ajutor care nu ți-a făcut nimic? Nu te gândești că e un suflet ca și tine? Pentru că ai fost atât de rău am să te fac să simți și tu suferința unui animal necuvântător.” Și-l atinse cu creanga de alun.

În acel moment cerul se înnoră și porni o vijelie cu fulgere, trăsnete și ploaie puternică. Copilul se sperie și începu să fugă spre casă lăsând în urmă bătrâna cu câțelul ei. Speriat și ud până la piele din cauza furtunii, observă că oamenii pe lângă care trecea, acoperiți cu broboade și pături să se ferească de vijelie când mergeau spre casă, îi aruncau sudălmi, îl loveau cu picioarele sau aruncau după el cu pietre. După o fugă nebunească, obosit, cu multă durere pricinuită de loviturile primite, se strecură printr-o scândură de gard ruptă, într-o curte, ascunzându-se după un tufiș.

Lacrimi mari îi curgeau pe obraz și cu capul plecat se uita spre un ochi de apă pe care ploaia îl făcuse și în loc să vadă chipul său blond și nasul cârn, cu pistrui pe

obraz, observă chipul unui cățel ud și ciufulit. Atunci își aduse aminte de vorbele bătrânei și din gâtlej îi țâșni un urlet amar. Multă vreme stătu plângându-și soarta. La un moment dat, când de atâta frig și oboseală ațipi, auzi ca prin vis o voce groasă: „Ce faci tu aici, câine de pripas? Nu știi că aici e curtea mea, peste care sunt stăpân?” Cățelul sări și se lipi de gard speriat, privind uimit la un câine mare ce privea la el cu dinții rânjiți. „Sunt mic și plătând, departe de casă, mi-e frig și mi-e foame, nu ai ceva să-mi dai să mănânc?” Câinele mare începu să râdă și-i spuse: „Ha, ha, ha, tu crezi că așa se primește mâncarea? Eu apăr această casă de dușmani și pentru asta primesc un blid de mâncare, ei mă mângâie și au grijă de mine. Dacă vrei să mănânci și să te odihnești în culcușul meu va trebui de azi înainte să păzești casa cu mine.”

Începând de a doua zi, cățelul învăță de la cel bătrân îndatoririle sale de câine păzitor, ba mai mult, află de la acesta că fiecare din acea curte există acolo cu un scop și fiecare își răsplătește stăpânul pentru bunătatea sa așa cum poate: găinile făcând ouă multe, vaca dând lapte, calul trăgând la căruța plină și nu întotdeauna ușoară, pisica prinzând șoarecii care stricau agoniseala stăpânului lor .

Într-o seară întunecată, când într-un colț de grădină își plângea soarta, auzi șoapte... Pentru că el cunoștea graiul oamenilor, înțelese că aceștia erau tâlhari și că veneau să facă rău omului în curtea căruia se afla. Atunci se duse repede să-l trezească pe câinele cel mare și împreună cu el au pus pe fugă tâlharii care amenințau casa.

După ce aceștia se făcură nevăzuți, întorcându-se agale și bucuroși pe uliță, întâlni pe aceeași bătrână cu cățelul ei. Inima îi zvâcni în piept și se apropie spășit de bătrâna care văzându-l îi spuse: „Acum, pentru că ai înțeles rostul animalelor și pentru că ai învățat că fiind bun cu acestea ele te vor răsplăti înzecit, am să te transform din nou în copil”. Și-l atinse ușor cu nuiaua. Totul se întunecă în jurul său, simți cum pământul se învârte și căzu într-un somn adânc.

Dimineața, când se trezi, află că părinții săi sunt plecați la târg. Se uită repede în oglindă și văzu din nou chipul său de copil, cu părul blond și nasul cărnat, cu pistriul pe obraz. Bucuros că și-a revenit, bău cana de lapte, dădu de mâncare și apă la vacă, mângâie cățelul care se gudura în curte, curăță cotețul găinilor și culese ouăle proaspete, dând un deget de smântână pisicii care dormea pe cuptor.

Era o nouă dimineață frumoasă de vară și el stătea în pridvor uitându-se la ciorovăiala vrăbiilor care ciuguleau firimiturile de pâine pe care le pusese pe marginea prispei...

ÎMPARTE CU CEILALȚI! (pentru copii egoiști)

**Profesor învățământ preșcolar, Bogdan Ramona-Teodora
Grădinița cu Program Prelungit „Aleodor”
Oradea, județul Bihor**

Într-o dimineață, un băiețel merse la grădiniță împreună cu mămică sa. Ajunși acolo, mămică îi spuse prichindelului:

- Eu trebuie să merg la serviciu, iar tu vei rămâne să te joci la grădiniță cu copiii și cu jucăriile. Uite, primești de la mine în dar un pumn de bomboane, cu două condiții. Ce spui, ești de acord?

- Da, mămică, spune-mi care sunt condițiile.

- Dragul mamei, aceste bomboane sunt foarte bune și au gust de ciocolată.

Dacă le dorești, te rog să le împarți cu colegii tăi și să fii cuminte. E greu, vei reuși?

- Sigur că nu e greu, mămico, spuse băiețelul. Acum dă-mi bomboanele și du-te la serviciu, să nu întârzii.

Mămica i-a dat băiețelului un pumn plin-ochi de bombonele de ciocolată învelite în staniol argintiu. El a băgat de îndată dulciurile în buzunar. Intrând în grupă, colegul său de grădiniță îl văzu și veni înspre el să-l salute:

- Bună dimineața, drag prieten!

- Bună dimineața, Mihăiță!

- Ce ai acolo, în buzunărel?

- Am niște bomboane super-bune de ciocolată.

- De ciocolată? întrebă mirat Mihăiță. Mie îmi place ciocolata. Îmi dai și mie o bombonică, te rog?

- Am multe, dar nu-ți dau niciuna. Le țin pe toate pentru mine și o să le mănânc singur, pentru că le am de la mămica mea.

Când auzi Mihăiță ce îi spuse colegul său, încremeni de supărare și plecă să se joace în altă parte cu alți copii. Giulia, o fetiță de la grădiniță, auzi pe băiețel că are bomboane de ciocolată și se duse să-l întrebe dacă îi dă și ei una.

- Nici vorbă! Uite, am buzunarul plin! Dar nu-ți dau nici măcar una! Chiar acum o să mănânc câteva, spuse băiețelul luând două bomboane.

- Hmm... ce gust bun au... sunt super-delicioase! Sunt și moi! Uau! Au și sirop de ciocolată! Hmm...

Văzându-l, toți copiii, s-au adunat în jurul lui.

- Ce ai acolo? Uau, ai bomboane? întrebă copiii.

- Am niște bomboane de ciocolată, sunt super-grozave, le am de la mama.

- Și ne dai și nouă?

- Ha-ha-ha! Nu! Îmi pare rău, dar nu va primi nimeni nimic. Le mănânc eu singur, bucațică cu bucațică!

Auzind acestea, prietenii băiețelului s-au supărat foc și au plecat în altă parte să se joace.

A doua zi, băiețelul venise la grădiniță și, ce să vezi: Mihăiță aduse cu el o mașina uriașă de culoare roșie, drăguță, care cânta melodii fel de fel și avea și telecomandă, mergea înainte, înapoi, la stânga, la dreapta, până și becuri colorate zăreai pe capota ei.

- Mihăiță, e a ta mașina?

- Da, e nouă. Mi-a cumpărat-o mama. E foarte inteligentă: cântă, merge, își aprinde luminile...

- Dă-mi-o și mie puțin, să văd cum merge!

- Îmi pare rău, prietene, dar nici tu nu mi-ai dat ieri bomboane, așa că nici eu nu îți voi da mașina mea.

Auzind acestea se înroși de rușine băiețelul nostru.

Ziua următoare, copilașii veniră din nou la grădiniță. Giulia a adus de acasă un puzzle cu animale, pe care a dorit să-l împartă cu prietenii ei, în afară de băiețelul nostru.

- Îmi pare rău, dar nu te las să te joci cu puzzle-ul meu, deoarece nici tu nu ai dorit să-mi dai o bomboană.

În acea zi, băiețelul nostru a învățat ceva foarte important: ceva ce trebuie să înveți și voi, dragi copii. Dacă nu împarți ce ai cu cel de lângă tine, nici el, la rândul lui, nu va împărți cu tine. Fii darnic și prietenos și așa vor fi și prietenii tăi cu tine. Dăruiește și celorlalți, ca să primești, la rândul tău.

O viață cât mai plăcută să ai și nu uita ceea ce tocmai ai învățat!

BĂIATUL CEL CURAJOS (pentru copii care își înving frica de întuneric)

**Educatoare, Bondar Marcela,
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 53
Oradea, județul Bihor**

Scopul poveștii: educarea comportamentului și a emoțiilor prin imitație;

Cui se adresează povestea: unor copii care nu-și pot învinge teama de întuneric și nu vor să găsească curajul de a dormi singuri în camera lor, mulțumindu-se cu comoditatea de a dormi cu unul sau ambii părinți;

Vârsta potrivită: 3 – 9 ani;

Materiale didactice posibile: ilustrații care să reprezinte o cameră cu toate lucrurile din ea atât pe timp de zi cât și pe timp de noapte, pentru a se putea observa că totul rămâne la fel;

Zâna cea bună își făcea rondul obișnuit pe la geamurile copiilor. Pe băiat l-a găsit plângând în camera lui. Cu ajutorul baghetei magice a intrat ca să afle ce s-a întâmplat.

- De ce plângi, băiețelule?

- Sunt supărat. Nu înțeleg de ce părinții mei vor să dorm aici singur când ei știu bine că mie nu-mi place noaptea. Cred că vor doar să scape de mine.

- Nu te mai necăji atâta! Eu am venit ca să te ajut. Vezi acest praf albastru? E praful magic. Și acum, vino cu mine!

Au pornit cei doi într-o călătorie. Era fantastic să zbori și mai ales lângă o zână. La început băiatului i-a fost puțin frică dar n-a avut prea mult timp să se gândească la asta că au și aterizat într-un balcon. Când s-a uitat pe geam, un băiețel puțin mai mare decât el plângea fiindcă nu vroia să doarmă singur.

- Nu se poate, s-a gândit el. Mai sunt copii ca mine!

Deodată zâna aruncă o magie făcând ca totul să pară luminat. Și atunci a văzut că toate jucăriile băiatului erau așezate în ordine în cameră, că totul era la locul lui, doar că, din cauza întunericului băiețelul își imagina tot felul de forme care veneau să-l sperie. Dar de fapt nu era nimic înspăimântător. Din contră, toate lucrurile lui vroiau parcă să-l liniștească.

- Știi de ce are nevoie acest băiat? l-a întrebat zâna. Are nevoie doar de puțin curaj. Ia niște praf galben și arunca spre geam.

Băiețelul nostru făcu așa cum îi spusese zâna. Și, ca prin farmec smiorcăiala lui încetă și adormi îndată. Părinții lui au venit cu grijă ca să nu-l trezească, l-au acoperit și l-au sărutat ușor pe obraz. Apoi au ieșit din cameră mulțumiți.

Era timpul să se întoarcă și ei acasă. Era ora de somn și el trebuia să fie în pat. După această călătorie s-a tot gândit și i-a spus zânei:

- Cred că am înțeles că n-am de ce să mă sperii. Părinții mei mă iubesc și vor doar să vadă că sunt curajos. Să știi că nu mi-a plăcut smiorcăiala băiatului pe care l-am văzut. N-am să fac și eu așa ca el. Și să știi că nu voi avea nevoie nici de praful cel galben. Îți mulțumesc pentru tot, zână bună!

Zâna a plecat lăsându-l singur în camera lui. Mama a venit și a stins lumina, iar băiețelul i-a urat noapte bună fără să mai plângă sau să mai ceară altceva ca de obicei. Zâna îl privea încântată de la geam. Acum știa că el este un băiat foarte curajos. Mama s-a mirat și a tot așteptat să audă ceva din camera lui, dar acesta adormise numaidecât. Atunci a zărit o luminiță galbenă la geam și a știut că zâna cea

bună a trecut pe la el. I-a urat și ei noapte bună și a plecat mulțumită la culcare. După ce toate luminile s-au stins, băiatul s-a ridicat din pat și i-a spus zânei:

- Aș vrea să-mi lași totuși niște praf magic și pentru câțiva prieteni de-ai mei care n-au curaj să doarmă singuri.

Zâna cea bună i-a dat atunci un săculeț galben, iar băiatul adormi din nou mândru de tot curajul pe care îl avea acum și dornic să le povestească a doua zi și prietenilor săi toată aventura lui.

TÂNĂRUL PRINȚ **(pentru copii dornici să lege noi prietenii)**

Profesor învățământul primar și preșcolar, Bordei Carmen
Școala cu cls. I-VIII „Mihail Sadoveanu”
Întorsura Buzăului, județul Covasna

Era odată, într-un oraș foarte îndepărtat, un tânăr prinț care era foarte apreciat de părinții săi dar și de către întreaga curte împărătească. El era recunoscut pentru istețimea sa, pentru agerimea cu care răspundea la încercările învățaților vremii, pentru felul în care reușea întotdeauna să atragă atenția celor din jur. Deși toată lumea se străduia din răspuțeri ca tânărul să fie fericit și să nu-i lipsească nimic, acesta suferea enorm din cauză că prietenul său cel mai bun, fiul bucătăresei de la palat, fusese trimis la o altă împărăție pentru a se îndeletnici cu arta mănuirii armelor.

Într-o zi, pe când se afla pe malul lacului din apropierea curții, o broscuță s-a apropiat de el și aflând despre pricina supărării acestuia, spre uimirea lui a început să-i depene povestea sa, care se asemăna foarte bine cu cea a prințului.

Ea era de asemenea o prințesă în împărăția apelor și era foarte fericită printre ai săi. Într-o zi însă s-a iscat ca din senin o furtună mare care a inundat toată mlaștina, broscuța fiind purtată la mii de kilometri depărtare, într-un alt ținut. Era tristă și deznădăjduită pentru că-și pierduse apropiatii și se simțea foarte neajutorată. Voia să își facă noi prieteni însă nu știa cum să acționeze. A început să facă tumbe, să plângă, să cânte, să se impună în orice fel fața celorlați, să atragă atenția lor, însă nimeni nu recunoștea în ea prințesa broască. Văzând că nu reușește nicicum să își facă noi prieteni, îi veni în gând să meargă la marele vrăjitor din ținut pentru a-i cere sfatul. Acesta îi spuse:

- Mi se arată că erai o prințesă în ținuturile tale și că erai foarte iubită de cei din jur. De asemenea se vede că erai tare isteată și știai să îi atragi pe cei din jurul tău, însă fără a face lucruri ieșite din comun și fără a încerca tertipurile pe care le folosești acum. Trebuie să îți folosești inteligența pentru a reuși să legi noi prietenii, să le arăți celorlați cine ești cu adevărat. Încearcă să le faci unele bucurii, să fii atentă la ceea ce își doresc ei cu adevărat, să le spui cuvinte frumoase și din suflet, să le arăți că poți să fii îngăduitoare cu ei și că se pot baza pe ajutorul tău atunci când au nevoie.

Începând din acea clipă, prințesa broască și-a modificat comportamentul față de cei din jur, a privit în interiorul său și a descoperit propriile calități și defecte, a fost mai receptivă la nevoile celorlați, le-a sărit în ajutor când au avut nevoie, a învățat că cei din jur pot fi și altfel decât este ea, dar toți trebuie acceptați cu părțile lor bune și rele. Atitudinea ei se schimba pe zi ce trecea și astfel își făcea tot mai mulți prieteni, iar cei din jur au ajuns să o aprecieze pentru ceea ce era ea și cunoscând-o mai bine în scurt timp au numit-o prințesa mlaștinilor nou formate în urma inundațiilor. Ea a

reușit să redevină cea care a fost și să se bucure de atenția celor din jur și să aibă foarte mulți prieteni, iar din acea clipă nu s-a mai simțit nicio dată singură.

Ascultând povestea broscuței, tânărul prinț a înțeles ce are de făcut, ce cale trebuie să urmeze pentru a-și face noi prieteni, pentru a le arăta celor din jur cum este el în realitate. Modificându-și comportamentul și atitudinea, el a reușit să își facă prieteni, să se dezvăluie celorlași așa cum este el de fapt, a reușit să se afirme cu părțile lui bune și cele rele.

SCUFIȚA ROȘIE LA INTERNET (neascultarea sfaturilor părintești)

Profesor învățământ primar, Brânzaș Dorina
Școala cu Clasele I-VIII Nr. 11,
Oradea, județul Bihor

SCOPUL POVEȘTII:

- influențarea pozitivă a comportamentului copilului, prin evidențierea urmărilor nefaste a neascultării sfaturilor părintești;
- educarea disponibilităților de ascultare atentă și redare pe scurt a conținutului și mesajului educativ al textului poveștii, comparând cu textul variantei originale;
- corectarea unor defecte de pronunție prin repetarea atentă (intonație, respirație, accent) a unor cuvinte din textul poveștii;
- întărirea prin recompensare, a deprinderilor de comportare civilizată (consumarea unei felii de prăjitură).

MATERIAL DIDACTIC:

- imagine (planșă) cu fetița și mama, în momentul plecării de acasă;
- imagine cu cei doi copii jucându-se la calculator, la o stație Internet;
- imagine cu momentul accidentului;
- obiecte: panglică (de mătase) roșie, legată ca o fundiță; fașă pentru pansamente; o sticlucă cu un medicament (sirop de tuse); prăjitură (de preferat cu mere); șervețele de hârtie; farfurioare, eventual lingurițe;
- carte cu povești;
- fișă de colorat cu fetița îmbrăcată cu rochița roșie, creioane colorate.

MOMENT PREGĂTITOR:

Se povestește pe scurt „Scufița Roșie” de Charles Perrault.

„Am să vă spun ce-a pățit o fetiță ca Scufița Roșie, dar din zilele noastre...”

CONȚINUTUL POVEȘTII:

A fost odată ca niciodată, o fetiță tare zglobie, care nu ședea o clipă locului. Nu avea răbdare nici măcar atâta timp cât mâncă, și de aceea, în jurul ei erau mereu atâtea firimituri, de parcă s-ar fi pregătit să hrănească porumbeii de la fereastră.

Într-o zi, mama a trimis-o la bunica. Aceasta locuia la trei blocuri distanță de locuința lor.

Mama a vrut să-i dea fetei pantalonașii cu model înflorat și tricoul asortat. Dar micuța a făcut atâtea mofături și s-a îmbufnat, până când, grăbită să se întoarcă la

treburi, mama a îmbrăcat-o pe fetiță, cu rochița mult dorită, roșie. În păr i-a pus o fundiță de mătase, tot roșie.

— Ia uite, mami, parcă sunt Scufița Roșie! a zis fetița, cu încântare.

— Da, a răspuns mama, dar aș fi dorit să fii mai răbdătoare și să nu îmbraci încă rochița aceasta de serbare. Iar pe drum sper că tu nu vei păși nimic rău, ca Scufița Roșie, căci tu vei asculta sfaturile mele, așa-i ?

— Sigur, mami! dar în gândul ei, fetița deja se gândea: „Oare ce-aș putea păși pe un drum așa de scurt, la trei blocuri depărtare, mergând prin oraș, nu prin pădure?!”

Mama i-a dat fetiței niște prăjitură cu mere să ducă bunicuței, care, ce potrivire! era cam bolnavă, ca în poveste... I-a mai dat și ceva bănuți, ca să intre pe la farmacie, să cumpere bunicuței sirop de tuse.

— Vezi să nu întârzii pe drum, fata mami, că bunica așteaptă siropul de tuse, iar prăjitura o s-o mai întărească!

— Bine, mămico, nu-mi mai tot spune de atâtea ori!

Și iar își zise-n gând: „Oare cum aș putea întârzia pe un drum așa de scurt, la trei blocuri depărtare, mergând prin oraș, nu prin pădure?!”

Așa frumos îmbrăcată, cu rochița roșie, și purtând în păr fundița de mătase, „Scufița Roșie” a noastră a luat bănuții și sacoșa cu prăjitura, și a pornit.

La colț, după primul bloc, s-a întâlnit cu Nicușor, colegul ei de clasă. I-a spus și lui că bunicuța o așteaptă, și că are bănuții pentru medicamentul împotriva tusei. Nicușor a rugat-o pe „Scufița Roșie” să-i împrumute măcar câțiva lei, ca să se mai joace o dată pe calculator, la Internet. El a mai avut bani de la tatăl lui, care i-a dat dimineată, să-și cumpere covrigi pentru gustare la școală, dar n-a rezistat, și, în loc de mâncare, s-a dus după ore la Internet și a cheltuit banii pentru permisul de joc pe calculator. După ce Nicușor i-a explicat ce captivant e să te lupți cu roboții cei mai puternici, „Scufița Roșie” s-a lăsat ușor convinsă și s-a dus și ea la Internet cu colegul ei. Acolo, banii pentru siropul de tuse s-au dus în luptele cu roboții, iar copiii au uitat de timp...

— Vai, bunica mă așteaptă! a strigat deodată „Scufița Roșie”. Numai tu ești de vină, Nicușor! Acum nu mai am nici bani pentru sirop, și am să fiu pedepsită că n-am ascultat sfatul mamei !

Grăbită, „Scufița Roșie” a luat-o la fugă spre blocul bunicii. Când să traverseze ultima alee, nu s-a asigurat, și a fost lovită de un biciclist care n-a mai putut evita accidentul. Roata din față a bicicletei s-a deformat, biciclistul a căzut și s-a ales cu capul spart, iar „Scufița Roșie” abia s-a mai putut ridica de jos, cu genunchii zdreliți, cu coatele și palmele julite și cu o vânătaie mare la frunte. Picături mari de sânge au apărut repede și „Scufița” noastră a început să plângă speriată. Fata s-a uitat cu durere la rochița ei care acum nu mai era deloc potrivită pentru serbare, așa ruptă și murdărită... Fundița de mătase o pierduse nici nu mai știa pe unde, iar prăjitura cu mere pentru bunica..., se transformase într-o grămadă de firimituri numai bune de dat la porumbeii de la fereastră...

— Of, of, „Scufița Roșie”, pe un drum așa de scurt, la trei blocuri depărtare, mergând prin oraș, nu prin pădure, tu ai „reușit” să intri iar în belea?!

Era mama! Oare de unde o fi apărut așa, din senin? Alarmată de bunică, își lăsase deoparte treburile și pornise în căutarea fetiței, să vadă ce i s-o fi întâmplat de întârzie atâta...

Vrei să știi ce-a urmat pentru „Scufița Roșie” care s-a rătăcit pe la Internet? Păi, la serbarea din ziua următoare, ea n-a mai purtat rochița cea roșie și nici fundița de mătase, ci pantalonașii înflorați și tricoul asortat, iar la coate și la genunchi,

bandaje albe ca pentru răniți. Pe frunte, se lăfăia o vânătaie grozavă ca după o luptă grea cu niște roboți uriași...

A trebuit plătită și reparația bicicletei, care a costat mult mai mult decât un sirop de tuse, iar biciclistul a fost nemulțumit că o școlăriță neatentă și prea grăbită i-a pricinuit așa un necaz...

Bine că măcar „Scufița Roșie” n-a pățit mai rău! Ea ți-ar putea spune ce-a învățat din această pățanie...

ÎNTREBĂRI FINALE:

- Ce asemănări sunt între Scufița Roșie din vechea poveste, și personajul din povestea nouă?

(...vârsta, îmbrăcămintea roșie, neascultarea sfaturilor părintești.)

- Ce greșeli a făcut fetița?

(...era prea neastâmpărată, nu avea răbdare nici să mănânce fără să împărtășe firimituri, nu a acceptat să se îmbrace cu hăinuțele mai modeste ci a cerut insistent rochița roșie de serbare, s-a lăsat ușor convinsă de colegul ei să cheltuiască banii de medicament pentru jocul de la Internet și apoi l-a învinovățit doar pe Nicușor, a alergat pe stradă, nu a fost atentă la regulile de circulație, a uitat de obligațiile față de membrii familiei – bunica, mama.)

- Ce putea păți mai rău „Scufița Roșie” din povestea cea nouă ?

(...putea ajunge la spital, cu răni mai grave...)

- Oare ce ar putea spune „Scufița Roșie” că a învățat din această pățanie?

(...să nu nesocotească sfaturile cele bune, să fie mai răbdătoare, să mănânce comportându-se civilizată, să nu piardă vremea, să nu se lase convinsă să cheltuiască banii pe lucruri neimportante, să nu alerge pe stradă, să fie mereu atentă la respectarea regulilor de circulație, să-și recunoască partea de vină, să se gândească la responsabilitățile sale față de membrii familiei.)

- Imaginați-vă și spuneți ce s-ar fi întâmplat dacă „Scufița Roșie” din povestea cea nouă nu ar fi întârziat stând la Internet!

ALTE CERINȚE:

- Așezați imaginile (planșele) în ordinea în care s-au petrecut întâmplările din poveste.

- Alegeți dintre obiecte, pe acelea care: - au legătură cu porecla fetiței (*panglica roșie*);

- arată ce trebuia să cumpere de la farmacie fetița (*sticluța cu sirop de tuse*);

- se folosesc în cazul unor răni (*fașa pentru pansamente*);

- se folosesc când ne servim cu prăjitură (*șervețele, farfurioare*);

- Rostiți corect și clar, pentru „Scufița Roșie” din povestea cea nouă, sfaturile cele mai potrivite!

- Colorați desenul de pe fișa de colorat, folosind culorile preferate!

- Arătați ce (cum) faceți când trebuie să traversați strada sau o alee circulată de mașini.

(...elevii arată cum privesc atenți în ambele părți la traversarea străzii, chiar dacă există marcaj pentru trecere de pietoni sau semafor.)

- Să ne bucurăm împreună de prăjitura (cu mere) pe care o savurăm dovedind bună-creștere! Vă felicit pentru *atenție și comportare foarte bună!*

OCHIUL MAGIC

(pentru copii purtători de ochelari și pentru cei care se joacă cu aceștia)

**Profesor învățământ preșcolar, Butcă Lia Carla
Grădinița cu program prelungit „Fluierașul fermecat”
Salonta, județul Bihor**

Vlăduț, Vlăduț, trezește-te! Ce ți s-a întâmplat ? – strigau copiii în cor, strânși în jurul lui Vlăduț, care era întins pe jos și cu mâna încleștată pe ochelari.

- Nu... nu am nimic...nu mai am nimic – spuse Vlăduț puțin dezorientat și mai, mai să dea în plâns.

De fapt, ce se întâmplase? În dimineața aceasta Vlăduț venise la grădiniță cu gândul la răutățile pe care trebuia să le suporte încă o zi din partea colegilor, la momentele lungi ce avea să le petreacă cu creionul în mână... Parcă presimțise că va fi o zi nu prea bună! Și, evident, parcă pentru a-i arăta că așa va fi, Karina, fetița cu bucle aurii, care vine întotdeauna devreme, l-a apucat de mână și i-a spus: Iar ai venit „Oche-man” ?

„Oche-man”, asta îl durea cel mai tare. Porecla aceasta i-a dat-o unul dintre băieții în prima zi de grădiniță; chiar de atunci. Ca să nu mai vorbim de zilele care au urmat și de discuțiile interminabile cu mama despre ochelarii pe care nu vroia să îi poarte. Timid, fără să mai răspundă sau să reacționeze cumva, Vlăduț s-a așezat pe scaunul de la prima măsuță și și-a luat o carte din bibliotecă, ca să o răsfoiască până vine doamna educatoare.

În fine, au început „să curgă” copiii ca pe bandă. Intrau rând pe rând în clasă și, de cele mai multe ori, le observa ochii alunecând pe deasupra lui. El nu exista pentru ei, asta era clar. Între timp venise și doamna educatoare și acum urma cercul de dimineață. Și-a luat scaunul cu grijă și ... deodată, fără să mai apuce să zică ceva, un alt coleg l-a izbit cu scaunul peste picior atât de tare încât a simțit că pământul vine singur către el; și...BUF! Nu a apucat decât să-și smulgă ochelarii de la ochi, așa cum îl prelucrase în nenumărate rânduri mama și ... atât.

Un BUF și liniște. Iar acum, acum era în brațele doamnei educatoare, cu toți copiii în jur și complet debusolat. Copiii, colegii lui, se îngrijorau de soarta lui? Era acesta un vis? Și nu îl mai strigă Oche-man? Doamna educatoare l-a luat în brațe, l-a dus la baie să se spele pe față cu apă și l-a așezat lângă ea spunând :

- Ca să nu mai asistăm la astfel de evenimente, de astăzi, Vlăduț va fi ochiul nostru magic. El va veghea asupra securității noastre și, așa cum a știut să aibă grijă de ochii și de ochelarii lui va avea grijă de noi toți.

Ochii copiilor s-au îndreptat toți către el. Fix către el. Nu mai erau parcă aceeași ochi ca dimineață. Era multă căldură, multă admirație, multă prietenie în ei. Iar el, el avea ochii înlăcrimați dar bucurie acum.

TRENULEȚUL CURIOS (adaptarea copilului la mediul școlar)

Profesor psiholog, Caba Monica
Liceul Teologic Penticostal „Betel”
Oradea, județul Bihor

Obiective:

- Identificarea rolului psihologului în școală
- Familiarizarea cu instituția școlii
- Intercunoaștere și relaționare
- Motivare pentru activitatea școlară

Grupul țintă: elevii claselor I

Materiale:

- Ecuson cu numele pentru identificare și intercunoaștere
- Trenulețul curios decupat din carton
- O cutie cu bomboane

Procedura:

- Autoprezentare și expunerea rolului psihologului în școală la nivelul capacității lor de înțelegere
- Introducerea activității: „*Azi vom face o scurtă călătorie cu trenul, dar nu cu orice tren, ci cu Trenulețul curios*” (se așează în fața clasei trenulețul decupat din carton)
- Povestea Trenulețului curios
- Întoarcerea în clasă: copiii vor găsi la ultima gară (clasa) o cutie cu bomboane pentru fiecare copil
- Discuții: identificarea cu trenulețul (Cum s-a simțit trenulețul după întâlnirea cu broscuțele?, Cum s-a simțit în prima zi de școală?, Așteaptă trenulețul începerea școlii? De ce? Cum va fi la școală? Ce va învăța trenulețul? – întrebările vor fi și personalizate)

Conținutul poveștii:

La gara din orașul Vacanță, s-a-ntâmplat ceva ciudat. Printre trenurile mari și gălăgioase, apăru un trenuleț mic, foarte colorat dar .... parcă puțin speriat. Șeful gării s-a apropiat de el și l-a întrebat:

- Bună ziua, trenulețule? Cum te numești?

- Bună ziua. Numele meu este Trenulețul Curios.

- Ce nume interesant! Bine ai venit în gara noastră, Trenulețule Curios. Dar cu ce ocazie pe aici?

Trenulețul îi răspunse d-lui șef de gară:

- Am pornit într-o lungă călătorie cu părinții mei. Prima gară la care am oprit se numea „Acasă”. Am stat acolo 3 ani și a fost așa frumos! Toată ziua m-am jucat cu frații mei dar l-am ajutat și pe tata să repare și să vopsească vagoanele. Dar când am împlinit 3 ani am plecat mai departe. Următoarea gară în care am oprit se numea „Grădiniță”.

- Ce interesant, zise d-l șef de gară. Și ți-a plăcut acolo?

- Da. A fost așa frumos! La început am plâns după mama căci credeam că mă va abandona acolo. Dar ea venea în fiecare zi după mine. M-am jucat așa frumos cu celelalte trenulețe! Și să știi că am învățat multe cântece și poezii. Dar acum am aproape 7 ani și mama spune că trebuie să mergem mai departe.

- Ei, știi ceva? zise d-l șef de gară. Deocamdată te afli în orașelul nostru numit „Vacanță”. Poți să te joci cu celelalte trenulețe de vârsta ta. Să ai o vacanță plăcută, Trenulețul Curios! Pe mai târziu!

Deodată, trenulețul nostru a auzit în jurul lui niște zgomote ciudate. S-a uitat în stânga, în dreapta, dar n-a văzut pe nimeni. Când s-a întors în spate, mirare mare. Trei pui de dinozauri stăteau pe peronul gării.

- Bună ziua, trenulețule!

- Bună, dinozaurilor. Eu sunt Trenulețul Curios. Pe voi cum vă cheamă?

- Noi suntem Dinozaurii Veseli.

- Știți, dinozaurilor, am nevoie de puțin ajutor. Îmi spuneți, vă rog, ce scrie pe panoul acela deasupra gării?

Dinozaurii veseli au privit în direcția aceea, dar au răspuns triști și rușinați:

- Nu știm să citim...

- Nici voi? Căci nici eu nu știu să citesc.

După o pauză, trenulețul continuă:

- Nu știți cum va fi vremea azi? Oare va fi soare? Oare va mai crește grâul pe câmp dacă nu vine ploaia?

- Știți, dinozaurilor. eu și familia mea vrem să cumpărăm 5 bilete de tren ca să mergem în călătorie. Dacă un bilet costă 2 lei, de câți bani avem nevoie pentru bilete?

Dinozaurii veseli au răspuns:

- Dar..... noi nu știm să socotim...

Trenulețul a răspuns:

- Nici eu nu știu să socotesc.

Dinozaurii și-au luat „La revedere” de la Trenulețul curios deoarece tocmai îi strigase mama lor și au plecat. Trenulețul curios era tare supărat. D.l șef de gară s-a apropiat de el și l-a întrebat:

- Trenulețule curios, de ce ești trist?

- Sunt trist pentru că eu nu știu să scriu, și nu știu nici să citesc, nici să socotesc... Sunt atât de multe lucruri pe care nu le știu...

- Stai liniștit, i-a spus d-l șef de gară. Dacă mergi mai departe vei ajunge la următoarea gară numită „Școală”. Acolo vei învăța toate aceste lucruri și multe altele și mai interesante.

Trenulețul Curios a pornit nerăbdător spre următoarea gară. Ajuns în gara numită „Școală”, Trenulețul s-a întâlnit acolo cu o mulțime de trenulețe, altele mai mari, altele mai mici. Unul dintre trenurile mari a spus:

- Bine ați venit la școală, trenulețelor! Era trenulețul d-na învățătoare.

Trenulețul curios era acum nerăbdător, abia aștepta să învețe să scrie, să citească, să socotească și atât de multe alte lucruri.

- Îmi voi face teme în fiecare zi, voi fi atent la d-na învățătoare și voi învăța mult căci vreau să fiu cel mai deștept trenuleț!

- Ei, acum, zise trenulețul d-na învățătoare, vom pleca într-o scurtă călătorie prin gara numită „Școală”. Urcați în trenuleț și să pornim la drum.

ȘI EU AM UN ROL! **(importanța hărniciei)**

**Profesor învățământ primar, Calmuc
Aneta
Școala Gimnazială „Petru Rareș”
Frumușița, județul Galați**

Într-o pădure era un sat de furnicuțe harnice, unde fiecare avea câte o sarcină de îndeplinit; unele pregăteau mușuroiul, altele așezau în cămară, iar altele se îngrijeau de ce trebuie să fie adus la adăpost, pentru că iarna care urma să vină să nu le surprindă descoperite în vreun sector.

Maria, una din furnicuțe, era mai comodă și considera că se poate face treaba și fără ajutorul ei. Se juca toată ziua, cerea să i se dea de mâncare numai în funcție de plăcerile și dorințele ei, iar cele ce trebuiau făcute în mușuroi pe ea nu o interesau.

Într-o noapte, pe când dormea liniștită, îi apare în vis Crăiasa Zăpezii, care o ia pe Maria pe un fulg într-o călătorie prezentându-i situația ce urma să o aștepte în iarnă, dacă ea nu își aducea contribuția la munca din mușuroi. Aceasta observă cum proviziile deveneau insuficiente, iar ajutorul ei i-ar fi salvat dacă era oferit la timp. Trezindu-se, cu toată indispoziția pe care o avea, furnicuța noastră încearcă să-și facă temele, să o ajute pe mama sa și chiar observă că îi făcea plăcere, mai ales că mama o lăuda de fiecare dată când făcea bine un lucru. Treburile din mușuroi erau gata, iar temele nu mai erau o corvoadă.

Iarna putea să vină!

TRANSFERUL **(pentru cei învinovați pe nedrept)**

**Profesor, Căpățână Simona
CTAT “ Dumitru Moțoc”,
Galați, județul Galați**

- Bunico, te rog să mă crezi, nu este vina mea!

- Rareș, în fiecare zi, vii cu aceeași poveste. M-am săturat să îți ascult minciunile. Doamna dirigintă s-a hotărât să te trimită la o altă școală. Acolo poate te vei potoli.

Am fugit plângând în camera mea, fără a mă mai chinui să o conving pe bunica de nevinovăția mea.

Eram elev în clasa a șasea la o școală din cartier. Tatăl meu a murit cu doi ani în urmă, iar mama mea, la scurt timp, a plecat în altă țară pentru a avea bani să mă întrețină. Nu m-a întrebat niciodată ce îmi doresc eu. Vă mărturisesc că în acele momente nu aveam nevoie de banii pentru care plecase mama, ci de sprijinul și de dragostea ei. Când a plecat, m-a lăsat în grija bunicii, mama mamei mele. Bunica era o femeie bolnavă, plictisită și cam surdă. Niciodată nu mă auzea când îi vorbeam.

Când privesc în urmă, într-un trecut ce mi se pare foarte, foarte îndepărtat, deși nu au trecut decât trei ani, mă văd pe mine, un copil vesel, fericit alături de părinții mei și iubit de colegii de clasă. Și doamna învățătoare mă iubea, pentru că eram unul dintre cei mai buni elevi ai clasei.

După ce a murit tata și după plecarea mamei, nu m-am putut concentra la nimic. În clasă doamna vorbea și, deși îi vedeam buzele cum se mișcă, nu o puteam auzi. Mintețea îmi era în altă parte, era plecată în alte timpuri, în alte vremuri, în vremurile în care eram fericit. Devenisem absent. Plângeam fără motiv și eram morocănos. Unii colegi nu îmi cunoșteau situația, iar cei care știau ce mi s-a întâmplat nu mă puteau înțelege pentru că nu trăiseră drama pe care o trăiam eu. Pentru ei eram acum un ciudat și mă necăjeau. Începusem să îi urăsc pe toți, dar cel mai mult îl detestam pe Cristi. El era un băiat mărunțel cu o fire rea, urâtă. Mă împingea fără motiv, îmi puneă piedică, îmi lua cărțile și totuși nu era niciodată pedepsit pentru comportamentul său. Eu eram destul de înalt pentru vârsta mea și bine clădit, iar ceilalți nu puteau crede că un băiat atât de mărunțel îmi putea face mie astfel de lucruri. Când erau chemați părinții la școală, mama lui îi lua mereu apărarea, iar bunica obosită de drum și chinuită de boală îi dădea mamei lui dreptate.

Eram doar un copil, nu știam cum aș putea demonstra că sunt nevinovat.

Astfel s-a întâmplat și azi. Cristi a venit la mine, mi-a rupt foaia cu tema din caiet și, când se pregătea să îmi ia cărțile de pe bancă, l-am împins. Colegii au chemat-o pe doamna dirigintă, care nu a vrut să mă asculte și pe mine.

- Nu pot să înțeleg, Rareș! Ai devenit de nerecunoscut! Comportamentul tău mă pune pe gânduri și m-am săturat să aud zilnic de obrăznicile tale.

- Doamna dirigintă, dar eu...

- Rareș, te rog nu încerca să cauți scuze pentru fapta ta. Voi face toate demersurile pentru a fi transferat disciplinar la o altă școală.

Mă bucuram că eram trimis la altă școală. Speram că acolo nimeni nu mă va mai pedepsi pe nedrept și că voi putea să mă refac într-un colectiv nou, să redevin ce am fost.

- Rareș, trezește-te! Nu vreau să întârzi din prima zi. Nu ai face impresie bună.

- Da, bunico! Imediat mă îmbrac.

- Să mănânci ceva!

- Nu îmi este foame, bunico! Eram prea emoționat, pentru a putea mânca ceva.

Drumul spre școală l-am parcurs ca prin vis. M-am trezit într-o clasă luminată cu vreo douăzeci de elevi îmbrăcați într-o uniformă albastră. Toți copiii păreau la fel. Nu puteam distinge niciun chip. Mintețea îmi era tulburată de emoție. Am observat-o pe doamna profesoară, o femeie tânără, blondă, cu o voce calmă și o privire senină. Nu îmi amintesc cum am ajuns în ultima bancă, dar mă simțeam bine.

În pauză doamna m-a chemat la ea. M-a întrebat cum mă cheamă, de la ce școală vin și din ce motiv am fost transferat. În acel moment am fost cuprins de teamă. Îmi era frică că voi primi și aici eticheta de indisciplinat. Deja mă vedeam iar înțeles greșit, privit ca un ciudat și batjocorit. Credeam în acel moment că dorința mea, de a trece peste problemele mele într-un mediu nou, nu mai putea fi realitate.

Profesoara mi-a observat ezitarea.

- Rareș, te rog să îmi spui fără teamă ce s-a întâmplat, pentru că eu nu sunt aici nici să judec nici să pedepsesc. Pedepsa pentru ce s-a întâmplat, ai primit-o deja.

- Doamna profesoară, am fost pedepsit pe nedrept. Și i-am spus toată povestea mea.

- Eu te cred, Rareș. Eu te consider un copil bun. Rămâne ca tu însuși să te consideri bun. Întotdeauna contează mai mult ce crezi tu despre tine decât ce cred ceilalți. Dacă tu te porți frumos și ești amabil cu colegii tăi, ei te vor prețui și te vor respecta. Acum depinde totul de tine.

A fost un moment crucial în viața mea. Acele vorbe au reușit să mă schimb. M-am străduit să dovedesc tuturor cum sunt eu de fapt și am reușit.

Acum sunt elev în clasa a șaptea. Am devenit un elev fruntaș iar cu colegii mă înțeleg foarte bine. Acum sunt mai deschis și mai optimist, iar această schimbare a venit din interior. Colegii m-au perceput ca un coleg bun, săritor și isteț și eu mă simțeam minunat printre ei. Nu contează nimic în afară de ceea ce credem noi despre noi. Noi suntem singurii care pot schimba ceva în viața noastră.

Acum mă simt mai bine ca niciodată și cred că simțiți asta și voi.

PAPAGALII ROCO și POCO (pentru copii care își doresc să fie mereu primii)

Profesor, Cherechianu Ioana
Colegiul Național "Iosif Vulcan",
Centru de Dezvoltare Personală PRO CARIERE
Oradea, județul Bihor

Papagalii sunt niște păsări foarte inteligente și frumoase. Ei pot trăi în arbori, în diferite păduri sau în colivii în casele oamenilor. Papagalii din multe rase pot fi dresați să imite diferite sunete, mișcări sau chiar să vorbească. Sunt foarte activi și foarte gălăgioși

și le place foarte mult să facă baie. Se hrănesc cu fructe, semințe și frunze de legume.

Haideți acum să-i cunoaștem pe protagoniștii: papagalii frați, Roco și Poco. Ei seamănă foarte mult: au pene verzi pe majoritatea corpului, ciocul și piciorușele sunt portocalii, iar aripile sunt frumos colorate în nunațe de verde, roșu și galben. Abia îi poți deosebi! Ei se mai aseamnă printr-un lucru: amândoi vor să fie mereu primii în tot ceea ce fac. Mereu se întrec, fac concursuri după care cineva câștigă și cineva pierde iar în final totul se termină cu ceartă și supărare.

Când ciugulesc semințe se întrec care mănâncă mai multe și în timp mai scurt. Bineînțeles, cu ce credeți că s-au ales după acest concurs? Cu mari dureri de burtică pentru că au mâncat atât de multe semințe și într-un timp atât de scurt.

Chiar dacă papagalii pot atârna de crengile copacilor cu capul în jos ca și liliicii, Roco și Poco au căutat să facă și din acest lucru un veritabil concurs.

- Cine stă o jumătate de zi cu capul în jos, atârnat de crengile copacilor, este cel mai bun papagal din lume! a strigat Poco.

Roco dorindu-și foarte mult să se spună despre el că este cel mai bun papagal din lume s-a încumetat să participe la acest concurs propus de Poco.

Cu ce credeți că s-au ales cei doi papagali după ce au stat o bucată bună de vreme cu capul în jos? Cu amețeli, dureri de cap, de picioare și cu o ceartă zdravană din partea tatălui care i-a căutat mult, negândindu-se că ei stau atârnați pe o creangă din vârful unui copac, fără să se mai dea jos de acolo.

Papagalii noștri își spuneau deseori în minte următoarele:

1. TREBUIE să fiu primul care ajunge la grădiniță;
2. TREBUIE să fiu primul într-un rând format din ceilalți papagali;
3. TREBUIE să fiu primul care răspunde atunci când este întrebat ceva la școala papagalilor;
4. TREBUIE să fiu fruntaș la calculul semințelor și al frunzelor și dacă nu se întâmplă acest lucru înseamnă că sunt un papagal prostuț;

5. TREBUIE să am desenul afișat mereu la „panoul talentaților”, iar dacă nu îl voi avea acolo, se va spune despre mine că sunt nepriceput;
6. TREBUIE să decupez exact pe contur iar dacă greșesc un pic trebuie să cer un alt model și să o iau de la capăt pentru că lucrarea mea nu va fi bună de nimic dacă va avea vreo greșeală;
7. Voi trișa în joc doar pentru că TREBUIE să câștig;
8. Jocul este îngrozitor dacă nu câștig și nu mai vreau să mă mai joc;
9. TREBUIE să spun o minciunică atunci când greșesc pentru că altfel se va vorbi rău despre mine;
10. Toți ceilalți TREBUIE să se joace așa cum am spus eu pentru că numai așa poate fi bine și distractiv iar dacă nu vor așa sunt niște copii răi cu care nu merită să mă mai joc;
11. TREBUIE să termin primul sarcina și asta înseamnă că e important numai să mă grăbesc nu și să fiu atent sau să rezolv cu grijă și răbdare ceea ce am de făcut;
12. TREBUIE să iau zilnic buline roșii/ să iau numai F.B./ să iau numai nota 10 pentru că altfel nu sunt bun de nimic;
 ... (îi întrebăm pe copii alte situații în care și-au dorit să fie primii)

Oare au învățat papagalii noștri că nu putem fi întodeauna primii? Haideți să vedem!

Toată lumea știe că papagalii pot imita foarte ușor multe sunete. Astfel, Roco și Poco s-au gândit la școală să facă un concurs în care marele premiu, o salată delicioasă de fructe, să fie primit de acela care imită cele mai multe sunete. Convinși că unul din ei va câștiga concursul, Roco și Poco și-au chemat și alți colegi pentru a participa la întrecerea “Cele mai multe sunete imitate”. La întrecere a participat și papagalul african gri care este vestit pentru inteligența sa și pentru că acest papagal a locuit mai mult timp în colivia unor oameni, a învățat de la aceștia diferite sunete pe care le putea imita. A început concursul și cel care a deschis competiția a fost însuși papagalul african gri care a deschis un adevărat spectacol. Spunea multe cuvinte, interpreta sunete și îi încânta pe spectatori atunci când imita sunetul telefonului, soneriei, claxonului de la mașină, strigătele copiilor, cântece și alte lucruri interesante pe care le-a auzit cât timp a stat printre oameni.

Papagalul african continua și continua în aplauzele spectatorilor care la un moment dat au început să danseze, să se învârtă și să cânte.

Roco și Poco, care au fost convinși că vor câștiga competiția, după ce au văzut reprezentația papagalului african, au refuzat să mai participe la acest concurs de imitat sunete. Din nou această întâmplare le-a dovedit celor doi frați că nu întotdeauna pot fi primii și că acest lucru nu înseamnă o mare nenorocire.

Chiar dacă li s-au întâmplat toate acestea, Roco și Poco nu s-au învățat minte, așa că a doua zi, dis-de-diminează ei doi s-au gândit să facă un concurs de zbor. Atât de repede zburau încât au uitat să fie atenți la drumul lor și la tot ce le apare în cale. Dintr-o dată s-au izbit chiar de mama lor care se întorcea acasă cu mâncare pentru ei.

Accidentați toți trei, erau căzuți la pământ cu multe pene în jurul lor. În timp ce fiecare încerca să-și revină din durerea pe care o simțea, mama le-a spus:

- Acum sper că v-ați învățat minte. Pentru că din nou ați vrut să fiți primii, v-ați accidentat atât pe voi cât și pe mine. În plus, toate semințele gustoase pe care vi le-am adunat în această dimineață, s-au împrăștiat și cred că nu veți mai mânca nimic în această dimineață.

Papagalii au învățat într-adevăr acum o lecție importantă: nu în orice situație ne putem lua la întrecere cu ceilalți și nu putem fi întodeauna primii chiar dacă ne dorim foarte mult acest lucru. Uneori când ne dăm la întrecere cu cineva putem să nu fim atenți în jurul nostru și să ne accidentăm foarte grav pe noi sau să-i rănim pe alții.

Dacă nu ești întodeauna primul nu înseamnă că nu ești bun!

Întrebări de conținut:

- Despre cine este vorba în poveste?
- Cum se numeau cei doi papagali?
- Ce le plăcea lor să facă mereu?
- Când se întreceau ei?
- Ce s-a întâmplat la concursul de imitat sunete? Dar după ce au concurat pentru zborul cel mai rapid?
- Ce au învățat Roco și Poco?

Întrebări de personalizare:

- În ce situații îți dorești să fii primul?
- Ce faci pentru acest lucru?
- Ce se întâmplă dacă nu ești primul la....?
- Este adevărat că dacă nu ești primul, înseamnă că nu te descurci deloc?
- La ce ne putem gândi atunci când nu suntem primii?
- Dacă o dată nu am reușit să fim primii înseamnă că și data viitoare va fi la fel?
- Dacă nu suntem primii la ceva înseamnă că nu putem fi primii la nimic?
- La ce obișnuiești să fii primul? La ce te descurci foarte bine?
- La ce nu reușești să fii primul? La ce nu prea te descurci sau mai ai de învățat?

RĂȚUȘCA RUȘCA **(pentru copii adoptați)**

**Profesor învățământ primar, Chiorbejea Alina-
Cătălina**
**Școala cu clasele I-VIII Poiana-Teiului, județul
Neamț**

Într-o vară, o doamnă rățușcă stătea în cuibar și clocea. Încet-încet ouăle au crăpat și puii au scos capul din găoace, mirându-se ce mare e lumea. Un singur ou, nu a crăpat încă. Rățușca s-a așezat iar în cuibar, așteptând să iasă și ultimul pui. În sfârșit, oul cel mare a crăpat, puiul a ieșit din găoace. A doua zi, devreme, rața-mamă știind că nu se va descurca cu atâția puișori singură, căuta disperată o soluție....când se întâlnește cu Zâna cea bună care i-a spus că în celălalt capăt al pădurii este o altă doamnă rățușcă care își dorește din tot sufletul o rățușcă pe care să o hrănească, să se joace cu ea, să o învețe cum să se comporte și să-i ofere căldură și protecție.

Zâna i-a promis mamei rațe să n-o lase pe mica rățușcă la cealaltă mamă rățușcă decât după ce este sigură că cele două se înțeleg și se iubesc.

Așa a făcut Zâna și după ce a văzut că s-au apropiat a lăsat-o pe micuța rățușcă la noua mămică.

Rățușca cea mică care acum se numea Țușca a fost cuprinsă de o neliniște ciudată, nu știa ce fel de păsări erau, avea emoții, dar le-a îndrăgit așa cum nu mai

îndrăgise pe nimeni. A fost așteptată cu baloane colorate, cu multe jucării într-o cameră viu colorată dar, cel mai important lucru a fost că a fost înconjurată cu multă, multă dragoste de rătușca mămică, rătușca bunică, rățoiul tată, unchi, mătuși și verișori, nașa și nașul rățoi.

Au sărbătorit împreună ziua de naștere, ziua când a venit Rușca în familie și celelalte sărbători cu multă căldură și dragoste, s-au jucat, s-au plimbat și s-au bucurat împreună.

Acum Rușca a crescut și știe că este o rătușcă adoptată iar pentru că se simte bine în familia ei și este ocrotită și iubită, se consideră o rătușcă norocoasă.

POVESTEA GHINDEI **(pentru cei cărora le este teamă de necunoscut)**

**Profesor învățământ preșcolar, Chiriac
Maria,
Grădinița Chiricari, Nereju Mic, județul
Vrancea**

Era o zi călduță de toamnă.

Pădurea părea un tărâm de poveste: frunzele se desprindeau una câte una de pe crengile copacilor, dansând în aer și formând un covor multicolor, gospodinele veverițe adunau provizii pentru iarnă, iar puișorii lor se dădeau ușa pe crengile alunilor, păsărelele își luau la revedere de la prieteni, pregătindu-se de lunga călătorie spre țările calde.

Poc! S-a auzit dintr-o dată.

- Vai! Ce tare m-am lovit! Bine că nu mi s-a spart coaja! Și ce sperietură am tras! Oare unde mă aflu?" spuse o ghindă micuță desprinsă dintr-un stejar.

În jurul ei erau frunze de un galben-verzui, ciupercuțe și câteva flori târzii de toamnă.

- Dragă frunză, tu mi-ai fost vecină, te cunosc! Spune-mi, cum pot ajunge înapoi pe creanga stejarului?

- Odată ce ai căzut nu te vei mai putea întoarce, spuse frunza morocănoasă și enervată de nepriceperea micuței ghinde.

Crezi că eu nu aș vrea să mai simt adierea vântului care se juca mereu cu noi de-a v-ați ascunselea? Sau păsărelele care se fereau de razele fierbinți ale soarelui la umbra mea?

Tu vrei ceva imposibil! Asta e menirea noastră. La anul alte frunze, alte ghinde ne vor lua locul. Fii mulțumită de clipele frumoase pe care le-ai petrecut ființă timpul nu se va întoarce așa cum nici tu nu te vei putea întoarce pe creanga stejarului. S-a rugat ghinda și de câteva păsărele întârziate în plecarea lor spre țările calde, însă nici acestea nu au putut să o ajute.

Timpul trecea, vremea rece își făcu simțită prezența, iar ghinda se ascunse în covorul de frunze pentru a se putea încălzi.

Într-una din zile căzură și primii fulgi de nea. Venise iarna. Zăpada a acoperit toată întinderea, așa că micuța noastră ghindă nu mai vedea nimic în jurul său. A stat speriată și tăcută întreaga iarnă, până când s-a topit zăpada.

În primăvară a văzut din nou razele soarelui care mângâiau clopoțeii firavilor ghiociei.

- Prietene drag, spuse ghinda, ridică-mă cu raza ta în stejar! Era atât de bine acolo sus!

- Vei fi și tu un stejar falnic într-o zi, dar trebuie să te lași învăluită de căldura și iubirea pe care ți le dăruiește tatăl tău, pământul.

- Dar tatăl meu este stejarul!

- Ai dreptate, însă părintele vostru, al tuturor plantelor este pământul care vă îndrăgește pe fiecare dintre voi, fără deosebire. Lasă-te învăluită de iubirea lui și vei putea fi din nou fericită.

Încet și cu sfială, găsind o crăpătură în pământ, micuța ghindă s-a lăsat învăluită de căldura primită. Era atât de bine! Și-a dat seama că mereu a fost iubită și ocrotită de tatăl său, pământul, dar teama prea mare o împiedicase să vadă acest lucru.

Peste puțin timp s-au ivit primele firișoare, apoi, micuța ghindă a devenit un pui de stejar. Când l-a văzut pe stejarul tată, mult s-a mai bucurat:

- Ce bine-mi pare că te văd! Mi-a fost dor de tine!

- Și mie, fiule! Ce mare te-ai făcut! Spuse mândru stejarul bătrân îmbrățișându-l. Timpul a trecut, iar micuțul pui a devenit un arbore falnic și neînfricat, amuzându-se când își amintea că, odată demult fusese doar o micuță ghindă speriată de ce avea să se întâmple cu ea.

- Și eu l-am cunoscut când eram mică; eram prieteni buni.

De fiecare dată când îl vizitam, îmi spunea povești despre eroi din alte timpuri, despre haiducii pădurilor, despre luptele la care a fost martor, despre clipele frumoase pe care le-a trăit și m-a învățat să am curaj, să nu mă sperii de necunoscut, de viitorul care câteodată mă ia prin surprindere, să privesc fiecare zi din viața mea ca pe o nouă lecție, să mă bucur de orice clipă și mai ales să fiu întotdeauna eu însămi.

Notă: *Această poveste poate fi spusă copiilor care se despart cu foarte mare greutate de părinți, copiilor timizi, retrași, descurajați, dar și celor cărora le este teamă de necunoscut (de ex. teama de grădiniță, de școală, de alți copii, de alte persoane, etc.). Efectele terapeutice sunt date de mesajul transmis de poveste prin care copiii sunt încurajați să se descurce singuri, să-și alunge teama de necunoscut, să aibă încredere în propriile puteri, să fie curajoși și sunt sprijiniți să facă față oricărei situații.*

URSULEȚUL CAFENIU **(timiditatea și acceptarea celorlalți)**

Profesor învățământ preșcolar, Coroiu Natalia
Grădinița cu Program Prelungit Nr.27 „Voinicel”
Oradea, județul Bihor

În poienița din pădure e mare forfotă. Ariciul Rici sapă cu lăbuțele căsuța pentru iarnă, veverița Rița sare dintr-un brad în altul în căutarea alunelor, iepurașul sprinten fuge dintr-o parte în alta și-și adăpostește morcovii și varza în tufișul din pădure. Doar ursulețul Cafeniu stă în mijlocul pădurii nemișcat.

În graba sa, iepurașul dă peste ursuleț, dar acesta nu reacționează nici într-un fel. Iepurașul își continuă drumul, dar apoi își dă seama de fapta sa și se întoarce. Vede că ursulețul nu s-a mișcat. Se apropie tiptil de el și-l atinge. Nimic, nici un semn. Iepurașul atunci începe și să se agite și-și cheamă prietenii din poieniță lângă el.

Ariciul vine și-l înțeapă, veverița Rița se uită cu atenție la el. Nu doarme e treaz. Dar de ce o fi trist...se gândește ea.

- Ce e cu tine? întreabă veverița.

Dar ursulețul nu spune nimic.

- Poate îi este dor de mama lui, spune iepurașul?

- Dar unde este? întreabă veverița.

- A plecat la munte și l-a lăsat aici.

- Haideți să-l ajutăm, spune ariciul, poate că îi este foame.

Veverița Rița se urcă rapid într-un stufăriș și adună câteva mure. Fuge în grabă și i le așează în fața ursulețului.

- Uite sunt pentru tine, spune veverița.

Dar ursulețul nu spune nimic. Nu se mișcă, pare că nu-l interesează. Animăluțele din pădure se uită într-o parte și în alta, apoi spun:

- Să ne continuăm treaba, vom veni mai târziu la el. Îndată va începe să ningă.

Cum au plecat animăluțele de lângă el, ursulețul Cafeniu își ridică încet căpușorul și gustă din murele din fața lui. Văzu că sunt bune și atunci le măncă pe toate. Veverița care era deasupra lui îl văzu și veni în grabă la el.

- Mai dorești. Să-ți mai aduc?

Dar ursulețul nu spunea nimic.

Poți să ai încredere în noi. Aici în poieniță toți suntem prieteni, vino cu mine să-ți arăt de unde poți să-ți culegi singur mure. Veverița Rița fugi înainte și-și întoarse capul încet, fără ca ursulețul să o vadă. Văzu că acesta o urmă. Își continuă drumul și începu să culeagă mure din tufăriș. Când ajunse ursulețul lângă ea, aceasta îi spuse:

- Uite, sunt pentru tine. Te ajut să-ți culegi mai multe, iar apoi o să poți să te adăpostești în bârlogul de lângă bradul în care am eu căsuța.

După ce au terminat de cules murea, veverița Rița îl conduse pe ursuleț până la bârlog. Deodată aceasta auzi un timid „mulțumesc”.

Veverița Rița îi răspunse pe un ton tare și vesel:

- Cu plăcere!

Din aceea zi ursulețul Cafeniu, începu să vorbească cu animalele din pădure și se convinge de faptul că acestea pot fi prietenii săi.

I. Specificații generale:

Problema: tristețea

Relațiile sociale: relațiile de grup

Alte probleme care pot fi discutate: - timiditatea;
- acceptarea celorlalți

Vârsta: preșcolară, școlară mică

Aplicare: - individual;

- în grup

Aplicat de: - psiholog;

- cadru didactic.

II. Simboluri și metafore:

- „*ursulețul Cafeniu stă în mijlocul pădurii nemișcat*”- reacție posibilă a unei persoane triste, supărate, timide

- „*Veverița Rița se urcă rapid într-un stufăriș și adună câteva mure*” – ceea ce îi place cel mai mult

- „Poți să ai încredere în noi. Aici în poieniță toți suntem prieteni, vino cu mine să-ți arăt de unde poți să-ți alegi singur mure” – modalitatea prin care ceilalți încercă să se apropie de persoana timidă

- „ursulețul Cafeniu, începu să vorbească cu animalele din pădure” - acceparea celorlăți

III. Întrebări:

Întrebări de conținut:

- Cine stătea în mijlocul pădurii nemișcat?
- De ce era trist ursulețul?
- Cine a încercat să îl ajute?
- Cum au încercat animalele să îl ajute?
- Cum a căpatat încredere ursulețul în animalele din pădure?

Întrebări de personalizare?

- Voi ați fost vreodată triști?
- Cine va ajuta să ieșiți din această stare?
- Cum ați procedat să nu vă mai simțiți astfel?

FRUMUSEȚEA DIN ADÂNCURI (pentru câștigarea mulțumirii de sine)

**Psiholog, Cramaruc Nicoleta-Mihaela
SAM „Trinitas”, Târgu Frumos, județul Iași**

La o margine de pădurice, între câțiva arbori pitici, era ascunsă o căsuță micuță, cu acoperiș roșu, cu ferestre înguste și perdele albe. Când fiecare dimineață se dezmorțea sub atingerea boabelor de rouă, la o fereastră apărea chipul unui băiețel care se privea într-o oglindă și se întreba:

- Oglindă oglinjoară, cine e cel mai frumos băiat din lume? Oglinda rămânea mută la fiecare întrebare a băiețelului care se încrunta și dispărea supărat de la fereastră. Era furios și nu înțelegea de ce oglinda se încăpățâna să recunoască adevărul. Doar era cel mai frumos băiat din lume, așa cum mama sa îi spunea în fiecare dimineață.

În zilele următoare, băiatul cu plete blonde, obraz catifelat și ochi de culoarea mării înspumate nu a mai apărut la fereastră. Toată natura era îngrijorată. Frunzele nu mai foșneau pe ramuri, vântul nu mai adia și pâraiele nu mai susurau, întrebându-se ce s-a întâmplat cu băiatul. Tot zburciul lor s-a curmat în ziua în care l-au zărit pe băiat pitit într-un colț al ferestrei, dar, când l-au privit mai bine, au văzut pe obrazul lui o arsură mare și roșie. Chipul său frumos nu mai același pe care băiatul îl văzuse în oglindă în fiecare dimineață și pe care mama sa îl mângâia cu bucurie de câte ori îl vedea.

Cu lacrimi în ochi și zâmbetul stins, băiatul a plecat de acasă să caute Frumusețea, căci el nu mai era, cu siguranță. Mai întâi, s-a îndreptat spre un luminiș din pădure, s-a așezat pe o buturugă bătrână și a exclamat cu voce șoptită:

- Ce frumoasă ești, Pădure! Ce frumos îți este chipul de frunze!

Pădurea a murmurat:

- Tu ești cel mai frumos, tu ești cel mai frumos băiat!

Trist că Pădurea râde de el, băiatul a pornit mai departe în căutarea lui. După câteva ore de mers, a ajuns pe malul unui pârau ce șiroia zglobiu printre formele pământului. Aplecându-se peste fața pâraului, băiatul strigă cu voce tare ca să-l audă în curgerea-i zgomotoasă:

- Pârâuleeee, ce frumos ești! Ce frumos dansează stropii pe chipul tău!

Pârâul a murmurat:

- Tu ești cel mai frumos, tu ești cel mai frumos băiat!

La fel ca și prima dată, băiatul credea că și Pârâul râdea de el. Plângând, își lăsa picioarele să-l ducă încotro vor ele și, când seara se furișa după zi, băiatul se întâlnește cu Vântul. Adia ușor prin pletele sale și aducea mireasma îmbătătoare a florilor de regina-noptii. Cu jumătate de glas, băiatul îndrăzni să-i spună:

- Ce frumos ești, Vântule! Ce frumoasă îți este îmbrățișare cu care ne atingi!

Răspunsul Vântului a fost același.

- Tu ești cel mai frumos, tu ești cel mai frumos băiat!

Obosit de atâta mers, flămând și cu ultimele puteri, băiatul reuși să ajungă pe malul unui lac în care toate stelele coborâseră să-și spele chipurile. În jurul lacului era o strălucire ca-n povești, de parcă se aprinseseră toate luminile în cer. Timid și neîncrezător, băiatul nostru prinse de mână o steluță și o întrebă:

- Dacă nici Pădurea, nici Pârâul și nici Vântul nu sunt cele mai frumoase din lumea asta, atunci unde este ascunsă Frumusețea? În adâncul pământului sau în adâncul mărilor și oceanelor?

Steluța îi zâmbi și îl rugă să se privească în chipul lacului. Știind cât este de urât din cauza arsurii de pe obraz, băiatul s-a apropiat sfios de lac și, când s-a aplecat, a văzut doar ochii săi mari, în care zâmbea sufletul său, și nicio arsură pe fața sa. Din adâncul lacului, a apărut oglinda care a murmurat:

- Când cauți Frumusețea, fii atent să nu treci pe lângă ea! Nu uita ce ai văzut în cei doi ochi mari!

Întors acasă, băiatul nu a mai întrebat niciodată oglinda despre Frumusețe și nici nu a mai pornit în căutarea ei.

ARMATA DIN CETATEA PĂCII (calități necesare pentru confruntarea unei probleme)

Psiholog, Crețu Alin

**Cabinet Psihologic Individual Psihoterapie prin psihodramă Crețu Alin –
Oradea, județul Bihor**

Era o dimineață de toamnă mohorâtă. Vântul șuiera printre ramurile copacilor. Era din ce în ce mai rece și mai puternic.

Se anunța a fi o zi lungă și obositoare. Armata lui Andrei urma să ducă o bătălie grea pe câmpul de luptă. Comandantul, pe numele său, Istețilă, era cel care hotăra cum avea să fie strategia de luptă. Secundul său, Prietenosul, îl asculta cu atenție și transmitea mai departe ordinele. Un soldat de nădejde era și Curajosul, care cu forța sa de a intra în luptă, era un model pentru ceilalți. Puternicul și Darnicul erau și ei prin preajmă, gata să intervină.

Lupta începu, toți zbatându-se pentru victorie. Dintr-o dată, își dădură seama că singuri nu vor putea rezista. Fără ajutorul lui Răbdăcilă, al Respectuosului și al Iertărețului nu ar fi reușit. Erau cei trei care reușeau să mențină armata unită. Le reaminteau mereu că toți doresc aceeași cetate, și anume: Pacea.

Andrei răsuflă ușurat și începuse să așeze fiecare soldat la locul său pe raftul de jos al dulapului. Apoi ieși, trăgând ușa după el, iar în cameră se așternu din nou Liniștea și Pacea.

Metafore:

Bătălie grea – confruntarea cu o problemă/situație

Istețilă, Prietenosul, Curajosul, Puternicul, Darnicul – calități necesare pentru a rezolva problema

Răbdăcilă, Respectuosul, Iertărețul – calități necesare pentru o bună relaționare

Cetatea Păcii – liniștea sufletească

ALEGEREA E A MEA!
(renunțarea la furie)

Psiholog, Crețu Crina
Liceul cu Program Sportiv „Bihorul” și
Liceul Teoretic German „Friedrich Schiller”
Oradea, județul Bihor

S-a făcut dimineată. Razele soarelui îi mângâiau fața cu blândețe. Mama intră în cameră și îl trezi pe Ionică. Acesta deschise ochii și se ridică încet din pat, iar apoi se pregăti pentru școală.

Dar, vrând să iasă din cameră, auzi un strigăt care venea de după un ghiveci.

- Ionică!! Nu mă uita aici. Tu știi că sunt singură și că am nevoie de prietenia ta!

Ionică rămase pe loc uimit. Ce se aude oare? Se ghidă după zgomot și nu mică-i fu mirarea când descoperi o musculiță mică și disperată.

- Cine ești și ce dorești? îl întrebă el.

- Nu mă cunoști? Eu sunt prietena ta. Mă numesc Furia și de câțiva timp te însoțesc mereu la școală. Nu ți-ai dat seama?

Ionică nu înțelegea cum a intrat Furia în viața lui. Nu a chemat-o el, nu i-a cerut ajutorul și, de fapt, nici nu înțelegea cum de l-a ales tocmai pe el să-i fie prieten, având în vedere că există atât de mulți copii care se simt singuri...

Ionică era un băiețel mai retras și nu prea avea prieteni. Uneori, ceilalți copii râdeau de el pentru că era mai mic de statură. Îi spuneau în toate felurile: piticot, bebelușul, piciule... De fiecare dată, suferea în tăcere. Alerga la baie unde plângea, plângea, plângea. Nimeni nu știa asta, nici măcar părinții lui. Atunci își dădu seama că într-adevăr Furia era prima prietenă adevărată pe care o avea de când a început școala. Era mereu alături de el, nu-l jignea, nu-l judeca pentru ceea ce este și nu-i cerea nimic în schimb.

Era prima pauză din acea zi de școală. Doi băieți mai mari, din altă clasă, începură să-l tachineze când trecu pe coridor. Furia îl încurajă să nu devină trist și disperat, ci mai degrabă să-i facă să tacă odată, promițându-i că astfel va deveni mai bun, mai puternic, mai important decât toți ceilalți. Ionică, ascultând vorbele Furiei, nu se mai gândi la consecințe, astfel că începu să lovească copiii.

După aceea, nu-și mai aminti nimic. Se trezi în sala de clasă. Ceilalți îl priveau cu ochi acuzatori, iar el se simți rușinat și vinovat. Știa că-i dezamăgise. Se uită în stânga și în dreapta. Nu văzu nici urmă de Furie. Aceasta îl părăsise tocmai acum, când avea atâta nevoie de ea. Nu știa cum să facă față situației stânjenitoare în care se

afla. Atunci, cu mintea limpede, își dădu seama: ar fi mai bine dacă și-ar cere scuze de la cei doi copii.

Parcă ieșită din pământ, Furia îi apărură lângă ureche și îi spuse că ceilalți copii ar trebui să-și ceară iertare de la el pentru că l-au jignit. Ionică îi dădu dreptate, dar se gândi cum ar putea rezolva situația mai bine.

- Ce îmi doresc eu, de fapt? Să am cât mai mulți prieteni adevărați. Dacă ascult sfaturile Furiei îmi pot realiza dorința? Nu prea, pentru că Furia este, de fapt, geloasă pe ceilalți copii, pentru că vrea ca eu să fiu singurul ei prieten, să nu am alții. Ah, cât de egoistă e Furia! Nu se gândește deloc la mine, ci doar la ea, cum să mă aibă doar pentru ea.

Ionică alesese. Nu-și dorea o asemenea prietenie nici acum și nici altădată. Zâmbi apoi, îndreptându-se cu încredere spre cei doi copii.

Metafore:

Furia – emoție negativă

Cu mintea limpede – gândire rațională, ce se desfășoară în lipsa emoțiilor intense

TĂRÂMUL JUCĂRIILOR (grija față de jucării)

Profesor învățământ preșcolar, Danciu Bianca
Grădinița "Dumbrava Minunată"
Cluj-Napoca, județul Cluj

A fost odată o fetiță frumoasă foc, căreia îi plăcea foarte mult să se joace. Toată ziua se juca, iar când se sătura de jucării, le călca și le strica. Toate jucăriile îi plăceau, toate erau preferatele ei până când se plictisea de fiecare.

Într-o zi, pe când s-a întors de la grădiniță, a fost foarte fericită că mama ei i-a cumpărat o păpușă cât ea de mare.

- Draga mamei, de păpușa aceasta trebuie să ai mare grijă, să te porți cu ea ca și cum ar fi surioara ta.

- Da mamă, am să mă joc numai cu ea.

Nu a trecut mult și fetița s-a plictisit de păpușă, a început să o dezbrace de haine, să îi muște mâinile și mai apoi să o rupă. După ce fetița a plecat la grădiniță, toate jucăriile s-au adunat în mijlocul camerei și au început să se plângă una alteia. În fața lor a apărut Zâna Jucăriilor, care a ascultat necazul fiecărei jucării și a luat o hotărâre.

- Fiecare dintre voi își alege un colțișor unde să se ascundă și să nu fie găsită.

Zis și făcut, toate jucăriile s-au ascuns, iar pe când a venit acasă fetița de la grădiniță nu a mai găsit nici o jucărie, decât păpușa de la mama ei. A căutat în toată casa, a plâns și s-a necăjit, dar jucăriile nu au apărut. Cum plângea ea așa, păpușa pe care ea însăși a rupto, s-a apropiat de ea și i-a spus:

- Toate jucăriile s-au supărat pentru că nu ai avut grijă de ele și au plecat pe Tărâmul jucăriilor. Acolo se joacă cu copiii care au grijă de ele și nu le strică.

- Dar eu vreau să vină înapoi și promit că o să am grijă de ele și că n-o să le mai stric. Te rog să le spui să se întoarcă la mine.

Fetița a luat păpușa, a îmbrăcat-o, iar mama ei i-a cusut mâinile. Seara, la culcare, fetița a luat păpușa cu ea în pat. După ce a adormit, s-au adunat jucăriile și fiecare s-a pus în cutia ei. Dimineața când s-a trezit, toate jucăriile erau la locul lor, iar

fetița nu a mai putut de bucurie. A luat toate jucăriile rupte și împreună cu mama ei le-a reparat.

De atunci fetița s-a jucat cu toate jucăriile și niciodată nu le-a mai stricat. Pe Tăramul jucăriilor sunt și acuma jucării ce au plecat de la copiii care le-au stricat, iar acolo sunt copii cuminiți care se joacă frumos și au grijă de ele.

HAINA CEA VECHE (respectul între copii)

Profesor învățământ preșcolar, Derșidan Viorica
Grădinița cu program prelungit nr.53,
Oradea, județul Bihor

Crina era bine dispusă, în ziua aceea își lua frățiorul de la grădiniță și se îndreptau spre casă:

- A fost foarte frumos azi la școală, doamna învățătoare ne-a învățat un joc nou în pauză. Paul mergea tăcut lângă ea, abia târându-și picioarele. Văzând că nu spune nimic, Crina privi la fața lui Paul și șopti:

- Ce s-a întâmplat, micuțule?

Frățiorul ei de șase ani zise, suspinând:

- Aș fi vrut ca tata să poată lucra din nou.

- Și eu. Dar, Paul, tata nu poate lucra încă până o să-și revină după accident.

- Știu, dar azi Patric a râs de mine pentru că port haina ta cea veche. Băiețelul își întoarse capul ca nu cumva să i se vadă lacrimile din ochi.

Crina îl privi cu blândețe pe Paul.

- Ei bine, eu nu mi-aș bate prea mult capul cu asta. Haina aceea îți ține de cald. Dacă n-o purtam eu anul trecut, probabil că el n-ar fi observat.

Copiii ajunseră în casa încălzită unde îi întâmpină mama:

- Bine ați venit acasă! îi salută ea. După ce se dezbrăcă, mama le pregăti mâncarea destul de sărăcăcioasă pentru că nu aveau pe ce să cumpere atâta timp cât nu lucra tata.

- Cum a fost azi la școală? întrebă mama.

Crina povesti entuziasmată despre jocul pe care doamna învățătoare i-a învățat în pauză.

- Ție ți-a plăcut la gradiniță, Paul?

În loc să răspundă Paul murmură:

- Poți să-mi cumperi altă haină, mamă? Patric mi-a spus că arăt ca o fetiță draguță cu haina surorii mele. Abia se abținu să nu plângă.

- Nu te-ai simțit prea bine în acel moment, nu? întrebă mama după o scurtă pauză. Cum crezi tu că ar trebui să ne comportăm față de cei care ne rănesc, Paul? Ați învățat asta la gradiniță.

- Trebuie să fim buni.

- Da, și să răspundem la rău cu bine, completă mama. Sunt convinsă că Patric nu-și dă seama cum e când tata nu lucrează. El nu știe cât de mult ne dorim să-ți cumpărăm altă haină. Dar haina pe care o porți e groasă și o să-ți țină de cald iarna asta.

- Știu, spuse Paul punând privirea în pământ. Îi păru rău că s-a plâns.

- Dar oare cum să mă port cu Patric?

- Hai să încercăm cu toții să ne gândim la un lucru drăguț pe care să-l faci pentru Patric, sugerează mama.

După cină Paul o trase de mânecă pe mama:

- M-am gândit ce pot face pentru Patric.

- Da ?

- I-aș putea da ciocolata pe care mi-a dat-o ieri bunica.

- Da, poți, dar ești convins că vrei să i-o dai? S-ar putea să treacă mult timp până să primești ceva dulce.

- Da, sunt convins, spuse Paul.

Mama îl îmbrățișă și-l trimise la culcare.

În dimineața următoare, Paul era nerăbdător să meargă la grădiniță:

- Hai, Crina, să mergem! o rugă el.

Dar de ce te grăbești așa?

Paul scoase din buzunar ciocolata pe care o luase pentru Patric.

- Ai grijă să pui în aplicare regula de aur, Paul, zise mama cu blândețe.

Ziua trecu repede.

- A fost o zi foarte frumoasă, mamă, exclamă Paul. Lui Patric nu-i venea să creadă că toată ciocolata e a lui. Mi-a spus că îi pare rău că m-a supărat și ne-am jucat împreună ca niște prieteni adevărați. Și, mami, Patric a rupt o bucățică de ciocolată și mi-a dat-o mie!

Mama își îmbrățișă fericită băiețelul care radia de bucurie.

Povestea îi ajută pe copii să înțeleagă și să respecte una din regulile grupei – “Să fim buni unii cu alții și să nu întoarcem nimănui rău pentru rău”. Îi ajută să își facă prieteni, să-și îmbunătățească relațiile cu cei din jur.

POVESTEA IEPURAȘULUI RICĂ (pentru copii care se tem să nu greșească)

**Profesor învățământ primar și gimnazial, Doboș Valeria
Școala cu clasele I-VIII, Poiana Teiului, județul Neamț**

Iepurașul Rică era un iepuraș foarte vesel. Îi plăcea să se joace, să cânte, să danseze, să construiască și să meargă la grădiniță. Îi plăcea tare mult să meargă la grădiniță pentru că acolo învăța tot felul de lucruri minunate. În plus avea și o mulțime de prieteni. Cel mai bine se împăca cu o fetiță, iepuraș. Ea era singura fetiță din grupa iepurașilor. Nu-i păsa dacă ceilalți colegi, răutăcioși, spuneau că nu e potrivit să se joace cu fetițele. El făcea o mulțime de jocuri interesante cu prietena lui. Avea și prieteni băieței, iepurași.

În ultima vreme iepurașul nostru avea o mare îngrijorare: îi venise în minte că el trebuie să facă toate lucrurile foarte, foarte bine. Dorea să o impresioneze pe Bunica Rica, pe prietena lui și pe mama. De aceea Iepurașul Rică se supăra foarte tare dacă se întâmpla să nu știe ceva la grădiniță, dacă se întâmpla să greșească ceva la o fișă de lucru sau să depășească spațiul în timp ce colora. În același timp însă, nu voia să se dea de gol și să le arate și celorlalți cât de supărat este el în realitate. Simțea că tot corpul îi era amortit și că se mișcă foarte greu. Uneori îi venea să plângă de supărare, dar se gândea că se va face de rușine. Așa că prefera să sufere în tăcere. Erau atâtea lacrimi adunate. Într-o zi s-a hotărât că trebuia să scape cumva de ele.

Își cerea voie la baie de multe, multe ori să mai scape de lacrimile adunate. Credea că asta e soluția cea mai bună. După un timp obosise de atâta mers la baie. Ca să-i fie mai ușor a cerut ajutorul unei zâne care locuia în pădurea din apropiere, era Zâna Pădurii. Era tare frumoasă, înțeleaptă și pricepută la tot felul de soluții. Așa că într-o zi, pe când Iepurașul Rică se întorcea de la grădiniță, i-a ieșit în cale și i-a spus:

- Știu despre supărarea ta. Îți voi pune trei întrebări magice și dacă vei știi răspunsul la ele, supărarea ta va dispărea:

Prima întrebare a fost: Cine din întreaga pădure reușește să facă întotdeauna toate lucrurile bine fără să greșească niciodată?

A doua întrebare: Ce se întâmplă când greșim?

A treia întrebare: Ce înseamnă prietenia?

Zâna Pădurii i-a dat trei zile iepurașului pentru a găsi răspunsul. Iepurașul Rică a stat și s-a gândit, a încercat să găsească răspunsul la cele trei întrebări.

În prima zi a găsit răspunsul la prima întrebare: nimeni nu face întotdeauna toate lucrurile bine. La început era cât pe ce să spună că bunica Rica face întotdeauna toate lucrurile bine, dar și-a adus aminte că și bunica uită uneori anumite lucruri, că și ea spune uneori: "Vai ce neatentă sunt!" După ce a găsit răspunsul la această întrebare, Iepurașul Rică a simțit cum supărarea sa se împușinase deja.

A doua zi a găsit răspunsul la a doua întrebare. Chiar s-a întâmplat să greșească ceva la grădiniță. A stat să vadă cum îl privesc cei din jur. Prietena lui l-a iubit la fel de mult, bunica Rica nu l-a certat, mama și tata l-au iubit ca în fiecare zi, jocurile i-au părut la fel de amuzante și plăcute. În plus a avut și o surpriză: pentru că nu s-a mai supărat când a greșit, Zâna soluțiilor l-a ajutat să găsească soluția potrivită pentru a-și îndrepta greșeala. Bunica l-a lăudat că și-a recunoscut greșeala și că a reparat-o. Deja Rică scăpase de o mare parte din supărare.

În a treia zi Iepurașul Rică a găsit răspunsul și la cea de-a treia întrebare. S-a gândit la prietena și la prietenii lui și și-a dat seama că îi iubește la fel de mult chiar și atunci când greșesc. Atunci, ca prin minune, odată cu frica de a-și pierde prietenii, a dispărut și ultima picătură de supărare.

Iepurașul Rică știa că e posibil să se mai supere câteodată, dar știa că la orice problemă poate găsi o soluție. Mai știa că supărarea împărtășită cu cei apropiați trece mai ușor. În sfârșit a respirat ușurat și a simțit că e ușor ca un fulg.

NE BUCURĂM DE UN NOU PRIETEN **(pentru copii care își fac noi prieteni)**

Profesor învățământ primar, Donca Maria
Colegiul Național „Iosif Vulcan”
Oradea, județul Bihor

Într-o zi un iepuraș se juca singur într-o poieniță, deși o rugase în câteva rânduri pe o cioară ce stătea pe o creangă să se joace cu el. De fiecare dată aceasta îi răspundea nepoliticos, spunându-i că nimeni nu s-ar juca împreună cu un iepure fricos.

Pe acolo a trecut un arici. Iepurașul s-a speriat de cojocelul de ace al acestuia. Era hotărât s-o ia la sănătoasa, când auzi:

- Iepurașule, nu te speria de acele mele. Le folosesc doar când trebuie să mă apăr, dar acum tare aș mai vrea să ne jucăm împreună, deoarece părinții mei au plecat după hrană, iar eu am rămas singurel.

Nu termină bine de vorbit ariciul, că de pe creangă se auzi croncănitul ciorii care spunea:

- Cum poți crede că ariciul îți spune adevărul, iepurașule? Precis că vrea doar să te împungă cu acele lui. Nu-l băga în seamă! Fugi de el! Tu ești un fricos cu care nu s-ar juca nimeni!

La auzul acestor vorbe, ariciul vorbi din nou:

- Dragă iepuraș, deoarece tu alergi mult mai repede ca mine, te rog să te duci până la prietenul meu, Bursucel, care-ți va spune ce frumos ne-am jucat împreună, fără să ne rănim unul pe altul și fără să ne jignim.

Deși neîncrezător încă, iepurașul s-a oprit. Și-a dat seama că ariciul este sincer, motiv pentru care i s-a umplut inima de bucurie deoarece și el se plictisise de unul singur, așa că l-a întrebat la rândul său pe arici:

- Ce-ai vrea să ne jucăm?

- Propune tu un joc, iar după ce-l vom fi jucat, te voi învăța și eu unul.

Zis și făcut! Iepurașul l-a învățat pe arici un joc, iar ariciul l-a învățat pe iepuraș un altul. S-au jucat frumos împreună, au vorbit politicos unul cu celălalt, doar cioara ședeă în ciudată pe creangă că ea nu are prieteni. N-a durat însă mult până când același arici i-a propus iepurașului s-o poftască și pe cioară în jocul lor. Auzind acest lucru cioara s-a rușinat de ceea ce a spus despre iepuraș și despre arici, dar tare s-a bucurat că o doresc și pe ea să fie prietena lor.

De la un joc la altul n-au băgat de seamă cum a zburat vremea, iar când au venit părinții ariciului s-au despărțit, nu înainte de a-și lua „La revedere!” unii de la alții și de a-și da întâlnire pentru a doua zi.

CĂLĂTORIA UNEI FURNICI **(curiozitatea copiilor)**

**Profesor învățământ preșcolar, Dumea Ancuța
Sanda
Grădinița cu Program Prelungit "Aleodor"
Oradea, județul Bihor**

Undeva, la marginea unui oraș, trăia o familie de furnici formată din : mama-furnică, tata-furnică și copilul-furnică. Deoarece copilul-furnică era foarte, foarte mic și un pic mai grăsuț, părinții i-au pus numele de Mărunțica-Năsturica.

De când s-a născut Mărunțica-Năsturica era o furnică foarte harnică: o ajuta pe mama în bucătărie, îl ajuta pe tata la aranjat proviziile în cămară pentru iarnă și nu uita nici să se joace pe afară, prin apropierea mușuroiului.

Într-una din zile, pe când se juca ea frumos cu o sămânță foarte mica de la o floare, vede un obiect “uriaș” cât mușuroiul de mare. Atunci Mărunțica-Năsturica merge imediat și o întreabă pe mama ei:

- Mamă, mamă, a apărut un obiect nemaivăzut lângă mușuroi! Ce este? De unde este?

- Draga mea, zise mama, în lumea aceasta nu există numai furnici; mai sunt și alte insecte, animale, oameni. Oamenii sunt cele mai deștepte ființe de pe pământ pentru că fac tot felul de lucruri, iar ceea ce ai văzut tu este probabil un obiect făcut de oameni. Nu știu la ce folosește și nici cum se numește pentru că niciodată nu m-a

interesat să afle. Uite! Dincolo de râu locuiesc oamenii, probabil că l-au pierdut și într-o zi v-or veni după el, dar tu să ai grijă dacă ai să-i vezi pentru că ei sunt foarte mari pe lângă tine și să nu te rănească din greșeală.

Din acel moment Mărunțica-Năsturica a rămas cu o dorință foarte mare de a cunoaște oamenii. “ Dar cum să facă?, Unde să-i vadă?, Oare cât sunt de mari?, Dacă ei sunt foarte mari , casa lor cât e de mare?” .....Cu fiecare zi ce trecea Mărunțica-Năsturica își punea tot mai multe întrebări la care nu avea nici un răspuns.

Peste o săptămână Mărunțica-Năsturica vede că obiectul “uriaș” de lângă casa ei a dispărut.

- Mamă, tată, a dispărut obiectul oamenilor de lângă noi! Cine l-a luat?

- Probabil a venit după el cine l-a pierdut; zise tatăl.

- Adică.....un OM? Și eu nu l-am văzut, strigă Mărunțica-Năsturica!

- Lasă, zise mama, mai ai timp să te întâlnești cu oamenii când ești mai mare și când poți să-ți porți singură de grijă!

- Dar sunt mare! Sunt MARE, strigă Mărunțica-Năsturica!

Pentru că era foarte supărată pe părinții ei care i-au spus că e mica și că nu poate să-și poarte singură de grijă, Mărunțica-Năsturica s-a hotărât să plece să-i caute pe oameni singură, ca să le demonstreze acestora cât e ea de mare.

În următoarea zi, se trezește dis-de-dimineată, când încă tata-furnică și mama-furnică dormeau, și pleacă de acasă, luându-și cu ea puțină mâncare cât poate să ducă în spate, sperând că seara se întoarce acasă cu vești despre oameni și lucrurile făcute de aceștia.

Și a tot mers, și a tot mers, până când deja mușuroiul nu se mai vedea, a trecut și râul peste niște pietre “uriașe” pentru ea și era deja foarte, foarte obosită. Se gândește să mănânce un pic și să doarmă câteva ore pe o frunză de iarbă, iar după aceea să-și continue drumul. Zis și făcut!

După ce se trezește, pornește iar la drum. Cu cât se îndepărta mai tare de mușuroi, cu atât îi era mai dor de părinți și parcă îi era și puțin frică, pentru că se apropia noaptea și nu era în siguranță. Atunci își aduce aminte de vorbele părinților: “-Ești încă mică și nu poți să-ți porți singură de grijă!”

- Vai! zise Mărunțica-Năsturica. Dar mama și tata nu știu unde sunt și vor fi foarte supărați și speriați! Nu trebuia să vin singură! Trebuia să le spun! Îmi pare foarte rău pentru ce le-am făcut! Săracii.....

Cum mergea ea așa gânditoare, aude tot felul de zgomote. Se urcă pe un copac și vede ceva fantastic. Doi “uriași” loveau cu piciorul obiectul care a fost lângă mușuroiul ei.

- Oau! Ce mari sunt oamenii! Și ce puternici sunt! Și ce veseli!.....

Deodată aude:

“-Copii, haideți la masă!”

- Aceștia sunt copiii oamenilor! se miră Mărunțica-Năsturica. Atunci oamenii cât sunt de mari? se întreabă ea cu voce tare.

- Sunt foarte, foarte mari pe lângă noi, spune o albinuță care stătea într-o floare de copac.

- Cine vorbește? întreabă speriată Mărunțica-Năsturica.

- Eu, albinuța Zumzi! Locuiesc în acest stup din copac. Dar tu cine ești?

- Eu sunt furnica Mărunțica-Năsturica și locuiesc foarte departe de aici; apoi începe să plângă.

- Dar de ce plângi? întreabă Zumzi.

- Pentru că îmi este dor de părinții mei, de mușuroiul meu, de pătuțul meu și pentru că i-am supărat pe părinții mei și..... acum e deja noapte și îmi este foame și somn.

- Niciodată nu am avut un musafir furnică la cină. Ești invitata mea! zise Zumzi.

- Îți mulțumesc! Îți mulțumesc! zise furnicuța, iar apoi o îmbrățișează pe albinuța.

Acum Mărunțica-Năsturica nu mai era singură; avea o adevărată prietenă - pe Zumzi.

La masă părinții lui Zumzi o întreabă pe Mărunțica-Năsturica:

- De ce ai plecat de acasă?

- Pentru că am vrut să le demonstrez părinților că sunt MARE și că pot să mă descurc și singură! Dar acum, zise Mărunțica-Năsturica, îmi dau seama că am greșit!

- Ai avut mare noroc că nu ai pățit nimic, pentru că să umbli singurică pe drum, așa de mică cum ești, e foarte periculos.

- Vă mulțumesc că mă lăsați să dorm în stup cu voi! spuse furnicuța.

În ziua următoare, Mărunțica-Năsturica aude iar zgomotele copiilor și se trezește.

- Mărunțica-Năsturica, haide la masă! strigă Zumzi.

- Vin acum! răspunde ea.

La masă Mărunțica-Năsturica o roagă pe Zumzi dacă poate să-i povestească mai multe despre oameni. Albinuța începe să-i spună că și aceștia locuiesc în case, mănâncă, dorm, se joacă, au grijă de animale, de insecte și de tot ce este în jurul lor.

- Oau! Ce lucruri interesante am aflat! se miră ea. Ce mult mă bucur că te-am întâlnit, Zumzi! după care o îmbrățișează. Acum ar trebui să merg acasă, fiindcă părinții mei sigur mă caută.

- Haide, urcă-te pe mine că te duc eu mai repede. Să te ții bine!

- Mulțumesc! Zumzi ești o adevărată prietenă! zise Mărunțica-Năsturica.

După o oră de zbor, furnica a ajuns la mușuroiul ei. Mama era în casă plângea după ea, iar tata o căuta pe afară. După ce a coborât de pe prietena ei Zumzi și i-a mulțumit încă o dată, Mărunțica-Năsturica a fugit în mușuroi, strigând:

- Mamă, tată, sunt aici și nu mai plec niciodată! Iertați-mă!

- Vai, copilul meu! a zis mama-furnică. Ești bine? Unde-ai fost? De ce ai plecat?

- Am vrut să vă demonstrez că sunt mare și pot să mă descurc și singură, dar daca nu mă întâlneam cu albinuța Zumzi, nu știu cum aș fi reușit să ne mai vedem și să mă întorc acasă. Vă rog să mă iertați! Promit să vă ascult tot timpul de acum înainte! a spus Mărunțica-Năsturica.

- Te iertăm, Mărunțica-Năsturica! Te iertăm! au zis părinții furnicii.

Și de atunci furnica Mărunțica-Năsturica a ascultat de părinții ei și din când în când mai mergea împreună cu aceștia în vizită la stupul lui Zumzi și al familiei sale pentru a se juca și a povesti ce lucruri interesante au mai făcut vecinii acestora-oamenii.

SUZIE, PRIETENA MEA **(despărțirea copilului de suzetă)**

Psiholog, Duță Teodora
Centrul de Dezvoltare Personală Pro Cariere,
Oradea, județul Bihor

Am auzit de un băiețel frumos și isteț, pe nume Darius, în vârstă de 3 ani, care avea o familie fericită și multe multe jucării frumoase. Darius e un băiețel bălai, cu ochii albaștri, mari și curioși. Îi place să se joace cu mingea, cu trenulețul său de lemn frumos colorat, să cânte la chitara împreună cu formația lui – ursulețul trompetist și iepurașul toboșar, să asculte fascinat poveștile citite de bunica, să se joace cu copiii în parc și multe altele.

Aproape tot timpul, Darius o avea cu el pe Suzie, prietena lui cea mai bună. În cazul în care va întrebați cine este Suzie, să știți că ea este suzeta lui Darius. Darius o are pe Suzie încă de când era mic, mic. Încă de atunci, Suzie îl însoțește pretutindeni, îl ajută pe Darius să adoarmă, îl ajută să se liniștească atunci când este furios sau trist sau când trebuie să se despartă pentru puțin timp de părinții lui.

Deseori o alinta „Suzie mea”.

Într-o zi bună zi, Darius o caută pe Suzie peste tot, dar Suzie nu era de găsit!

- Mami, tati, buni!!!! Mami, tati, buni!! Unde e Suzie? Nu o găsesc pe Suzie!! Suzie!! Suzie!!
- Ce e Darius? Ce s-a întâmplat?
- Nu știu unde e Suzie!! Ați văzut-o?
- N-am văzut-o, dar liniștește-te, o căutăm împreună!

Au căutat-o peste tot: pe masă, pe sub pat, în lădița cu jucării, în bucătărie, în baie, pe hol, în dulapuri, cutii și iar au luat-o de la capăt și tot nu au găsit-o nicăieri!

Darius și toată familia lui au fost foarte, foarte triști. Darius plângea după Suzie, o căuta, îi ruga pe părinții lui să o caute, era nervos și trântea cu picioarele, nu vroia să doarmă fără prietena lui. Era de înțeles, își pierduse prietena cea mai bună! Gândește-te, tu ce ai fi făcut dacă Suzie a ta ar fi dispărut?

A doua zi, părinții lui Darius au venit la el, spunându-i că ei au descoperit ce s-a întâmplat cu Suzie. Astfel că părinții lui Darius au început să îi zică următoarea poveste:

„Suzetele din toată lumea fac parte dintr-o familie mare, mare și toate se cunosc între ele. Ele sunt foarte organizate și știu locul și momentul în care vine pe lume fiecare copilăș. Mai mult, ele știu și dacă acest copilăș este fetiță sau băiețel. Au nevoie de toate aceste informații pentru că doar astfel este posibil să ajungă o suzetă la fiecare copil nou-născut. La fel s-a întâmplat și la noi. Tu Darius ai primit-o pe Suzie în ziua în care te-ai născut!

Știi de ce vine Suzie la copiii mici? O să îți povestesc în continuare.

Suzie vine la copiii mici, ca să le fie prietenă și să fie alături de ei până cresc mai mari; îi ajută să se liniștească și să facă fapte bune dar nu poate rămâne alături de un copil tot timpul, deoarece în fiecare zi se nasc alți copilăși mici care au nevoie de o Suzie. Astfel, Suzie este alături de copilășul ei în fiecare zi, aproximativ 1-2-3 anișori, în fiecare zi îl sprijină și îl iubește. E foarte fericită când îl vede crescând – când doarme liniștit noaptea, când zâmbește prima oară, când întinde mânuța mică și pufoasă ca să o prindă, când o strigă și chiuie de bucurie vâzând-o, când face primii pași și încet-încet se descurcă singur tot mai bine. Așa a făcut și Suzie a noastră, îți amintești?

Darius dădu din cap în semn de aprobare iar mama continuă:

- Atunci când copilașul ei se descurcă singur – adoarme singur, se liniștește când este furios, se înveselește când este trist, Suzie știe că și-a îndeplinit misiunea și că în curând va trebui să își ia rămas bun de la el și să plece spre alt copilaș nou-născut – care are mare nevoie de ajutorul ei. Ea stă lângă un copil atât timp cât acesta a avut nevoie de ea și apoi vine un moment în care, pentru a crește mai sănătos, copilașul ei iubit trebuie să învețe să fie puternic și fără Suzie. E un moment greu atât pentru Suzie cât și pentru copil, care se va despărți de cea mai bună prietenă de până acum. În același timp însă, este și un moment de mândrie, care spune ce mare și puternic a crescut cel care până nu demult știa doar să plângă atunci când avea nevoie de ceva.

Darius ascultă povestea părinților cu ochii lui mari și albaștri. Era mirat de cele auzite. Cu o voce plăpândă a întrebat:

- Dacă eu sunt mare acum, n-o să o mai văd pe Suzie?

- Cred că Suzie a plecat la alt copilaș mic, îi spuse mama cu vocea ei blândă. Și eu am fost supărată când Suzie a mea a plecat, a spus mama. Știi ce m-a ajutat?

- Ce te-a ajutat? întrebă Darius curios.

- Să o desenez pe Suzie și să o lipesc lângă patul meu. În felul acesta ea mă putea vedea oricând și eu o vedeam de asemenea, de câte ori doream.

Darius a înțeles povestea, dar era tot supărat și ar fi vrut ca Suzie a lui să vină înapoi. Ar fi vrut să știe măcar unde este...

A doua zi Darius se plimbă prin parc și se uita spre copaci în căutarea păsărelelor. Îi plăceau foarte tare păsările. Când se uită mai bine, a văzut un cuib cu patru pui foarte mici și drăguți, cu penele colorate, care plângeau foarte, foarte tare.

Darius s-a uitat mai bine la pui și atunci a observat că numai un pui nu plângea! Apoi a observat că puiul care nu plângea o avea pe Suzie în cioc!

- Suzie, Suzie! a strigat Darius, privind în sus și făcându-i cu mâna. Bunicule! Uite-o pe Suzie!

Prima dată Darius a vrut să o ia pe Suzie de la puiul de păsărică, dar apoi și-a amintit că Suzie a trebuit să plece de la el, pentru că el a crescut deja și puiul de pasăre de abia s-a născut.

- Darius e mare acum și poate să se liniștească și singur, a spus Darius bunicului cu care era la plimbare. Puiul de păsărică e mic, mic și nu știe decât să plângă. El are nevoie mai mare de Suzie decât mine!

Ajungând acasă, Darius a desenat-o pe Suzie și lipit-o lângă pătuțul său, ca să o poată vedea oricând.

- Suntem mândri de tine, au spus părinții lui Darius când acesta le povestea că a văzut-o pe Suzie în ciocul puiului de pasăre. Ești într-adevăr un baiat mare!

Și Suzie a fost foarte mândră de Darius, băiețelul nostru cu ochii albaștri, mari și curioși...

CUM A ÎNVĂȚAT ANDREI SĂ NU MAI MINTĂ **(pentru copii care îi păcălesc frecvent pe ceilalți)**

Profesor învățământ preșcolar, Fodor Adina
Grădinița cu pogram prelungit nr. 53
Oradea, județul Bihor

A fost odată ca niciodată un băiețel de vreo șase anișori, pe nume Andrei.

Într-o zi, dis de dimineață, Andrei a venit, ca de obicei cu mămica lui la gradiniță. Ajuns în sala de grupă, Andrei se așează la măsuță și începe să se joace cu jucăriile.

După activitățile zilnice, doamna educatoare se hotărăște să le facă copiilor o surpriză și să îi scoată la aer curat, în curtea grădiniței. Toți copiii sunt foarte încântați, deoarece ei știu că acolo se vor putea juca în voie.

În curtea grădiniței lui Andrei îi vine o idee:

- Ia să îi păcălesc eu pe copii!

Se apropie de gard și se preface că și-a prins piciorul în gard, după care începe să strige:

- Vai, ce mă doare piciorul! Copii, veniți să mă ajutați să-mi scot piciorul din deschizătura gardului.

Copiii alarmați de strigătele lui de ajutor aleargă toți spre el cu gândul de a-l ajuta să-și scoată piciorul. Aceștia se apropie de gard, iar Andrei își scoate piciorul cu ușurință din deschizătura gardului și începe să râdă și să se amuze pe seama colegilor care i-au venit în ajutor:

- Ha, ha, v-am păcălit! Piciorul meu nu a fost prins deloc în deschizătura gardului, era doar o farsă. Ce v-am păcălit!

Copiii dezamăgiți de fapta băiatului se apropie de el și îi spune:

- Să știi că ceea ce ai făcut tu azi nu e doar o farsă, ci e o minciună. Noi am sărit toți să te ajutăm, crezând că ești rănit, iar tu ai râs de noi.

- Tu știi că doamna educatoare ne-a învățat că nu e voie să mințim, au răspuns copiii.

A doua zi, doamna educatoare se hotărăște din nou să îi scoată pe copii la aer curat. Copiii sunt nerăbdători și de această dată să se joace în curtea grădiniței.

Copiii se joacă jocul "Pisica și șoriceii", ei aleargă unul după altul. Andrei se joacă și el cu copiii, deși aceștia sunt supărați pe el pentru isprava lui de dinainte cu o zi. La un moment dat, Andrei se împiedică într-o groapă și cade jos pe iarbă. Acesta își dă seama că din cauza loviturii și a durerii nu se poate ridica de jos. Acesta începe să plângă și să strige:

- Vai, ce rău mă doare piciorul! Copii, ajutați-mă să mă ridic de jos! Vai, ce mă doare!

De această dată, deși l-au auzit, niciun copil nu se apropie de el să îi ofere o mână de ajutor.

Aceștia erau convinși că era o altă minciună de-a băiețelului. Atunci Andrei își dă seama de faptele sale de dinainte și știe cât de mult a greșit, deoarece acum când chiar i s-a întâmplat acest accident nimeni nu îl mai crede și nu îl mai ajută.

În cele din urmă, strigătele lui de ajutor sunt auzite și de doamna educatoare, care vine să îl ajute pe copil să se ridice.

Doamna educatoare îl sfătuiește pe Andrei ca de azi înainte să nu mai mintă și să devină un copil cuminte. Numai așa va fi iubit de ceilalți copii și de cei din jurul său.

Din acea zi, băiețelul s-a schimbat. A devenit cel mai cuminte copil și nu a mai mințit niciodată.

PASĂREA CERTĂREȚĂ **(pentru cei care folosesc un limbaj agresiv cu ceilalți)**

**Profesor învățământ primar Gavriluț
Doina
Școala cu cls I-VIII „Toma Cocișiu”
Blaj, județul Alba**

Povestea de astăzi este despre o pasăre pe nume Certărețul. Tare se credea ea buricul pământului și credea că dacă în viață i-au fost date și situații mai puțin plăcute toată lumea trebuia pedepsită pentru asta. Pentru că dorea să fie numai ea în centrul atenției își băga ciocul lung peste tot, în apă, în cuibul celorlalte păsări. Și asta nu era tot mai și dădea cu ciocul la fel peste tot.

Prima dată s-a certat cu o pasăre mică, slabă, dar tare drăguță și amabilă. A făcut-o „piticanie” și i-a mai altoit vreo două cu ciocul său lung, așa ca să știe cine e șeful. Și apoi tare îi mai era ciudă pe ea că toată lumea o laudă: ”Vai ce drăguță și amabilă este! Ce educație aleasă are!”

- Îți arăt eu ție, piticanie! Nici nu ești amabilă! Ești o rea!
- Ți-ai pierdut mințile? i-a spus un bățlan bătrân. Ce ai cu ea? Ce rău ți-a făcut ea ție?
- Și tu ce te bagi! Vrei și tu bătaie? Vin acu’ și la tine!
- Mai bine ți-ai cere scuze! spuse bățlanul.

Dar cine să-l mai audă? Certărețul era deja în cealaltă parte a pădurii și-a găsit alt motiv de ceartă.

Certărețul necioplit, în loc să-și ceară scuze, așa cum se cuvenea, că după atâtea năzbâtii făcute măcar era tare bine să ceară iertare de la păsări, nu-i așa? El în loc să-și ceară scuze a pornit o altă ceartă în altă parte.

Și uite așa se umfla în pene, se revolta, toată lume îi era dușman.

Toate păsările au rămas extrem de surprinse. Până și bătrânul bățlan se mira, deși la viața lui a educat și discutat cu sute de păsări și multe au avut ce învăța de la el. Dar Certărețul nostru nu și pace! Atât de mare era necioplirea și obrăznicia Certărețului încât l-a făcut nebun și pe bătrânul bățlan.

Deodată în mijlocul pădurii a apărut o floare mare, cu petale sidefate, care străluceau de îți luau ochii. Din mijlocul diafanei flori a ieșit o prințesă. Purta o rochie albastru azuriu, paspoalată cu flori de nu mă uita. Pe cap îi strălucea diadema de nestemate, iar în mână avea o baghetă fină de cobalt. Ce frumusețe! Toate păsările s-au oprit și o admirau sfioase.

Doar Certărețul s-a trezit să spună:

- Ha, ha, ha ce arătare! Tu de unde ai apărut? Ai venit să ne certăm? și a început să râdă.

- De ce râzi? l-a întrebat, căci nu-i plăcea când păsările făceau altceva decât cele orânduite.

Păsările și-au oprit și râsul. Se făcu brusc liniște, iar în liniștea aceea se auzi vocea arțăgoasă a Certărețului, care a spus:

- Vezi, ei au râs! Așa fac totdeauna râd, mă batjocoresc, mă bat deseori și refuză să se joace cu mine. De parcă eu n-aș fi tot o pasăre care simte, dorește să se

joace, să aibă prieteni! Dar ei nu, mă bat, mă resping. Pe mine nimeni nu mă iubește! Sunt răi, neciopliți și netrebnici. Nu am cuvinte să descriu caracterul lor josnic!

În timp ce spunea aceste cuvinte fața Certărețului se schimba: jumătate era frumoasă, dar tristă, iar pe cealaltă jumătate i-au apărut bube mari pline cu substanță urât mirositoare, ba chiar un corn mic deasupra urechii. Certărețul nu a observat schimbarea, dar celelalte păsări îl priveau uimite.

Zâna i-a spus:

- Ești o pasăre tare ciudată, îi zise, și nu găsesc cuvinte să-ți descriu ciudățenia. Tu de ce ai o jumătate de față care –i prietenoasă iar cealaltă față ne sperie?

- Ce vrei să spui? a spus Certărețul și a plecat la malul apei să-și vadă chipul.

A alergat, nu-i ajugeau picioarele, iar în gând își spunea.:

- Cine m-a făcut așa? Oho. Ele, știu sunt tare rele și dușmănoase! Of! de ce nu mă iubește și pe mine cineva? De ce m-au uitat toți și nu le mai pasă de mine? Ajuns la malul apei, tare s-a înspăimântat când și-a văzut chipul. Ce pot să fac? Doamne, în cine să mă încred? Cine mă poate ajuta?

Și-a amintit de prințesa frumoasă pe care chiar a plăcut-o. Oare de ce s-a purtat așa? Ce bine ar fi să o mai găsesc în mijlocul pădurii. Poate are un cuvânt bun, poate îmi spune ce să fac ca să redevin pasărea de altădată. Și-a continuat singur și abătut drumul. Ce bucurie pe capul lui când a văzut-o cu păsările adunate în jurul ei jucându-se jocul sincerității. Știa acest joc și mama lui a încercat să-l învețe, dar el a refuzat. Pe atunci credea că nu e pentru el!

Sfios și temător s-a apropiat de grup.

- Hai, vino și joacă-te cu noi! l-a îndemnat prințesa.

- Ce noroc am! și-a spus în gândul lui.

Iar cu voce tare:

- Ce trebuie să fac?

- Nimic deosebit, să recunoști când ai fost ultima dată violent și nesincer, l-a îndemnat prințesa cu zâmbetul pe buze și ton prietenos.

- Acum ori niciodată! Dacă nu îndrăznesc să-i vorbesc acum nu o să mai am altă ocazie să-i cer sfatul. Mai bine sunt sincer! În definitiv e mai bine să fii cu ceilalți și să nu arăți pocit. Poate îmi schimbă fața asta! și-a spus Certărețul în gândul său.

Cu tremur în glas a recunoscut:

- Eu le-am vorbit urât păsărilor, le-am lovit și batjocorit și apoi am dat vina tot pe ele.

N-aș vrea să fac asta dar pe mine nu mă iubește nimeni!

Minune, în timp ce vorbea fața lui devenea iarăși cum a fost! Păsările nu-și credeau ochilor.

Atunci zâna i-a spus:

- Te felicit că ai jucat și câștigat. Sinceritatea ta ne-a uimit pe toți, dar cel mai mult și mai mult chiar pe tine. Acum fața ta este iarăși așa cum a fost. Dar nu uita de câte ori vorbești urât, lovești păsările, minți și dai vina pe alții fața o să ți se pocească așa cum se pocește și sufletul!

Zicând aceasta zâna ridică mâna dreaptă, făcu semn cu bagheta și fânțarii, greierii și broaștele și-au început concertul. Toți au dănuțit și s-au bucurat, dar cel mai tare s-a bucurat Certărețul că are prieteni, este iubit și îndrăgit și nu mai are fața pocită.

UN NAS MIRACULOS (comportamente nedorite la copii)

**Profesor învățământ preșcolar, Gherle Anamaria,
Grădinița cu Program Prelungit „Fluierașul Fermecat” –
structura G.P.P. nr. 12 „Micul Prinț”,
Salonta, județul Bihor**

A fost odată un NAS. Și nasul acesta era cel mai cunoscut în orașul în care trăia pentru că putea detecta orice miros, fie el și mirosul cuvintelor urâte, dar și orice mișcare, orice sunet care se propaga și chiar mai mult, el detecta și culorile sau mai bine zis petele nedorite din lumea de culori din jurul nostru. Ce mai încolo și-ncoace, era un nas miraculos.

Într-o bună zi, nasul nostru a întâlnit doi băieți care se întorceau de la grădiniță și brusc s-a oprit îngrozit în fața acestora când auzi:

- ...și i-am dat un pumn de nu s-a văzut ! Au răs toți copiii de el când a căzut pe jos.
- Cum ai putut să faci așa ceva ? Și copiii de ce râdeau ? – întrebă nasul fără a mai aștepta să se facă prezentările .
- Hei, cine ești tu să mă iei la rost, așa ? se rățoi la el băiețelul care îi vorbea cu foc despre fapta sa colegului.
- Eu sunt un nas, un nas miraculos al acestor locuri. Nu ai auzit de mine până acum ?
- Nu am auzit și nici nu vreau să discut cu tine. Dispari din fața mea, că te bat și pe tine acum!

Dar cum prea multe fuseseră vibrațiile îndurate de acesta și mult prea multe cuvintele urâte, nasul s-a decis să ia măsuri imediate. Și pe nepusă masă (deodată), s-a apucat să sufle cu atâta putere spre cei doi copii încât aceștia abia dacă se mai puteau ține pe picioare. Iar de înaintat nici nu mai putea fi vorba.

- Hei, oprește-te! Oprește-te odată ! – strigau cei doi copii puțin speriați.
- Nu pot să mă opresc decât atunci când am terminat de curățat aerul de vibrațiile și de mirosul neplăcut al cuvintelor urâte cu care l-ați poluat voi.
- Și iar a început să sufle spre ei. De data aceasta ceva mai tare.
- Te rog, te rog să ne ierți! – se auzi glasul firav al unuia dintre cei doi băieți.
- Și te rog să ne spui povestea ta ! – adăugă, aproape stins de oboseală, celălalt.
- Hmmm, parcă am auzit ceva frumos, parcă s-au domolit vibrațiile acelea urâte. Hai , veniți aici lângă mine să vă spun povestea mea. Eu sunt un NAS...

Și nasul și-a spus povestea mai departe, dar de a doua zi, pot să vă asigur că la grădiniță nu s-au mai auzit copii vorbind urât și nici nu s-au mai purtat urât unii cu ceilalți, de teama curățeniei pe care ar fi putut să o facă nasul cel miraculos, pe care nu știai niciodată unde îl puteai întâlni.

Stau și mă întreb uneori, dacă nu cumva, fără să știu, mi-am pătat sufletul cu vreun gest urât sau cu vreo câteva cuvinte nepotrivite și NASUL mă pândește și pe mine.

CASTELUL FERMECAT **(folosirea cuvintelor magice)**

Profesor învățământ preșcolar, Giurgiu Lavinia Bianca
Grădinița "Dumbrava Minunată",
Cluj-Napoca, județul Cluj

A fost odată ca niciodată un castel fermecat. Avea ușile foarte mari, dar fără clanță și fără chei. Ușile nu le putea deschide oricine. Fiecare ușă se deschidea doar la auzul cuvintelor magice. Prima ușă se deschidea doar în fața celor care spuneau "Mulțumesc", a doua la cuvintele "Te rog frumos", iar ultima în fața celor care spuneau "Iartă-mă". În castel locuiau împăratul, împărăteasa lui și tânărul prinț.

Într-o bună zi, pe când prințul se plimba pe holurile întortocheate ale castelului, nimeri într-o încăpere în care nu mai fusese niciodată. Aici locuia de mulți ani o bătrână vrăjitoare, care îi spusese prințului că îl va închide într-o încăpere întunecată dacă nu o va ajuta să ajungă împărăteasă.

- Dar nu am cum să te ajut, mama mea este împărăteasă.

Vrăjitoarea auzind acestea, îl chinuise cu bagheta vrăjită și cât ai zice pește, se trezi închis într-o încăpere întunecată din palat. Multe zile și multe nopți a petrecut prințul fără să vadă lumina zilei și deja nu mai spera să o mai vadă vreodată. Într-o noapte însă, a apărut în fața lui o zână care l-a transformat în șoricel ca să poată să treacă printre gratii. Apoi zâna i-a spus:

- De acum ai grijă de tine și nu uita cele trei cuvinte magice: "Mulțumesc", "Te rog frumos" și "Iartă-mă", pentru că numai așa vei putea deschide cele trei uși.

Așa a ajuns prințul în fața celor trei uși și a rostit pe rând cuvintele, iar ușile cele mari s-au deschis ca printr-o minune. Dar nu a uitat nici de vrăjitoare și s-a întors la ea și a rămas uimit când a văzut că în locul vrăjitoarei era zâna care l-a salvat.

- De ce m-ai închis acolo?

- Pentru că tu nu ai folosit niciodată cuvintele magice și doar așa puteam să te ajut să fi bun și să rostești acele cuvinte.

- Îți mulțumesc, zână bună și iartă-mă că n-am știut să mă port. Pentru acest lucru, te rog frumos să rămâi cu mine în acest castel.

Prințul și zâna au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, iar de atunci înainte prințul folosește mereu cele trei cuvinte magice: "Te rog frumos", atunci când cere ceva, "Mulțumesc" de câte ori primește ceea ce a cerut și "Iartă-mă" dacă a supărat pe cineva.

GRIJILE LUI ADAM

(pentru copii care se tem că nu vor reuși în sarcinile școlare)

Psiholog Hamza Cristina-Adela
Fundația Română pentru Copii, Comunitate și Familie,
Oradea, județul Bihor

E ora șase și jumătate luni dimineața. Ceasul încă nu a sunat, însă ochii lui Adam caută figuri și desene liniștitoare pe pereții camerei. Încă e întuneric afară și până la ora opt mai este o oră și jumătate.

- Prima oră am matematică, apoi am științe, iar apoi... apoi am limba română, își spuse băiatul cu nod în gât ce trăda frica ce o ascundea. Nu e nici o problemă, voi spune că am răcit și că mă doare gâtul și nu pot vorbi. Dar cum să spun asta? Ca să spun asta va trebui să vorbesc, iar doamna învățătoare își va da seama că nu sunt răcit. Hmm... punându-și degetele la tâmplă îi veni repede o altă idee... Îi voi spune că am programare la dentist și trebuie să plec de la a treia oră... mama va fi îngrijorată dacă nu ajung la timp, asta ar trebui să meargă, își spuse băiatul întorcându-se de pe o parte pe alta a patului. Off, dar mama mă duce la școală, se va întâlni cu doamna învățătoare... Soneria ceasului îi spulberă planurile băiatului pentru că începu să sune asurzitor din camera alăturată. În câteva minute ușa se deschise ușurel, iar vocea caldă a mamei spuse:

- Bună dimineața Adam! Este ora șapte și zece minute. Trebuie să te trezești și să te pregătești pentru școală. Azi e o zi importantă.

- Bine, mă trezesc îndată, spuse băiatul care nu a închis un ochi toată noaptea, de teamă că se va întâmpla ceva rău la școală.

Știa că în ora de limba și literatura română fiecare va trebui să citească în fața clasei compunerea făcută. Își imagina cum toată lumea îl va privi și îl va auzi cum se va bâlbâi, cum va citi pe silabe și se va încurca în propriile sale cuvinte. „Copiii trebuie să știe să citească cursiv în clasa a treia, iar cei care nu reușesc să știe foarte bine sunt batjocoriți tot anul și sunt luați drept niște copii proști”, își spuse băiatul în minte.

Fiecare mișcare a lui Adam devenea din ce în ce mai lentă. Parcă nu se simțea deloc bine și punându-și mâna la frunte, simți parcă o fierbințeală puternică. „Ohh, cred că am temperatură. Da!!! Asta e!!! Am temperatură!! Sunt bolnav și nu pot să merg la școală.”, se gândi la un moment dat băiatul. Un zâmbet se ivi pe fața lui ca și cum ar fi găsit soluția strigă puternic:

- Mamiiii!!!! Vino repede, te rog!!!!

- Adam, ce s-a întâmplat??

- Nu pot să merg azi la școală, am temperatură, pune mâna să vezi.

Mama îngrijorată, își întinse mâna pe fruntea copilului și după câteva clipe constată:

- Nu, nu e temperatură. Uite dacă vrei îți pun termometrul să te convingi și tu.

Ochii băiatului începură să tremure de teamă că nu va avea scăpare de ziua groznică care era pe cale să înceapă.

În drum spre școală mama observă frământările băiatului și îl întrebă:

- Adam, îți aduci aminte povestea fiului de împărat căreia îi era frică să meargă la luptă?

- Da, îmi aduc aminte, îi era atât de teamă să plece la război, încât a fugit de acasă.

- Și ce s-a întâmplat atunci când el a plecat de acasă?

- S-a întâlnit cu zânele pădurii care l-au învățat că toată frica lui se poate transforma în curaj cu ajutorul gândurilor. Și astfel, dacă folosea cuvintele magice reușea să își învingă teama. În felul acesta a devenit un adevărat erou în ținutul lui.

Mama încetinise mersul, se aplecă înspre Adam și cu un zâmbet cald îi spuse:

- Se întâmplă ca atunci când ne este frică de ceva să găsim tot felul de scuze pentru a evita situația. Ne imaginăm că ne facem de rușine, că toată lumea va râde de noi, că suntem proști, că trebuie să fim perfecți și să nu facem nicio greșeală. Dar a nu face greșeli este practic imposibil.

Atunci Adam își aplecă fața și cu o tristețe în glas spuse:

- Și dacă toată lumea va râde de mine?

- De unde ai tu convingerea că va râde cineva de tine? De unde știi că o să te încurci și că vei avea aceste probleme în timpul cititului compunerii? Și chiar dacă se întâmplă să te bâlbăi sau să silabisești câteva cuvinte, nu înseamnă că nu ești bun de nimic sau că ești prost. Dacă fiul de împărat din poveste ar fi evitat la nesfârșit să meargă la luptă, ar mai fi descoperit el calitățile de luptător pe care le are? Ar mai fi devenit el erou dacă nu ar fi încercat, dacă nu și-ar fi schimbat gândurile?

- Ei, bine... cred că nu.

- Uite, în loc să îți spui că această zi va fi îngrozitoare, gândește-te că va fi o zi în care tu le vei putea demonstra colegilor și învățătoarei tale cât de bine ai învățat tu să citești până acum.

- Cred că înțeleg ce vrei să spui, mamă. Cred că și eu până la urmă pot deveni un erou în această situație și pot să înfrunt privirile celorlalți, la fel cum fiul de împărat a înfruntat privirile balaurilor, deși acesta era lucrul de care se speria cel mai tare. Nu am de unde să știu că va merge prost, la fel de bine cum nu am de unde să știu că va merge bine. Totul e să încerc. Și chiar dacă aș greși asta nu va însemna că voi fi o persoană bună de nimic sau bătaia de joc a celorlalți.

- Așa este, spuse mama. Fiecare om greșește, dar asta nu înseamnă că suntem o planetă de oameni proști. Sunt lucruri pe care le facem bine și lucruri pe care le facem mai puțin bine.

- Chiar dacă la citire nu mă descurc atât de bine, la matematică sunt mai priceput, spuse băiatul cu ochii plini de speranță. Deja încep să mă simt mult mai bine.

- Mă bucură acest fapt. Și iată, deja am ajuns la școală! Adu-ți aminte de aceste gânduri (cuvinte magice) în momentele în care vei simți că frica vrea să te cuprindă din nou. Mult succes, ne vedem după-masă!

Adam ajunse în clasă, de data aceasta fără povara gândurilor negative pe umerii săi. Se puse în bancă și își scoase caietele. Pentru a treia oră - ora de română - mai avea emoții, ce-i drept, dar nu mai căuta scuze pentru a părăsi sala. Își spunea în minte doar lucrurile acestea:

- Indiferent de ce se va întâmpla la ora de română nu va însemna că sunt un copil mai prost decât ceilalți, cu toții facem greșeli și nu putem fi buni la toate, uneori suntem mai buni la un anumit lucru și mai slabi la un alt lucru, la fel sunt și eu!

O ZI LA GRĂDINIȚĂ (înțelegerea copiilor în timpul jocului)

Profesor învățământ preșcolar, Hus Ramona
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 52
Oradea, județul Bihor

În prima zi de grădiniță a grupei mijlocii, Ionică se pregătește să meargă la grădiniță, nerebdător să-și reîntâlnească colegii ca să le povestească toate întâmplările prin care a trecut în această vară.

Cu aceste gânduri, Ionică a ajuns la grădiniță, uitând să-și mai ia rămas bun de la părinți, intră grăbit în sala de grupă. Cu entuziasmul obișnuit Ionică își salută fericit colegii, așteptând ca aceștia să îi vină în întâmpinare, salutându-l și adresându-i o mulțime de întrebări. Spre marea lui uimire, nici una dintre aceste lucruri nu se întâmplă, ci dimpotrivă, Ionică își dădu seama că nici unul dintre copii nu-și ridică nici măcar privirea ca să afle cine a salutat. Văzând una ca asta, Ionică se apropie curios de grupul de copii încercînd să afle ce anume îi ținea atât de ocupați încât nu au putut să îl salute.

Observând noile jucării ale grupei, Ionică ceru să i se dea și lui una ca să se poată juca alături de prietenii lui. Spre supărarea lui Ionică nici acum copiii nu l-au băgat în seamă. Atunci, nerăbdător și iritat Ionică începu să le ia colegilor lui toate jucăriile și să le ceară explicații pentru purtarea lor. Toate aceste acțiuni ale lui Ionică au stârnit în rândul copiilor reacții negative :

- Dă-ne înapoi jucăriile, Ionică! Noi cu ele vrem să ne jucăm, nu cu tine!
- De ce nu mai vreți să vă jucați cu mine? îi întrebă mirat Ionică.
- Nu ne mai jucăm cu tine, pentru că acum avem jucării noi care nu ne întorc spatele părăsindu-ne atunci când nu ne jucăm cu ele așa cum vor ele, așa cum faci tu!
- Dar acum nu mai sunt așa, m-am schimbat! Voi fi un prieten mai bun, n-am să mai fac mofturi și am să ascult părerile și ideile voastre... nu am să mă mai plâng că nu îmi plac jocurile voastre. Veți vedea că vă voi fi un prieten de nădejde.

Copiii nu s-au lăsat ușor înșelați de Ionică ci i-au întors spatele și au plecat spunându-i:

- Ai mai promis și altă dată că te vei schimba, dar nu te-ai ținut niciodată de promisiune. Nu mai credem în promisiunile tale.

Fără să mai aștepte alte explicații, copiii s-au îndepărtat de Ionică lăsându-l singur și supărat. Înțelegând că prietenii lui au dreptate își propuse ca de aici înainte să facă tot ceea ce până atunci numai le promisese prietenilor lui fără a-și mai pune în practică promisiunile făcute.

Din acea zi copiii au putut observa la Ionică toate schimbările pe care în trecut acesta le-a lăsat doar la stadiul de promisiune. Și astfel Ionică și-a putut recupera vechii prieteni.

IEPURAȘUL LA GRĂDINIȚĂ (adaptarea copilului la grădiniță)

**Profesor învățământ preșcolar Huszar Ioana Daniela
Grădinița nr. 50 „Prichindel”,
Oradea, județul Bihor**

La început de toamnă, în poiana din pădure toate animaluțele se adună vesele și nerăbdătoare pentru prima zi de grădiniță. Au așteptat o vară întreagă să se revadă și să se joace împreună. Ce dimineată luminoasă! Soarele e sus pe cer, păsărelele ciripesc în frunzișul copacilor, iar animaluțele se adună la grădinița din poiană.

Singur iepurașul Rilă nu vrea să pornească de-acasă înspre grădiniță. Îi spune mamei iepuroaice ba că îi este somn, ba că îi va fi dor de ea, ba că stă singur acasă, doar să nu se ducă cu ceilalți. După multe rugăminți, iepurașul pleacă la grădiniță, dar când ajunge acolo se așează sub umbra unui brad falnic pe o buturugă. Din colțul lui privește jocul celorlalți: veverița saltă din creangă-n creangă, ursulețul Bruno își prezintă colecția de faguri, iar brotăcelul Oac cântă pe lac. Chiar și puiul de căprioară a devenit mai îndrăzneț și își etalează blana catifelată ca pe o haină nouă.

Rilă însă nu își făcea curaj să se joace cu niciun prieten; se gândește că nu e destul de puternic, sau destul de curajos, ori că nu a crescut îndeajuns și e cel mai mic. Nu se apropie de grupul cel numeros. Nu aleargă nici măcar cu verișorii iepurași.

- Joacă-te cu noi, îl cheamă un bursuc.

- Mi-e frică în scorbura cea întunecoasă, mai bine rămân aici, răspunde iepurașul cel timid.

- Aleargă cu noi până la grămada aceea de morcovi, îl îndeamnă un alt iepuraș.

Rilă se gândea că va rămâne ultimul la întrecere și decide să rămână tot pe scorbura de sub brad.

- Uite ce alune mari și gustoase sunt în aluniș. Vino să ne umplem coșulețele, îl cheamă de această dată veverița.

- Eu nu pot să mă cațăr prin copaci.

Pentru început Rilă a vrut să refuze și invitația veveriței, însă i-a văzut pe șoricea că adunau cu mare spor alunele aruncate de aceasta pentru a se juca cu ele. Convins de jocul micilor șoricea a întins lăbuța pentru a aduna din iarbă 2-3 alune. Împreună cu prietenii cei noi a devenit mai vesel, uitase de frica sa de a se juca cu celelalte animaluțe. Era chiar frumos să ai prieteni.

- Mor, mor, mor, aude Rilă în spatele său. Știa că era ursul cel mare Bruno pe care îl evita, fiindu-i frică de el. Tocmai când se juca mai bine! Rilă ciuli urechile lung și nu știa ce să facă.

- Vreau și eu să mă joc cu voi, spune Bruno. Puteți să vă urcați pe spinarea mea pentru a ajunge la crengile alunului.

Împreună cu prietenii săi, iepurașul culegea astfel alune cu mare spor. Ba mai mult puteau chiar aluneca pe spinarea ursului ca pe un tobogan. Distracția și jocul erau mai frumoase acum.

După așa o zi plină de veselie și cu niște prieteni mari și mici, săltăreți ca veverița, puternici ca ursul, ori glumeți ca șoriceii, iepurașul s-a întors acasă tare binedispus. Aștepta cu nerăbdare o altă zi de grădiniță pentru a se reîntâlni cu amicii săi și a organiza multe jocuri împreună.

E mai bine cu prieteni, decât singur așezat pe buturugă în umbra falnicului brad.

INIMIOARA DIN MARE

(plăcerea de a dărui)

**Profesor învățământ preșcolar, Ienciu Coca – Dely,
Grădinița „Winnie and Princess”
Oradea, județul Bihor**

Se spune că undeva departe, în adâncul mării, trăia odată o sirenă frumoasă, cu părul roșu ca focul, ochii albaștri ca marea și zâmbetul luminos ca soarele.

Se născuse într-o familie săracă, dar tatăl și mama sa o iubeau foarte mult și se jucau mereu cu ea, învățând-o cum să facă o mulțime de lucruri frumoase din ceea ce găseau pe fundul mării: nisip, scoici, monede, resturi de lemne și plante ce nu mai foloseau nimănui.

În fiecare zi, Mica sirenă tăia, decupa, lipea și făcea fel de fel de felicitări, rame și jucării pe care le așeza cu grijă pe mobila din camera ei. Era tare fericită atunci când le privea și când vedea că sunt din ce în ce mai multe și mai frumoase. Uneori, când stătea în pragul căsuței sale, ascultând valurile mării, se simțea însă tare singură și tristă pentru că ea nu avea prieteni, deoarece aproape tot timpul era în cămăruța ei meșteșugind câte ceva.

Dar, într-o zi și-a dat seama că sunt prea multe lucruri pentru o singură sirenă și s-a gândit, s-a tot gândit cum să dea și altora din bucuria pe care o simțea ea privindu-le. Timp de o săptămână acest gând o urmări continuu: „Cum să-i bucure și pe alții cu minunile ce ieșeau din mâna ei?”. Dar deodată, îi veni marea idee: să dăruiască fiecărui locuitor din mare câte un obiect realizat de ea.

Se sculă dis-de-diminează, începu să împacheteze cadourile și până seara munci și iar munci, fără să mănânce nimic și nu se opri decât să bea puțină apă. Dar, la apusul soarelui, toate cadourile erau pregătite. Atunci, Micuța sirenă le puse într-o cutie și porni să le împartă la casele celorlalți locuitori. Era seară în mare, numai bine pentru a nu fi văzută, căci Micuța Sirenă dorea să le facă o mare surpriză. Când termină de împărțit toate cadourile, sirena noastră era atât de obosită încât abia ajunsese până acasă, se întinse în pat îmbrăcată și adormi pe loc.

Sculându-se dis-de-diminează, toți locuitorii din mare găsiră cadourile la ușă, le deschiseră și mare le fu bucuria când văzură frumusețile din interior. Toți ieșiră în largul mării plini de voie bună și se întrebau: „De unde apăruseră oare?”. Atunci, un peștișor, care nu prea avusese somn, le spuse că o văzuse pe Mica Sirenă împărțind la toată lumea cadourile. Toți s-au privit cu mirare, căci Micuța Sirenă nu avea prieteni și s-au întrebat cum să o răsplătească.

Din spatele mulțimii adunate se auzi glasul unui peștișor mic, auriu:

- Să-i dăruiem și noi Micuței sirene câte o inimă făcută de noi, cu siguranță se va bucura.

- Bună idee, răspunseră mai multe glasuri.

- Să ne grăbim și să le prindem pe căsuța ei, mai spuse un alt peștișor.

Când se trezi Micuța Sirenă și ieși afară, mare îi fu mirarea, dar și bucuria când văzu căsuța ei plină de inimi și o mulțime de sirene, peștișori și alte vietăți de pe fundul mării care o aplaudau și o chemau să se joace împreună.

Acum era cea mai fericită sirenă din mare: avea o mulțime de prieteni pe care îi făcuse fericiți cu darurile ei.

Privea fericită la căsuța ei plină de inimi, dar nu știa că ea avea cea mai mare inimă din întreaga mare.

PIGY PURCELUȘUL (nemulțumirea de sine)

**Profesor învățământ preșcolar, Ignat Angela-
Floare
Grădinița cu Program Prelungit „Fluierașul
Fermecat” –
structura G.P.P. nr. 12 „Micul Prinț”,
Salonta, județul Bihor**

Pigy era un purceluș nemulțumit de faptul că era purceluș. A privit el celelalte animale din gospodărie și s-a gândit că i-ar plăcea să fie ca ele. Când a văzut cum aleargă căluții în galop și-a dorit să fie la fel ca ei, la fel de zvelți, cu mișcări la fel de line ca ale lor. Când a văzut vaca, ce frumoase coarne are și-a imaginat ce frumos i-ar fi stat cu niște coarne. Când a văzut oile, ce blană frumoasă și creață au, i-ar fi plăcut și lui o astfel de podoabă.

Pigy și-a privit în oglinda iazului din ogradă râtul rotund și s-a gândit că e prea mare pentru o gură, iar picioarele prea scurte pentru a alerga în voie. Părul care-i acoperea corpul rozaliu părea că n-a fost niciodată pieptănat și s-a gândit că nimeni nu mai are un păr așa ca al lui, și mai avea și-o coadă-n spate care nu-i folosea la nimic.

- Nu-ți mai fă atâtea griji! Ești pur și simplu un purceluș și așa e firesc să arate un purceluș! Fii tu însuși!” – încerca în zadar mama scroafă să-l liniștească.

Într-o zi Pigy era în ogradă și tocmai plouase, peste tot erau băltoace pline cu apă și s-a gândit că i-ar plăcea să se tăvălească în noroi. Amintindu-și îndemnul mamei de a fi el însuși, s-a gândit că va face exact ceea ce –și dorea să facă. Așa că s-a întins pe spate într-o băltoacă și întorcându-se pe toate părțile s-a îmbrăcat din cap până-n picioare în noroi, și ce bine se simțea... Arăta ca deghizat de Halloween. Pigy nu știa ce este Halloween-ul dar din sură Mira iapa și Duțu armăsarul râdeau de se prăpădeau și spuneau că probabil s-a pregătit de Halloween, de aceea s-a costumat așa.

Pigy s-a simțit umilit și cu capul plecat s-a gândit c-a plătit destul de scump curajul de a fi el însuși. Apoi ca prin minune a apărut Zâna Animalelor.

- Mama ta avea dreptate!” – a spus Zâna ca și cum ar fi citit gândurile purcelușului. „Este important să fii tu însuși, dar este la fel de important cum faci asta. Nu e important ce nu ai sau cum nu ești. E mai important prin ce ești diferit de ceilalți, care sunt părțile tale bune și speciale”. Și cu acestea Zâna a dispărut.

Pigy ridicând capul și gândindu-se la înțelesul celor spuse de Zână, când deodată auzi un nechezat trist, nu departe de el, iapa Mira s-a împotmolit într-o băltoacă și cu glasul sfârșit ...

- Te rog ajută-mă, scoate-mă de-aici! Pigy curajos și bun la suflet scurmă sub copita Mirei și reuși să o scoată din băltoacă.

- Mulțumesc, din inimă îți mulțumesc! Ce m-aș fi făcut fără tine, ești atât de curajos și puternic! – a spus cu adâncă recunoștință iapa Mira bucurându-se c-a reușit să iasă din băltoacă.

Zâna a apărut din nou.

- Cred că nu mai e nevoie să spun ceea ce tocmai ai învățat. Făcând acest lucru pe care numai tu puteai să-l faci, dezvoltându-ți talentele cu care ești înzestrat vei putea deveni tu însuși, dar mă gândesc că poate ai învățat chiar mai mult, folosind ceea ce tu ai diferit, ai putut să ajuți pe alții care nu sunt la fel de înzestrați și ți-ai făcut astfel noi prieteni.

Și zâna dispăru...

Pigy a plecat spre coteț cu râțul în vânt, încântat de isprava lui. Era tare mândru de el...

PĂȚANIA LUI RILĂ IEPURILĂ (pentru copii care învață să folosească șervețelul)

Educatoare, Indrie Elena
Grădinița cu Program Prelungit nr.28-
Oradea, județul Bihor

Rilă Iepurilă este un iepuraș care merge la Grădinița Veseliei, aflată la marginea câmpiei. El este în grupa mică și-i place tare mult la grădiniță, unde are o mulțime de prieteni. Cel mai mult îi place lui să se joace cu Rița Veverița și Ghimpici Arici, cei mai buni prieteni ai lui.

În fiecare dimineață la ora șapte, iepuroaica, mama lui, îl trezește spunându-i:

- Iepurilă, trezește-te! soarele a răsărit și prietenii tăi spre grădiniță au pornit!

- Îndată! îi răspundea de fiecare dată acesta și se trezea fericit că merge la grădiniță, unde îl așteptau toți prietenii lui.

După ce se trezea, mergea la baie și se spăla, apoi se îmbrăca și mergea la mama în bucătărie pentru a mânca. Apoi, spre grădiniță pornea, uitând mereu ceva: niciodată nu se ștergea la bot cu șervețelul primit de la mama sa ci cu...mâneca bluzei. Mama sa era foarte necăjită pentru acest lucru, deși zilnic îi spunea:

- Uite, folosește șervețelul, de acum nu mai ești bebeluș!

Acesta însă, tot mâneca o folosea pentru a se șterge pe botic.

La Grădinița Veseliei, Rilă Iepurilă de cum intra pe ușă, saluta frumos pe toată lumea, atât pe colegii de grupă cât și pe doamna educatoare.

- Bună dimineța! Iată-mă am și sosit! le spunea zilnic Rilă Iepurilă, educatoarei și colegilor săi.

Se juca cu toți colegii, dar preferații săi erau Ghimpici Arici și Rița Veverița, împreună cu care: construiau, desenau, colorau și toată ziua se distrau.

Într-o zi, Ghimpilina Aricina, (mama lui Ghimpici) le-a adus un tort mare, din fructe de pădure. Era ziua lui Ghimpici Arici, care împlinea patru ani.

- La mulți ani! La mulți ani! i-au urat toți colegii de grupă, sărutându-l pe obraz

pe colegul lor sărbătorit.

- Să crești mare și să fii cuminte! i-a urat și Rilă Iepurilă, îmbrățișându-l cu drag.

Apoi, după ce toți colegii l-au felicitat și pupat, i-au cântat cu drag "*La mulți ani!*". Fiecare a primit apoi câte o felie de tort.

- Mm, ce gustos este! spuneau cu în timp ce mâncau.

Când au terminat, cu toții au folosit șervețelul pentru a-și șterge boticul. Toți, în afară de... *ați ghicit!*, Rilă Iepurilă care, ca de obicei, s-a șters pe furiș, cu mânecutele. Și pentru că avea o cămașă albă, crema de ciocolată din tort se vedea de la o poștă pe mânecile lui.

Fiindcă era o zi frumoasă de vară, cu toții au ieșit în curte, la joacă.

Pe când jucau fotbal, un coleg l-a strigat:

- Mânecuță, pasează –mi mingea!

Rilă Iepurilă, mirat, s-a uitat să vadă cu cine vorbește colegul său. Nu era niciun copil pe care l-ar fi putut chema așa, prin apropiere.

- Cu tine vorbesc! Hai, pasează odată! i-a spus colegul din nou, uitându-se la el.
- Eu sunt Rilă Iepurilă, nu mă mai cunoști? Sunt colegul tău de grupă, i-a răspuns Rilă.
- Ba ești Mânecuță! Lasă vorba și pasează! i-a spus din nou colegul.

Supărat, Rilă Iepurilă s-a dus la un alt coleg, care se juca la groapa de nisip și a început să construiască un castel. Au venit și alți colegi și împreună, au construit un castel.

- Mânecuță, dă-mi și mie o lopățică, te rog! i-a spus Rucu Bursucu, un alt coleg. Vreau să construiesc și eu ceva.
- Eu sunt Rilă- Iepurilă! Nici tu nu mă mai cunoști acum? l-a întrebat mirat acesta.

- Ba ești Mânecuță, i-a răspuns din nou colegul, râzând.

Și toată ziua, toți colegii i-au spus așa, Mânecuță. Chiar și cei doi prieteni Rița Veverița și Ghimpici Arici când au plecat acasă de la grădiniță, i-au spus:

- Pe mâine, Mânecuță !

Abia aștepta Rilă Iepurilă să ajungă acasă și să-i spună mamei sale ce a pățit.

- Mami, mami, să vezi ce mi s-a întâmplat azi la grădiniță! i-a spus de cum a văzut-o.

Toată ziua, după ce am mâncat cu toții tort de la Ghimpici Arici, toți colegii au început să-mi spună Mânecuță. Nu înțeleg, cum au putut uita toți, deodată, cum mă cheamă? Ce-or fi pățit toți? A fost ceva în crema tortului de au uitat toți care este numele meu? Vreau să-mi spună toți pe numele meu din nou!

- Dragul meu, i-a spus mama sa, nu au pățit nimic, niciunul din ei. Știu sigur de ce ți-au spus așa și mai ales, ce poți face ca să-ți spună iarăși pe numele tău adevărat.

- Chiar așa? Spune-mi, de-abia aștept să aflu! i-a spus Rilă Iepurilă!

- Ia te uită la mânecile tale! i-a spus mama. Iți place cum arată? Eu nu prea cred! Cu ce le-ai murdărit?

-Păi... i-a răspuns rușinat, m-am șters pe bot, după ce am mâncat tort de fructe de pădure. Știi, azi a fost ziua lui Ghimpici Arici și ne-a servit pe toți cu tort.

- Dacă mi-ai fi ascultat sfatul și ai fi folosit șervețelul nu s-ar fi întâmplat așa ceva. Mânecile ar fi fost curate iar colegii nu ar fi avut de ce să-ți spună Mânecuță! i-a spus mama sa mângâindu-l cu drag pe cap.

Rilă Iepurilă a înțeles ce se întâmplase. Colegii lui au râs de el pentru că era murdar de mâncare pe mâneci. Se făcuse de râs în fața colegilor și prietenilor săi...

- Acum știu ce am de făcut! spuse Rilă Iepurilă. Voi folosi șervețelul și voi avea grijă de mânecute. Nu vreau să mă mai fac de rușine!

Și într-adevăr, din ziua aceea Rilă Iepurilă nu a mai avut niciodată mâncare pe mânecute iar colegii și prietenii de la grădiniță nu i-au mai spus Mânecuță.

CEI TREI PRIETENI CREDINCIOȘI (importanța muncii în echipă)

Profesor învățământ preșcolar Kelemen Violeta
Grădinița cu Program Prelungit „Fluierașul Fermecat” –
structura G.P.P. nr. 12 „Micul Prinț”
Salonta, județul Bihor

A fost odată ca niciodată un băiețel, un câine și o vrabie. Aceștia erau nedespărțiți, unde mergea unul, mergeau și ceilalți.

Într-o zi, vrăbiuța găsi o sămânță neagră și rotundă, văzând-o se hotărî pe loc să o mănânce. Câinelui îi trecu prin minte căci ar ține locul unei jucării. Neputându-se împărții pe ea au luat hotărârea ca decât să fie mâncată sau să țină locul unei jucării, mai bine ar fi să o planteze, ca atunci când va fi mare le va fi de mare folos: le va oferi umbră, fructe, semințe, dar și adăpost.

Cu toții s-au apucat de treabă: câinele sapă groapa cu lăbuțele, vrăbiuța cară apă și udă pământul, iar băiatul se asigură că în jurul seminței nu va crește niciun fir de iarbă care ar dăuna la creșterea sa. Cei trei prieteni își promisese că nu-i va lipsi nimic plantei pentru a se face mare.

Astfel, vrabia purta apă în cioc din râul din apropiere pentru a o uda, băiatul săpa în jurul ei pentru a o curăța de buruieni iar cățelul păzea plântuța ca niciun ierbivor să nu-i mănânce frunzele.

Din sămânță a ieșit o plântuță, apoi aceasta s-a transformat într-un copac mare și puternic la ale cărui crengi nu putea să mai ajungă nimeni. A venit vremea ca puternicul copac să facă rod și să fie astfel răsplătită munca celor trei prieteni.

La fel cum cei trei prieteni au muncit împreună, să planteze și să îngrijeze planta, la fel au muncit împreună să culeagă roadele.

Pentru că planta lor era un copac înalt și puternic și nimeni nu putea să ajungă la ramurile lui, băiatul s-a așezat sub copac, în spatele lui s-a urcat cățelul, iar vrăbiuța a zburat pe capul câinelui. Vrabia lua fructele rând pe rând, le dădea cățelului iar cățelul le dădea băiatului. La sfârșit, copilul pune fructele într-un coș.

De îndată, cei trei prieteni s-au putut bucura împreună de fructele dulci și zemoase.

Ce bine e când prietenii lucrează împreună!

POVESTEA IEPURAȘILOR (pentru copii care îl iau pe „NU” în brațe)

Profesor învățământ primar, Laurențiu Georgeta-Adriana
Grădinița Nr.1
Codlea, județul Brașov

Să-mi amintesc... Era o zi frumoasă de primavară, soarele strălucea cu putere pe cerul albastru ce te îndemna să te oglindești în el, iar copacii plini de flori te amețeau cu mirosul lor proaspăt. Liniște, câtă liniște...doar vântul se auzea ușor printre florile copacilor și păpădiile ce dădeau culoare câmpului și ... stai ... se mai auzea și ciripitul slab al unor păsărele.

În toată această atmosferă ce te îndeamnă să visezi sau poate să tragi un somn lung și liniștit, frunzele unei tufe încep să se miște, se pare că cineva s-a trezit și are un chef teribil de joacă.

Tușișul era casa unei familii de iepurași, tata Rilă, mama Rița, băițelul Rică și fetița Ruța. Tatăl Rilă pleca dis-de-dimineată să caute mâncare iar mama Rița se ocupa de casă și de copii, fiecare știa ce are de făcut, chiar și Rică și Ruța aveau sarcinile lor. Ruța era o fetiță iepuraș tare cuminte, nu ieșea din cuvântul mamei îndeplinindu-și sarcinile repede și bine, spre deosebire de ea, Rică era iepurașul care îl ținea mereu pe „NU” în brațe. Cât era ziua de mare Rică repeta: nu vreau, nu pot, nu știu, nu-mi place..... nu și nu. Vecinii, tot familii de iepurași, îl cunoșteau pe Rică drept băiatul care nu salută, nu împarte jucăriile, nu își ascultă părinții, ce să mai vorbim nu respectă nici o regulă.

Într-o zi, Rița, mama iepuroaică, auzind că mama ei, bunica lui Rică și a Ruței s-a îmbolnăvit, i-a chemat pe cei doi copii și le-a spus cu voce blândă ce se întâmplase precum și faptul că vor trebui să rămână în grija unei vecine. Rugămintea ei cea mare era să o asculte și să o ajute dacă e necesar pe vecina lor. Mama Rița plecă cu inima strânsă gândindu-se la fiul ei încăpățânat Rică, dar nu avea ce face, își luă rămas bun și plecă.

Nici nu plecă bine mama sa, că Rică o luă la fugă prin pădure fără să asculte de nimeni și de nimic. Timpul trecea, el se afunda tot mai mult în pădure iar când vru să se întoarcă spre casă frânt de oboseală și mort de foame, nu mai găsi drumul. Se gândi să întrebe păsărelele, dar acestea îi răspunseră la fel cum făcea și el: nu știu... Merse ce merse și întâlni un arici pe care îl rugă să-i dea și lui o frunză de salată căci îi este foarte foame și nu găsește drumul spre casă. Ariciul îi răspunse la fel cum o făcea el când trebuia să împartă jucăriile: este a mea și nu vreau să-ți dau nimic. Trist de cele întâmplate mai încercă să ceară ajutor și la o broscuță: „broscuțo, ajută-mă să ajung acasă, sunt flămând și obosit!”. „Cum să te ajut, zise broscuța, când treceai pe lângă mine te făceai că nu mă vezi, nu salutai, ba chiar mă loveai și cu piciorul.” „Așa este, zise Rică dându-și seama ce mult a greșit, am fost tare rău, nu am ascultat de nimeni, m-am purtat urât cu toți, nici pe mama nu am ascultat-o, merit să se poarte toți cu mine așa, sunt singur pentru că am fost rău și neascultător, strigă el printre lacrimi.” „Greșeala recunoscută este pe jumătate iertată, zise tatăl său, ieșind dintr-un tușiș. Acum hai să mergem acasă să îndreptăm tot răul pe care l-ai făcut.”

Rică a înțeles ce are de făcut și de atunci a devenit un iepuraș ascultător, prietenos și tare harnic. Toată lumea îl apreciază și îl laudă. Părinții lui sunt foarte mândrii de fiul dar și de fiica lor.

BROSCUȚA ȘI LINIILE FERMECATE

(pentru copii care învață să coloreze)

**Profesor învățământ preșcolar, Mehedeniuc Lavinia
Grădinița „Dumbrava Minunată”
Cluj-Napoca, județul Cluj**

Era odată o fetiță careia îi plăcea să coloreze și să deseneze foarte mult. Ea știa toate culorile și toată ziua se juca cu creioanele colorate. În fiecare dimineată ea le cânta cântecelul: ”Culorile se ceartă și vor să știe bine, care-i mai importantă și mă întrebă pe mine... Eu răspund....”. Folosea cu plăcere toate creioanele, însă îi plăceau

mai ales cele roșii, portocalii, albastre și galbene. În fiecare zi, ea își făcea timp să deseneze sau să coloreze. Îi plăcea în mod deosebit să coloreze soarele, fructele sau cerul.

Cu toate acestea, fetița avea probleme pentru că depășea mereu conturul. Colora, colora cu spor, dar culorile i se împrăștia pe pagină și fetița era așa de visătoare când muncea, încât nu observa liniile pe care trebuia să le respecte. Când arăta mamei sau fratelui ceea ce făcuse, aceștia o întrebau: „Ce-i asta?” Fetița era surprinsă și nemulțumită de reacția lor: „Păi... voi nu vedeți?”

Într-o zi, auzind discuția dintre mamă și fetiță, o broscuță îi sări în ajutor acesteia, încercând să îi explice cum se colorează. Broscuța a rugat-o pe fetiță să aducă toate desenele colorate de ea, dar și o carte de colorat, s-a uitat la ele, și a spus:

- Văd că îți place foarte mult să colorezi, însă ce ai spune dacă am fi mai atenți la linii?

- Care linii? Nu văd niciuna. Mie nu mi-a spus nimeni nimic niciodată despre linii, spuse fetița, uitându-se mirată la broscuță.

Broscuța a început atunci, cu multă răbdare, să îi arate liniile fermecate, explicându-i cu atenție despre ce linii era vorba. Fetița a primit desene model, făcute de prietena ei, broscuța, care să o ajute să înțeleagă cum să respecte liniile. În același timp, broscuța i-a mai dăruit o foaie pe care se regăsea conturul unei pere, și cu degetul pe linii, broscuța a început să îi arate despre ce linii e vorba. Deoarece observase că fetița nu a înțeles bine, a luat un creion fermecat și a îngroșat liniile. În acel moment, pe chipul fetiței a apărut un zâmbet și o sclipire în ochi. Abia acum, fetița a putut înțelege despre ce este vorba. Broscuța, văzând sclipirea din ochii fetiței, i-a spus:

- Aceste linii sunt puse aici anume, iar tu trebuie să înveți să le respecti, să nu le depășești. În momentul acela, fetița se întrebă:

- Oare din cauza neatenției nu reușeam eu niciodată să nu depășesc conturul?

Broscuța a stat lângă fetiță până a înțeles care este secretul liniilor fermecate și îi întări liniile pentru a le vedea mai ușor și pentru a nu le mai depăși.

- Îți mulțumesc pentru că mi-ai explicat, a spus fetița zâmbind acum ca un copil fericit pentru că a aflat un secret neștiut de nimeni altcineva.

De atunci a început să exerseze zilnic, iar desenele ei ieșeau din ce în ce mai bine. După un timp, iată că a venit și ziua în care a reușit să coloreze un desen întreg fără a depăși nici măcar o linie. Era foarte bucuroasă și mândră de ea însăși când a fost lăudată de părinții ei, dar și de fratele ei care, la început nu înțelegeau ceea ce colora sau desena. În semn de mulțumire pentru broscuță, i-a dăruit acesteia un liniar minunat cu care să poată trasa linii drepte atunci când îi învață și pe alții ce sunt liniile.

PUIUL DE CĂPRIOARĂ **(frica de întuneric la copii)**

Profesor, Midache Oana-Florentina
Liceul Teoretic „Dante Allighieri”
București, județul Ilfov

Trăiau odată, demult, într-o pădure mare și întunecoasă o căprioară gingașă și delicată împreună cu puiul ei, un ied firav, cu botic rece și ochi catifelati, umbriți de gene lungi, care nu se dezlipea nicicând de mama sa. Era atât de fricos încât noaptea

se înspăimânta adesea de întunericul din camera sa. I se părea ca orice adiere de vânt era o primejdie. Noaptea dormea mereu ghemuit, strâns lipit de mămica lui și numai cu lumina aprinsă. În zadar încerca biata căprioară să-i explice că se află în siguranță, că întunericul nu este primejdios decât atunci când te afli singur și rătăcit într-o pădure...în zadar, prietenii îi povesteau că dorm cu luminile stinse... Ba chiar unii mai răutăcioși începuseră să râdă de el spunându-i "Fricosul."

Așa trecuse vara, apoi iarna... Anotimpurile zburau grăbite parcă de timpul neîndurător. Era din nou vară. Zilele erau blânde și senine, iar puiul nostru de căprioară era fascinat de cerul înstelat al nopții și de jocul zglobiu al licuricilor. Într-o seară, pe când statea la geam și admira jocul acestora, s-a apropiat tiptil de el regina licuricilor care l-a întrebat:

- De ce stai în fiecare seară și ne privești?

- Dragă regină, îmi place mult lumina licuricilor tăi, veselia cu care se joacă și siguranță pe care o dau tuturor celor aflați în întunericul nopții...Parcă v-aș cunoaște de când e lumea...atât de bine mă simt alături de voi...

Auzind acestea, căprioarei îi veni o idee... Zâmbindu-i cu subînțele reginei îi spuse:

- Dragă prietenă, micuțului meu îi este tare frică să doarmă pe întuneric. N-ai vrea să fii bună și să ne împrumuți câțiva licurici care să-i lumineze dormitorul pe timpul nopții?

- Sigur ca da! Chiar din seara aceasta!

- Minunat! strigă puiul...Așa voi putea să mă uit la ei până adorm!

Bucuroasă, căprioara a adus câțiva licurici în cameră pe care i-a rugat să se așeze pe tavan în așa fel încât puiul să îi poată vedea de oriunde, apoi a stins lumina. Când colo, ce să vezi? Zeci de punctulețe strălucitoare luminau discret în întunericul nopții. Fermecat de ele, puiul de căprioară a uitat de orice teamă! Astfel că începând din acea seară, puiul aștepta cu nerăbdare să se întunece pentru a-și putea revedea prietenii dragi și adormea cu ochii la ei...

POVESTEA FLUTURAȘULUI FLOPPY **(imitarea înșușirilor pozitive ale celorlalți)**

Profesor învățământ preșcolar, Mihaela Ioana-Mihaela
Grădinița cu Program Prelungit nr. 27
Oradea, jud.Bihor

Cum se făcu ziuă, o rază de soare începu să încălzească întreaga natură. De multe ori stătea și privea florile din apropierea grădiniței. Le ocrotea și le asculta cum se înțelegeau unele cu altele:

- Vai ce frumos e ghiocelul, se minună lealea uitându-se spre narcisă.

- Dar ce are trandafirul, de-i supărat? se întoarse irisul spre viorea.

Și așa raza de soare petrecea mereu printre florile din grădină. Le privea, le încălzea și nu îi mai venea să plece dintre ele. Când ajunsese seara acasă soarele întrebă raza de soare:

- Chiar așa de mult îți plac florile? Te-am văzut azi stând mult timp printre ele.

- Da, răspuse raza de soare, îmi plac mult, atât de mult încât mi-aș dori să stau mereu cu ele. Ele se înțeleg, nu se ceartă și au grijă unele de altele. Împart frumos lumina între ele și apa care le-o dau oamenii din jur.

Văzând cât de mult își dorește raza de soare acest lucru soarele, luă ce avea mai bun fiecare floare: simplitatea ghiocelului, tăria roșului din lalea, parfumul galbenei narcise, gingășia viorelei, și-i croi razei aripioare strălucitoare, astfel încât acesta se transformă într-un fluturaș cu multe calități bune și foarte special.

Specificații generale:

Relațiile sociale: înțelegerea între copii, ca abilitate socio-emoțională

Alte probleme care pot fi discutate: - acceptarea de sine;
- acceptarea celorlalți

Vârsta: preșcolară, școlară mică

Aplicare: - individual;
- în grup

Aplicat de: - psiholog;
- cadru didactic.

Simboluri și metafore:

- „*raza de soare*” – un copil care dorește să facă parte dintr-un grup nou
- „se înțelegeau unele cu altele” – acceptarea celorlalți așa cum sunt cu calități pozitive și calități negative
- „*florile din apropierea grădiniței*” – copiii grădiniței
- „*soarele*” – educatoarea
- „*simplitatea ghiocelului*”, „*tăria roșului din lalea*”, „*parfumul galbenei narcise*”, „*gingășia viorelei*” – calitățile florilor
- „*luă ce avea mai bun fiecare floare*” – imitarea calităților pozitive a celor din jurul nostru, acceptarea celorlalți
- „*acesta se transformă într-un fluturaș cu multe calități bune*” – copilul se dezvoltă frumos din punct de vedere socio-emoțional

Întrebări de conținut:

Ce a fost fluturașul la început?

Unde își petrecea timpul raza de soare?

Cum se înțelegeau florile din grădină?

Ce a luat soarele de la fiecare floare pentru a-i croi razei de soare aripioare?

Întrebări de personalizare:

Voi cum vă înțelegeți?

Ce crezi că ar putea lua raza de soare de la tine?

Ce calități ai tu?

Ce are bun colegul de lângă tine?

LĂBUȘ CEL MOFTUROS (pentru copii care fac mofturi la mâncare)

Profesor învățământ preșcolar, Miklo Iuliana
Grădinița cu Program Prelungit nr. 23
Oradea, județul Bihor

Cățelușul Lăbuș a împlinit un an, dar nu vrea să învețe cum să roadă oase. Lui îi place să mănânce numai pedygree. În zadar mama lui, Dorothy, îi dă lecții despre modul în care trebuie să rozi oase, Lăbuș face mereu, tot felul de grimase.

Într-o zi, toată familia stăpânului casei a plecat pentru mai multe zile în vacanță. Dorothy și Lăbuș au rămas în grija bunicului. Bunicul nu poate merge singur la magazin deoarece este prea bătrân, așa că tot ce le poate oferi câinilor, sunt oasele ce rămân de la masă.

Cățelușul schiaună nemulțumit când vede oasele din farfuria de mâncare, își întoarce capul și mârâie: Iar oase, mârri !

Zile de-a rândul se repetă aceeași hrană, iar lui îi este taaare foame! Ce să facă ? Nu-i plac oasele și gata! Nu le-a gustat niciodată, dar nu-i plac !

Însă foamea îi face dureri la stomac! Mama sa Dorothy îl îmbie:

- Hai, gustă puțin, ham, ham!

El, nu vrea... De câteva zile se duce la culcare tot flămând și supărat!

Într-o noapte are un vis: câinele cel mare din vecini, dulăul Furiosul, al cărui lătrat zbârlea blănița albă a lui Lăbuș, sare gardul și golește toată farfuria de oase dinaintea cuștii lui Lăbuș. Cățelușul privea îngrozit, în visul său, cu ce lăcomie înfuleca dulăul mâncarea din farfurie. Niciun os n-a mai lăsat, Furiosul! Dimineața, când s-a trezit, Lăbuș a alergat la farfuria cu oase de care înainte nu vroia să audă. Spre bucuria și mirarea lui, farfuria era plină de oase proaspete și gustoase pe care bunicul tocmai le-a deșertat.

De această dată, Lăbuș n-a mai stat pe gânduri, a apucat cu lăbuța un os și a început să-l ronțăie cu poftă, fericit că visul cu dulăul nu s-a adeverit.

- Vai ce mâncare bună! Și ce sevă gustoasă au oasele când sunt bine mestecate!

- Cum de n-am știut până acum? își zicea Lăbuș mulțumit.

De atunci Lăbuș s-a lăsat de mofturi și hrana sa preferată sunt oasele. Mai mănâncă uneori și pedygree, dar, nu se compară....

ÎNTREBĂRI ADRESATE COPILOR :

Identificarea problemei:

- Despre cine este vorba în această poveste?
- De ce credeți că Lăbuș nu voia să mănânce oase?
- Credeți că sunt unii copii care procedează ca și Lăbuș?

Identificarea soluțiilor:

- Ce credeți, era un lucru dificil pentru Lăbuș să mănânce oase? De ce?
- Ce l-a ajutat pe Lăbuș să se schimbe?

Identificarea obstacolelor:

- Ce părere aveți dacă un copil care nu vrea să renunțe la mofturile lui, de ce nu o face?
- De ce credeți că nu este bine să fim mofturoși la masă?

Evaluare

- Cum poate un copil să scape de mofturi?

NOUL MEU PRIETEN **(comportamente nepotrivite la copii)**

Profesor învățământ preșcolar și primar, Morar Ramona
Grădinița cu Program Normal nr. 15,
Arad, județul Arad

Într-o poiană, la marginea unei păduri, trăia Grumpy, un ied împreună cu familia sa. Mama Capră, stătea toată ziua acasă, făcea curat, spăla hainele, făcea de mâncare și-l aștepta pe micuțul ied să vină acasă de la grădiniță. Țapul, tata iedului era foarte harnic, muncea de dimineața până seara pentru a avea grijă de familie.

Grumpy era foarte neastâmpărat și obraznic cu toată lumea din jurul lui. Nu-și asculta părinții, la grădiniță o supăra mereu pe ursoaică, educatoarea sa, iar cu colegii se comporta foarte urât, necăjindu-i tot timpul. Datorită comportamentului său cu cei din jur, Grumpy era tare singur și trist, nimeni nu se juca cu el, nimeni nu vroia să-i fie prieten. Copiii se fereau de el pentru că le strica jocurile, le rupea desenele și-i lovea.

În fiecare zi pleca de la grădiniță spre casă, străbătând pădurea împreună cu colegii săi. Pe drum se comporta foarte urât, lovindu-i și supărându-i. Sătui de comportamentul său, i-au spus că nu mai doresc să fie tovarăși de drum cu el și au fugit lăsându-l singur.

Văzându-se singur în pădure, Grumpy s-a speriat și a luat-o la fugă pentru a-i ajunge din urmă pe ceilalți. Dar, nefiind atent pe unde calcă, a căzut într-o groapă mare și adâncă. Zadarnic a început iedul să strige după ajutor, deoarece nu-l auzea nimeni. S-a făcut seară, pădurea parcă a prins viață, se auzeau tot felul de sunete, care-l înspăimântau pe iedul nostru. A început să tremure de frică și să plângă în hohote.

Cu ochii roșii și umflați de atâta plâns, a zărit o umbră. Înainte de a apuca să spună ceva, s-a trezit în fața sa cu Grivei, colegul său de grădiniță de la grupa mare, pe care-l necăjea ori de câte ori avea ocazia. Văzându-l așa de speriat, Grivei îi spuse:

- Nu te teme, am să te scot eu de aici, în timp ce apucă cu dinții o creangă mare de pom, căzută pe jos din cauza vântului puternic din noaptea trecută. Aruncă celălalt capăt al crengii iedului și cu dinții trase de creangă până reuși să-l scoată afară.

- Mulțumesc că m-ai salvat, spuse Grumpy cu lacrimi în ochi.

- Te rog frumos să mă ierți pentru că te-am necăjit de atâtea ori, promit că nu am să te mai supăr și am să mă comport frumos cu toată lumea din jurul meu.

- Știi, eu nu am nici un prieten, vrei să fii prietenul meu, zise Grumpy.

- Sigur că da, spuse Grivei. Iar dacă nu te vei mai comporta așa urât, vei avea foarte mulți prieteni. Și uite așa Grumpy cel neastâmpărat și-a făcut un prieten nou, primul său prieten.

Când a ajuns acasă, Grumpy le-a povestit părinților îngrijorați de lipsa sa, pățania din pădure și le-a promis că nu o să-i mai supere niciodată și că o să fie un ied cuminte și ascultător.

De atunci, Grumpy, a început să-și facă mulți prieteni. Nu mai este singur și nici trist, deoarece se străduiește să se comporte frumos cu cei din jurul său și să nu le mai vorbească urât și obraznic, pentru a fi acceptat de toată lumea.

Întrebări legate de conținutul povestirii:

- Ți-a plăcut această poveste?

- Care sunt personajele din această poveste?
- Cum îl chema pe ied?
- Cum se comporta el la grădiniță?
- Cum se comporta cu familia sa?
- Ce s-a întâmplat cu iedul?
- Cine l-a salvat?
- Cum se numește noul prieten al iedului?
- Ce a promis iedul?
- S-a ținut iedul de promisiune?

Întrebări de personalizare:

- Ce părere ai despre comportamentul iedului?
- Cum se simțea iedul atunci când ceilalți se fereau de el?
- De ce crezi că nimeni nu vroia să se joace cu el?
- Cum te-ai fi comportat tu dacă erai în locul iedului?
- Crezi că e bine să ai prieteni? De ce?
- De cine ți-a plăcut cel mai mult din această poveste?
- Cu cine crezi că semeni, cu iedul sau cu cățelul?
- Ce ai face tu pentru a avea cât mai mulți prieteni?

POVESTEA CIOCĂNITOAREI (pentru copii care se simt diferiți de frații lor)

Profesor învățământ preșcolar, Nagy Orsolya
Grădinița cu Program Prelungit „Fluierașul Fermecat” –
structura G.P.P. nr. 12 „Micul Prinț”,
Salonta, județul Bihor

Era o dimineață frumoasă. Aerul era proaspăt, după ce trecuseră furtuna mare. Mama Ciocârlie, s-a gândit să-și miște puțin aripile amortite după noaptea cea lungă, dar îi era frică să-și lase singure ouăle. Totuși a părăsit pentru puțin timp cuibul, zbura printre copaci și umplea toată poiana cu glasul ei.

Nu părăsise cuibul nici pentru un sfert de ceas, și întoarsă acasă s-a așezat înapoi pe ouă. Era foarte încântată, și se gândea la micii ei puișori, care vor ieși în curând din ou. Aștepta venirea acestora, pentru că aștepta cu nerăbdare să-i învețe zborul și să-i audă cântând. Simțea ceva schimbare de când veniseră înapoi. Pentru că erau parcă altfel așezate ouăle, pasărea se îngrijoră începea să le îngrijească cu mai mare atenție.

A sosit ziua cea mare, când micii puișori trebuiau să iasă din ouă. Mama Ciocârlie era foarte fericită și se bucurau și vecini din jurul lor. Dintr-odată cuibul a devenit mititel pentru toți puișorii, dar Mama Ciocârlie se ocupa de ei cu mare duiosie și îngânduință. Ea căuta puișoriilor gustări delicioase să-i crească cât mai bine.

Trecea timpul și puișorii crescuseră. Unul dintre ei era cam ciudat. Nici penele, nici ciocul nu era ca al frăților. Și Mamei Ciocârliei i se părea puțin ciudat puișorul ei, dar îl iubea la fel de mult, se juca, se ocupa la fel ca și cu ceilalți. Era mai mare decât frății lui, avea ciocul mai lung, penele și ele erau de altă culoare, și parcă avea și o “pălărie” roșie pe cap.

Frățiorii lui, nu-l iubeau la fel de mult pe el, ca și mama lor, nu se jucau cu el și el simțea că este singur pe această lume. Plângea toată ziua, simțind că pe el, nu-l iubesc frățiorii. Totdeauna se așeza sub aripa Mamei Ciocârliei, care îl apăra de batjocura frățiorilor.

Sosiseră momentul când puișorii deja își încercau aripile, începeau să zboare. Mama Ciocârlie se uita cu mândrie la puișorii ei, cum încercau aceștia să zboare și descopereau mica poiană de lângă ei.

Unul dintre puișori, din greșeală și-a lovit aripa într-o creangă, și căzuseră jos. Frățiorul lui ciudat, care era mult mai puternic și avea ciocul mai lung, a reușit să-l prindă încă înainte de a se lovi de pământ și l-a așezat în iarbă. Mama Ciocârlie s-a speriat foarte tare, dar când a văzut că puișorul ei ciudat a reușit să-l salveze pe frățiorul său, a devenit foarte mândră de acesta. Și frățiorii s-au adunat în jurul lor și îl felicitau. Această întâmplare a ajutat să devină toți o familie mare și unită.

Mamei Ciocârliei i-a rămas încă o sarcină, aceea de a-și învăța puișorii să cânte. De dimineață până seară târziu cântau și să salutau soarele cu cântec în fiecare dimineață. Toți puișorii reușeau să cânte, în afară de puișorul cel ciudat. Nu reușea să cânte nici o melodie la fel de frumos ca frățiorii lui. Era tare supărat, încât s-a gândit să-și părăsească cuibul și familia, și să plece singur în lume. Mama Ciocârlie l-a sfătuit să nu se întristeze dacă nu reușește de prima dată. Să fie răbdător și atunci va reuși cu adevărat când va veni din sufletul lui. Micul puișor a urmat sfatul mamei și punând la o parte frica, a reușit să scoate câte un sunet: *Cioc! Cioc! Cioc!*-bătându-și ciocul de copac.

Toată lumea a rămas uimită de puișor, mai ales Mama Ciocârlie și ceilalți frățiori. Toți se întrebau *oare, ce face micul puișor?* – și atunci și frățiorii au înțeles de ce era puișorul așa ciudat.

Mama Ciocârlie le-a răspuns: *Doar cântă!* – și își privea cu mândrie puișorul, pentru că acesta a fost cel mai frumos cântec, pe care-l auzise până atunci. Și frățiorii l-au acceptat pe puișorul ciudat și au trăit împreună ca o familie obișnuită. Ei înveseleau de dimineață până seara toată poiana cu glasul lor.

1. Specificații generale:

Problema: Adopție-abandon

Alte probleme care pot fi discutate:

- relații în grup

- acceptarea celorlalți, aceora care sunt diferiți de noi

Vârsta: preșcolară și școlară mică

Aplicare: individual, copilul și familia, în clasa de elevi/grup mic

2. Simboluri și metafore:

- „...puișorii crescuseră. Unul dintre ei era cam ciudat...” – copilul abandonat
- „ se ocupa de ei cu mare duiosie și îngânduință, căuta puișoriilor gustări delicioase să îi crească cât mai bine” – simbolul familiei, mediul părinților adoptivi care fac totul pentru a asigura un mediu plăcut copilului
- „ frățiorii lui, nu-l iubeau la fel de mult pe el, ca și mama lor, nu se jucau cu el” – simbol pentru relațiile dintre membrii familiei actuale
- „plângea toată ziua, simțind că pe el, nu-l iubesc frățiorii”, „ era tare supărat, încât s-a gândit să-și părăsească cuibul și familia și să plece singur în lume” – acceptarea schimbării la nivel intelectual, dar neacceptarea la nivel emoțional

- „și frățiorii s-au adunat în jurul lor și îl felicitau”, „și îl privea cu mândrie pe puișorul ei, pentru că acesta a fost cel mai frumos cântec, pe care-l auzise până atunci” – simbolul acceptării noului copil în familie

3. Întrebări:

Identificarea problemei:

- Cine este puișorul ciudat?
- Ce simțea puișorul ciudat?
- Unde era el acum?
- Cum se comportau frățiorii cu el?
- Cum se comportă Mama Ciocârlie cu puișorul ciudat?

Identificarea soluțiilor

- În ce situație se simte acceptat puișorul de frățiorii lui?
- Ce i-a sfătuit Mama Ciocârlie?

Identificarea obstacolelor

- Voi ce ați simți în locul puișorului ciudat?

Evaluare:

- Cum ajunge puișorul ciudat să fie acceptat?
- Ce credeți despre copiii abandonați?
- Ce credeți despre copiii adoptați?

REȚETA FERICIRII

(provocarea copiilor la joacă în momente nepotrivite)

Profesor învățământul preșcolar, Osoian Elena Adriana
Grădinița cu Program Prelungit nr. 36
Timișoara, județul Timiș

Anul acesta, vara a fost tare lungă, iar zilele de toamnă au fost călduroase și frumoase, așa că cei micuți au putut petrece mult timp afară, la joacă. La fel și Andrei, un băiețel sprinten și isteț, căruia tare mai îi plăcea să se joace, obișnuia să stea până târziu afară, în apropierea casei la joacă cu copiii, în zilele lungi de vară. Acum însă, grădinița a început, iar ziua s-a scurtat, și parcă și răcoarea este mai ascuțită.

- Andrei! Andrei! Vino în casă, este târziu, este seară, stigă mama din pragul casei. Andrei, se grăbește să-i dea ascultare, și după ce spune „La revedere!” prietenilor de joacă, pășește în casă.

Nu e prea fericit pentru că a trebuit să-și întrerupă joaca, e de-a dreptul supărat că urma ca peste puțin timp să meargă la somn, așa că răspunde răstit mamei lui:

- Gata, am venit în casă. Ești fericită? Eu nu sunt fericit.

Mama îl privește tristă, nu îi place să-l vadă supărat, ar vrea să-l vadă mereu fericit, cu zâmbetul pe buze; încearcă să-i explice calm, și cu multă blândețe îl ia în brațe:

- Știi că ai vrut să te mai joci, dar și mâine este o zi, iar acum este întuneric, și este târziu. O să mâncăm și apoi o să ne pregătim pentru ziua de mâine. Când va trebui să te trezești de dimineață, îți va fi foarte greu dacă vei adormi târziu, și vom întârzia la grădiniță.

Andrei, se gândește o clipă. Parcă mama are dreptate, îi este greu să se trezească dimineața dacă seara stă până târziu treaz. Dar să îi spună noapte bună televizorului? Zâmbește, și îi spune mamei:

- Bine, dar după ce mănânc, vreau să mă uit la televizor și să mă joc numai puțin pe calculator.

- Hmm! Gândi mama, ce zici dacă împreună o să citim o poveste. Tati a cumpărat o cărticică de povești pentru copii isteți.

Andrei, tace o clipă să gândească. De ce să stea singur în cameră cu televizorul sau calculatorul? Se luminează la față, și un zâmbet larg până la urechi îi acoperă chipul: Hmm, super!! Povestel!!! Despre ce este vorba? Fuge repede la tatăl lui: Tati, tati, ce poveste mi-ai cumpărat?

- De îndată ce o să ajungi în pat, eu și mami o să ne așezăm lângă tine, și o să-ți citim povestea înainte de culcare. Până atunci, rămâne o surpriză.

Băiatul se grăbește să se spele pe mânuțe, și apoi să mănânce tot ce mama cu atâta drag îi pregătise.

Un ultim drum până la baie; mânuțele și dințișorii lui trebuie spălate. În dormitor, Andrei salută pijamaua, pe care se grăbește să o îmbrace. Hăinuțele de joacă și le împachetează cu atenție. Pantalonașii lui sunt murdari..și ciorăpeii..rapid, fuge cu ei la coșul de rufe. Revine apoi în dormitor, țup în pat, și de acolo strigă fericit:

- Mami, tati..sunt gata pentru povestea promisă!

Părinții se grăbesc să se așeze lângă micuțul lor baietel, și îmbrățișați, tăticul începe să citească povestea. Andrei ascultă fermecat povestea cu prințul curajos care datorită istețimii și bunătății lui, reușeste să salveze cele trei prințese răpite și ținute de prizoniere de cei trei zmei. La finalul poveștii, abia își mai ține ochișorii deschiși. Cât de fericit este!!! Mama și tata îi spun Noapte Bună! Un pupic de la fiecare și lumina se stinge!

- Dar ce se aude?! gândește deodată băiatul. Cineva în cameră? Întreabă cu voce tremurândă. Nu răspunde nimeni. Andrei se înhemuiește sub plapumă. Doar ochii i se mai vad. Se uită cu atenție în jur, nu vede pe nimeni...

- Hei tu, tu de acolo ...de sub plapumă!

- Eu ? întreabă Andrei

- Da, tu. Azi nu m-ai aprins. Ai uitat de mine! Nu sunt eu cel mai bun prieten al tău?!

- Aaa, tu esti, calculatorule! Ei bine, nu ești singurul meu prieten; azi m-am jucat cu prietenii de afară, iar apoi am făcut o călătorie în lumea poveștilor cu mami și cu tati. Nu am avut timp de tine, iar acuma vreau să pășesc pe tărâmul viselor. Noapte bună, deci!!!

- Stai, stai, nu te culca! Te rog, vino și aprinde-mă!

- Nu, mami a spus că trebuie să dorm, mâine dimineață nu voi putea să mă trezesc să merg la grădiniță. Noapte bună!

- Haide, joacă-te puțin cu mine.

- Sunt obosit, iar tu mă obosești și mai tare. Ochișorii o să mă doară dacă o să mai stau cu tine. Noapte bună!

- Pst, pst, aici!

- Uf... acum cine mai e?

- Suntem noi, jucăriile din sertar. Nu vrem să facem „nani”. Te rugăm, deschide sertarul și joacă-te cu noi. Mașinuța cu telecomandă, roboțelii și noi, restul jucăriilor, vrem tare mult să facem puțină gălăgie. Ne plictisim!

- Să mă joc cu voi?

- Da, da, dă-te jos din pătuț..

- Ha! voi vreți să mă păcăliți. Eu mâine dimineață voi fi atât de obosit la grădiniță, iar voi veți dormi și vă veți odihni până eu voi veni acasă. Nu, nu, eu rămân în pătuț. Noapte bună, jucărioare vesele!

Cu zâmbetul pe buze, Andrei își afundă căpșorul în pernuța moale, și își spune: mâine trebuie să fiu odihnit, mâine o să merg la Zoo cu mama și tata...poate vine și buni. Tare fericit sunt! Noapte bună!

MOTTO: *Rețeta fericirii: prezența celor dragi!*

ȘI CREIOANELE COLORATE AU SUFLET (pentru copii care își neglijează instrumentele de scris)

**Profesor învățământ preșcolar, Pașca Adela-Ana,
Grădinița cu Program Prelungit „Fluierașul Fermecat” –
structura G.P.P. nr. 12 „Micul Prinț”
Salonta, județul Bihor**

Dragoș este un băiețel în grupa mijlocie, el vine în fiecare zi la grădiniță, fiind un copil cuminte, ascultător și prietenos însă are o problemă: nu îi place să scrie și să coloreze. Doamna educatoare îl ajută foarte mult oferindu-i creioane colorate, fișe de muncă și cărți pentru colorat, dar cu toate acestea Dragoș refuză să scrie.

Într-una din zile, toți copiii hașurau în cărțile de colorat, numai Dragoș avea masa goală. Copiii toți munceau, numai Dragoș stătea. La început s-a bucurat, după aceea a început să se plictisească.

Pe raft stătea singură numai o cutie de creioane, cutia lui Dragoș, care parcă era supărată. Dragoș auzi deodată un suspin, se uită mai atent și observă că venea de la cutia de creioane colorate.

De ce credeți că plângea? Pentru că era singură și celelalte surori ale ei erau îndrăgite de copii, numai ea era părăsită și tristă.

Atunci, Dragoș o rugă pe doamna educatoare să-i dea și lui cartea de colorat și creioanele. Aceasta i le înmână, dar când Dragoș deschise cutia și dori să scoată un creion, observă că acesta nu dorea să iasă, încercă de mai multe ori dar în zadar. Dragoș o rugă pe colega lui, Mădălina, să-l ajute, însă aceasta reușise fără nicio problemă.

Când Dragoș luă creionul în mână, acesta nu vroia să scrie, el își dădu seama că creioanele erau atât de supărate încât nu mai doreau să fie ale lui. Acesta începu să plângă și o rugă pe doamna educatoare să găsească împreună o soluție să împace creioanele.

- Poate dacă le ceri iertare și le promiți că data viitoare nu le mai neglijezi, zise doamna educatoare. Dragoș le ceru iertare cu ochii în lacrimi.

De atunci, Dragoș de-abia așteaptă să se întâlnească cu prietenii lui, creioanele, iar acestea îl ajută să realizeze cele mai frumoase lucrări care ajung întotdeauna la expoziție.

VRĂBIUȚA GURALIVĂ (pentru copii care învață să asculte cu răbdare)

Profesor învățământ primar, Pele Mihaela Delia
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 23
Oradea, Județul Bihor

Într-o zi frumoasă de primăvară, vrăbiuța Ciripica a plecat în vizită la prietenele sale din pădurea învecinată. Vremea bună și soarele cald te îndemneau să-ți strigi fericirea în cele mai diverse triluri. Ajunsă aici, de cum și-a văzut prietenele nu a mai conținut cu vorba. Acestea, supărate că Ciripica nu le ascultă și pe ele, s-au gândit să-i vină cumva de hac. Lucru zis și făcut. Se cam săturaseră pe semne de fiecare dată să-i asculte toate poveștile iar când ele începeau să povestească Ciripica era plictisită și se scuza că nu mai poate rămâne pentru că o așteaptă părinții acasă. Toate o știau pe Ciripica că-i guralivă și de aceea s-au sfătuit așa: la următoarea întâlnire niciuna dintre păsări să nu o mai asculte ci chiar să o ignore.

Nu a trecut mult timp și vrăbiuțele au stabilit că este timpul să o viziteze pe Ciripica. Surpriză! De cum au ajuns vrăbiuțele au început să povestească peripeții de când nu s-au mai văzut. În zadar încerca Ciripica să spună și ea ceva, că prietenele continuau fără să țină cont de ea. Văzând una ca asta, Ciripica se îmbufnă, apoi scoase un tril de răsună întreaga pădure.

- Dar bine suratelor, ce ați pățit de nu mă ascultați și pe mine?

Atât au așteptat ele, un semn de supărare, ca să o învețe minte pe prietena guralivă.

- Ei, Ciripico am vrut să vezi și tu cât de important este să înveți să-ți ascuți prietenele și cum te poți simți atunci când nimeni nu te ascultă.

- Dar,... fetelor, eu nu am vrut să vă supăr și poate că vorbesc cam mult ...

- Ești chiar foarte guralivă, îi răspunse o vrăbiuță mai înfiptă.

- Mă rog, o fi cum spuneți voi, dar am crezut că întâmplările pe care eu le povesteam erau mai interesante decât ale voastre.

- Ești chiar lipsită de modestie, Ciripico, lucrurile pe care noi le povestim au fiecare în felul lor o importanță.

- Da, aveți dreptate, atunci când ai prieteni trebuie să te porți cu ei așa cum ai dori să se comporte ei cu tine. Vă promit, că de acum în acolo, am să fiu mai reținută și am să mă străduiesc să mă schimb.

Numai că prietenele Ciripicai erau puțin cam reținute, doar o știau foarte bine, era de neoprit. Și au trecut zile și chiar săptămâni până când s-au întâlnit. Erau acum multe de povestit...

Căldura de afară te gonia sub crengile umbroase, unde prin iarba nouă erau o mulțime de semințe, numai bune de ronțait. Aici s-au întâlnit prietenele vrăbioare.

La început s-au salutat prietenește, după care s-a lăsat o liniște ciudată. Parcă nimeni nu cuteza să vorbească. Ciripica era de nerecunoscut, nu mai era așa de nerăbdătoare să povestească noutățile pe care le știa, iar celelalte erau uimite de atitudinea ei.

Timid, o vrăbiuță le întrebă:

- Fetelor ce vești noi ați mai aflat ?

Și uite așa, au început să povestească fiecare pe rând, lucruri noi aflate, întâmplări hazlii și câte alte lucruri, iar Ciripica a fost de data aceasta cea mai politicoasă dintre toate. Iar când s-au despărțit prietenele au ținut să-i spună, cât de încântate sunt de noua Ciripica.

Întrebări:

- Despre cine credeți voi că este vorba în această povestire?
- De ce credeți că vrăbiuța vorbea întruna și nu le asculta și pe prietenele ei?
- La noi în grupă sunt copii care fac la fel ca și Ciripica?
- Ar fi greu pentru ea să se abțină să vorbească atât de mult? De ce ?
- Cum s-ar putea ea schimba?
- Unii copii de la noi din grupă ar putea renunța să vorbească neîntrebat?
- Este frumos să vorbim întruna și să nu-i ascultăm și pe cei din jur?

PUIȘORUL MAC-MAC-MAC (pentru copii cărora le este frică de apă)

Profesor învățământ preșcolar, Puie Irina-Camelia
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 23
Oradea, Județul Bihor

Era o zi frumoasă de vară, cu soare cald și cu adierea ușoară a vântului printre pomii din grădina casei. Mama rața-Ciușca și-a scos puișorii în grădină, îndemnându-i să ciugulească din iarba fragedă. Puișorii ascultători ciupeau fericiți firișoarele de iarbă verde, cu ciocurile lor, iar câte unul mai isteț găsea și câte un viermișor la rădăcina firului de iarbă pe care-l înghițea cu lăcomie.

După ospățul îmbelșugat, toți puișorii măcăiau cu satisfacție, iar mama, privindu-i fericită s-a gândit o clipă:

- Ce-ar fi, să-i duc la iazul din spatele grădinii, să se răcorească puțin?! Acum sunt deja măricei, iar puful de pe cap li s-a schimbat în pene lucitoare, tocmai bune să-i ajute la înot!.....

Zis și făcut! Mama a măcait-mac-mac-mac...de câteva ori pentru a-i aduna laolaltă, apoi s-a așezat în fața lor și a pornit cu toți puii spre iaz. Tot măcăind – mac-mac – mac și pășind ușurel, lipa- lipa, iată că au ajuns la iaz.

Mama a pășit prima în apa iazului îndemnându-i pe fiecare să-i urmeze exemplul. N-aveau de ce să se teamă, dacă mama era cu ei!

Dar totuși, ultimul dintre cei șapte puișori, Puișorul Mac – Mac – Mac, nu avea curajul să intre în iaz- Niciodată n-a mai încercat acest lucru! Cum să intre? Degeba îl încurajau, mama Ciușca și frații lui, măcăind veseli:

- Haide, haide, intră! Nu-ți fie frică! Fă la fel ca noi; capul sus și dă din piciorușe că apa te duce...uite!!! Nu te îneci, nicio grijă!...dar el stătea nemișcat, privindu-i pe ceilalți.

De la o vreme, familia de rătuște s-a săturat să tot îl cheme, l-au lăsat la mal, iar ei au plutit purtați de unduirile apei la o bună distanță de mal. Stând așa, de unul singur și spunându-și mereu: « Mi-e frică! Nu vreau să înot ! Dacă mă înnec? » ... nici n-a băgat de seama că, dintr-un tufiș, îl pândea motanul casei, care de câteva zile, pusese ochii pe el, cu gând rău. Atât aștepta motanul, să-l prindă singur! A pășit tiptil spre puișorul nostru, sigur că de data asta nu-i mai scapă. Când, puișorul și-a dat seama de pericol, n-a mai stat pe gânduri nicio clipă... uitând de frica de apă, și-a deschis aripioarele, a luat-o la fugă cât îl țineau puterile și... țuști în apă, reușind

astfel să scape de motanul cel rău. Vâslea din piciorușe cât putea de repede spre frățiorii lui, care se bălăceau fericiți în mijlocul iazului. În câteva clipe, i-a ajuns din urmă, fără să-și dea seama cât de bine înoată!

Când l-au zărit frățiorii, au început să bată din aripioare și să măcăie bucuroși:

- Bravo, bravo, nu-i așa că-ți place apa?

- Da, așa-i! a măcăit puișorul nostru, rușinat de frica lui prostească care era cât pe ce să-l duc între labele motanului.

- Acum văd, că nici nu sunt fricos, ba chiar sunt curajos! gândi puișorul în sinea lui, după care porni măcăind vesel împreună cu frățiorii săi.

Și așa au înotat până înspre înserat...s-au bălăcit și s-au jucat minunat.

Întrebări:

- Despre cine este vorba în această poveste?
- Ce s-a întâmplat cu Puișorul Mac- Mac – Mac? De ce nu voia să înoate cu frățiorii lui?
- Vi s-a întâmplat și vouă să vă fie frică de ceva? De ce anume v-a fost frică?
- Ce anume l-a ajutat pe puișor să scape de frica de apă? Credeți că motanul i-a făcut bine că l-a speriat? De ce da / nu?
- Voi cum credeți că ați putea scăpa de frica? (de întuneric, de Bau - Bau, de apa, de necunoscut)
- Credeți că e bine să ne fie frică de ceva? Da / nu?
- De unele lucruri e bine să ne fie frică?
- Când nu trebuie să ne fie frică?

MICUL CAMPION (pentru copii încrezători)

**Educatoare, Pupoieș Mariana
Grădinița cu Program Prelungit nr. 48
Oradea, județul Bihor**

Se povestește că animalele mai slabe, precum iepurii, trebuie să lupte pentru supraviețuire, pentru că în pădure îi privesc tot felul de pericole: vulpile șirete vor să-i prindă, ochii sticloși ai lupului îi privesc din umbră și parcă nu ar fi de ajuns... și vânătorii și copoii lor sunt deseori pe urma acestor animale.

În fiecare an în poiana din pădure are loc concursul „Cursa iepurașilor”, care constă în probe de alergat, sărituri, tumbe, ocolirea capcanelor și descoperirea mascotei „Morcovelul”. Primul care trece cu bine de toate probele este desemnat „Campionul anului” și este răsplătit cu un coș de morcovi și tot el câștigă prietenia și respectul tuturor iepurilor.

Gaiță a dus vestea tuturor animalelor pădurii și așa iepurașii s-au înscris rând pe rând. Mai la urmă cu emoții mari, parcă tremurând vine și Codiță Albă, un iepuraș mic, fricos și de-o labă șchiop. A venit să se înscrie și el la îndemnul mamei și a înțeleptului Moș Arici.

Ceilalți iepurași râdeau de el și îi spuneau:

- Tu nu vezi că ești mic și fricos? un spuse un iepure îndrăzneț.

- Ce vrei, Șchiopule să te întreci cu noi? îi spuse un altul.

- Nu vei reuși niciodată să câștigi. Te vei face de râs dacă vei participa cu noi la acest concurs!

Codiță Albă se descurajă și se întrebă: „Chiar nu voi putea reuși niciodată?”

Înțeleptul Moș Arici care-i cunoștea povestea, a auzit cele întâmplate și îi spuse cu încurajare:

- Știi sigur că nu vei putea reuși?

- Nu știu sigur, dar așa îmi spun ceilalți, spuse supărat Codiță Albă.

- Te ajută cu ceva dacă tu iei în seamă tot ceea ce zic ceilalți care vor să te descurajeze? Ai făcut ceva ca să se schimbe situația în care te afli acum?

- Nu, răspunse oarecum rușinat iepurașul cu codiță albă.

- Poți să schimbi faptul că ești mic?

- Nu.

- Poți schimba laba șchioapă?

- Nu.

- Poți să îi schimbi pe ceilalți iepurași și să îi faci să nu îți mai spună așa?

- Nu pot să îi schimb...

- Atunci, ce îți rămâne de făcut? Ce ai putea tu schimba?

- Pot să mă schimb pe mine. Să devin din ce în ce mai pregătit și mai încrezător.

- Foarte bine! îi spuse Moș Arici care era acum tare mândru de răspunsul iepurașului. Spune-mi cum ai putea face asta?

- Voi face mai multe exerciții, mă voi antrena zilnic, și mă voi perfecționa. Așa cred ca voi avea și mai multă încredere în mine.

- Îmi pare bine că ți-ai dat seama că singurul lucru pe care-l poți schimba ești „TU” și că nu are rost să încercăm să schimbăm ceea ce nu putem. E important să faci tot ce poți pentru a schimba ceea ce se poate schimba!

După zile lungi de antrenament pentru Codiță Albă, sosește și ziua marelui concurs. Toți iepurașii sunt aliniați pentru start. După ce toți participanții trec de toate probele, cine credeți că ajunge primul la linia de sosire?

- Este Codiță Albă! Campionul anului este chiar Codiță Albă! dă de veste Gaiță, să știe și să-l cunoască pădurea toată.

Acum Codiță Albă a înțeles cu adevărat că pentru a ajunge campion trebuie să te antrenezi cu perseverență și că este important să nu-i asculți pe cei care sunt răutăcioși cu tine fiindcă ei îți răpesc cele mai frumoase speranțe pe care le porți în suflet.

„Încrede-te în tine și fii optimist! Ascultă-ți prietenii adevărați și lasă deoparte spuse celor care vor să te descurajeze!” continua Codiță Albă să le spună prietenilor din pădurea întreagă.

LUNA ȘI TIGRIȘOR (anxietatea de separare la copii)

Profesor psiholog, Raț-Tarția Corina
Școala cu clasele I-VIII nr. 16
Oradea, județul Bihor

A fost odată ca niciodată că de n-ar fi fost nu s-ar fi povestit, a fost odată o fetiță pe nume Luna. Părinții i-au ales numele acesta pentru că avea fața rotundă ca o lună plină iar pletele care-i încadrau fața aveau culoarea aurului ce stralucea la fel ca

astrul nopții. Era o fetiță tare draguță și foarte harnică. În vacanțe mergea la bunica ei care trăia într-o căsuță la marginea pădurii și o ajuta în toate treburile casei. De dimineață cum se trezea se spăla, se îmbrăca iar după ce mânca mergea cu vaca Olguța la pășune. Când se întorcea, o ajuta pe bunica în grădină, culegea buruienile dintre plante și uda florile cu stropitoarea ei. După ce terminau treaba în grădină bunica o trimitea la joacă. Era momentul mult așteptat, când putea începe distracția: se juca cu prietenul ei cel mai bun, un pușor de motan pe nume Tigrișor. Tigrișor era un pisoi jucăuș cu blănița de culoare gri cu dungi negre și ochii verzi care sclipeau poznaș ori de câte ori Luna îl provoca la joacă. Fetița îl ademenea cu un ghem de lână verde pe care-l trăgea în fața lui și pe care Tigrișor încerca să-l prindă între lăbuțele lui. Tare mult le plăcea lor să se joace împreună!

Într-o zi când Luna a terminat lucrul, la fel ca în toate celelalte zile, l-a strigat pe Tigrișor. L-a chemat de mai multe ori, dar Tigrișor nu a venit. A început să strige din ce în ce mai tare, dar tot nimic. Atunci a ieșit din curte și a început să-l caute și în jurul casei continuând să-l strige:

- Tigrișor, pis-pis-pis, vino la mine!

- Tigrișor unde ești?

- După câțva timp un gând urât i s-a strecurat în minte: "Tigrișor nu mai vine!". S-a ghemuit într-un colț al grădinii și lacrimile au început să-i curgă șiroaie pe față. Nu mai putea face nimic! Gândul că nu-l va mai găsi niciodată pe Tigrișor o paraliza. Stătea acolo ghemuită și se gândea întruna că nu va avea niciodată un prieten și că a rămas singură. Era tare tristă!

- În timp ce stătea ea așa deznădăjduită, plângând și suspinând a venit la ea bunica:

- De ce plângi, draga bunicii? Ce s-a întâmplat?

- Tigrișor nu mai e! A dispărut iar eu nu-l mai pot găsi! L-am căutat peste tot. E îngrozitor! A plecat și nu se va mai întoarce niciodată! Sunt atât de tristă!

- De ce crezi tu că nu se va întoarce niciodată?

- Pentru că ieri în timp ce ne jucam eu l-am tras de o lăbuța iar acum sigur a plecat pentru că s-a supărat pe mine!

- Draga bunicii, Tigrișor este prietenul tău. Uneori, fără să vrem, se întâmplă să-i supărăm pe prietenii noștri, dar asta nu înseamnă că ei nu vor mai vrea să se întâlnească niciodată cu noi. Nu uita că Tigrișor e un pisoi tare zburdalnic și de multe ori s-a întâmplat să plece de acasă în căutare de aventuri, dar mereu se întorcea acasă. Chiar dacă acum ai rămas singură asta nu înseamnă că nu te vei juca niciodată cu Tigrișor.

- În timp ce-l aștepti pe el ai putea să-ți găsești un alt partener de joacă. Uită-te în jur! Cu cine ți-ar plăcea să te joci?

- Aș putea să merg în livadă și să alerg după fluturi! Iar în timp ce m-aș juca acolo l-aș putea striga din când în când pe Tigrișor, așa poate mă va auzi și va apărea!

- Foarte bine te-ai gândit draga bunicii. Dacă doar stai și te gândești că Tigrișor nu va mai veni niciodată vei fi din ce în ce mai tristă și te vei simți atât de rău că nu vei mai putea face nimic. Dar dacă în schimb te gândești că mai devreme sau mai târziu va apărea el de undeva și atunci din nou veți putea să vă jucați împreună te vei simți mult mai bine și chiar vei putea să mergi să te joci cu fluturii în livadă.

- Hai, du-te acum la joacă!

- Ce bine îmi pare că am vorbit cu tine, bunico! Mă simt mult mai bine acum! Mă gândesc că Tigrișor va apărea mai devreme sau mai târziu. Iar până atunci decât să stau singură și tristă aici mai bine merg în livadă să mă joc cu fluturii.

- Mulțumesc, bunico!

POVESTEA ADRIEI (despre alegerea prietenilor și depășirea dificultăților)

Profesor învățământ primar, Saghin Claudia
Școala Nr. 4
Pucioasa, județul Dâmbovița

Toate poveștile încep cu „A fost odată...”. Povestea aceasta însă nu are un început, nici un sfârșit. E o poveste cu mijloc. Doar cu mijloc. Cum știi când se naște în sufletul cuiva mânia? Nu știi. Doar te trezești că simți așa, un disconfort major, o stare de stupefacție și te simți cum nu ai vrea să fii.

A fost odată o zână micuță de tot. Încăpea în potirul unei flori și i se părea larg, spațios, cum ați avea voi, băieții, o sufragerie mare unde să puteți alerga în voie și să aveți loc să prindeți viteză. Sau voi, fetițele, spațiu să inventați cel mai frumos balet dansat vreodată. Acum nu știm dacă Adria, căci așa se chema zâna, dormise un somn lung de 300 de ani, sau dacă revenise în Poiana Fermecată din Pădurea LungăLată... Știm doar că pusese ochii pe florile de la marginea poienii și, plină de bucurie ceru voie Maimarei Pădurii să le ude, să le îngrijească și nimeni să nu o deranjeze. Maimarea Pădurii, o lăasă, n-avea niciun motiv să o împiedice pe micuța Adria să își piardă vremea după bunul ei plac. Se vede treaba că Dânsa era așa, ca o nașă a zânelor, una foarte îngăduitoare, cam așa ca bunicile, sau ca unele persoane calde, afectuoase. Nici nu-i păsa ei ca Ciuperca Berca o privea mereu cu un ochi pieziș. Nu prea era ciupercoala aceea nesuferită prea deșteaptă, dar uneori reușea să o întoarcă pe Maimarea Pădurii și să îi împrăște pe toți în jur cu puful ei secret care îi făcea să strănute și să râdă neopriți.

Eiii, așa trăi Adria zile frumoase, însorite, mângâia zilnic florile modeste de pădure și acestea se alintau sub calda atingere a micuței zâne. Hm... Găsise chiar și două gărgărițe tinere care îi vorbeau despre vânt, ascunse sub un fir de brusture sălbatic și cu care se împrietenise îndată.

Dar într-o zi apără în Pădurea Lungălată o ciocănitoare tânără.

- Cioc, cioc, cioc! peste tot.

Nu exista locșor în pădure care să nu fie ciocănit de ea. Ciocănitoarea se împrietenise rapid cu ciuperca, doar aveau același fel de a se purta și împrășcau în jur răutate.

Adria era acum puțin nelămurită. Le privea mirată zilnic pe ciocănitoare și ciupercă. Și se întreba de ce oare sunt ele așa de rele. Va putea ea oare să le spună tuturor ceea ce gândește? Și se mai întreba cum să facă să își păstreze cele două gărgărițe, să le poată hrăni în continuare cu frunze proaspete udate dimineața de rouă. Când veni toamna și apoi iarna grea ciocănitoarea ciocănea prin toată pădurea, iar Ciuperca Berca nu știa cum să fie mai otrăvitoare. Dar lucrul cel mai trist era că Maimarea Pădurii, tocmai dânsa, care fusese iubitoare cu toți și toate, începu să le laude pe Ciocănitoare și Ciupercă și îi pune pe toți din pădure să le salute, să le laude, să le compună cântece de preaslăvire. Nu prea mai avea timp micuța Adria să adune rouă de pe flori pentru gărgărițele ei. Nu mai avea timp să stea de vorbă cu vânticelul din poiană, căci acesta compunea cântece pentru Ciupercă. Ciocănitoarea trâmbița peste tot, ce măreață este mândra Ciupercă, iar acesta doar privea pieziș cu petele ei strămbe de pe frunte. Se adunaseră lângă ea libelule naive și fluturași copilăroși, omide grase și prietenoase, iar în cotlonul ei fusese așternut mușchi plăcut

mirositor și iarbă grasă. Ce mai!?... Toate le mergeau din plin celor două prietene sub oblăduirea Maimarei Pădurii.

Adriei îi luaseră florile și le puseseră la geamurile lor, îl certară pe vânt să nu mai vorbească cu micuța zână. Ba, într-o zi se gândiră că ar fi bine să o trimită pe Adria în poiana cea îndepărtată din adâncul pădurii și când vroia micuța zână să mai stea la taifas cu Maimarea Pădurii atunci se găsea ciocănitorea să ciocănescă nu știu ce, și să le asurzească cu nemaipomenitul ei chef de muncă. Toți din pădure erau curioși, deranjați, puțin speriați... Ce se va întâmpla? Clopoțeii șopteau încruntați, cărăbușii se mutaseră mai spre inima pădurii, iar gândăceii se fereau din calea celor două mătrăgune, căci mereu găsea ciocănitorea de cuviință să le zică câte ceva:

-Vai, ce picioare nereușite aveți! Și voi furnicilor, de ce nu ați construit, un mușuroi mai înalt? Nu v-am explicat cum se face acum, mai nou, un mușuroi cu adevărat frumos? Pfuh! Habar nu aveți!

Adria stătu zile în șir să se uimescă ce oare găsea nașa ei, Maimarea Pădurii, așa de special la o ciocănitore băgăreață și la o ciupercă otrăvitoare... Până într-o bună zi când Adria îndrăzni să vorbească:

- Preamărită Stăpână! Nu știu cum, nu știu de ce, dar mă simt ciudat în preajma noilor tăi prieteni.

Și așa micuța zână spuse tristă cum se simțea de rău atunci când o vedea pe Ciocănitore și privirile piezișe ale Ciupercii. Gărgărițele au dat din cap, furnicile au oftat, gândăceii au stat pe loc să asculte conversația și parcă toți din jur aveau aceeași întrebare mută pe buze:

- Cum se face ca Dânsa, care înainte îi iubea pe toți așa de mult acum le lăuda doar pe le, nu mai avea răgaz să asculte pe nimeni, căci ciocănelile ciocănitoreii asurzeau pădurea din zori și până seara. Și de ce dorea așa de tare Ciuperca să o facă pe Adria să se simtă nedorită, inutilă, nepricepută? Oare era un lucru așa de mic să aibă grijă de florile din poiană, sau să le bucure pe gărgărițe era așa de neimportant? Dar strânsul de bobite de rouă era oare puțin lucru? Tot ce făcea Adria bun era trecut cu vederea.

Eeee. Nu știm ce a răspuns Maimarea Pădurii. Dar știm că Adria a luat o hotărâre.

Nu ciuperca răspândește minunatul aer al pădurii. Nu ciocănitorea face melodiile și răsunetele adâncului să fie magic. Iar fluturii copilăroși și libelulele naive nu sunt singurele ființe din pădurea fermecată cu care se putea împrieteni ea. A deschis ochii mai bine și a văzut că veverițele se bucurau să se întrecă în salturi cu ea. A auzit corul urșilor și aceștia au rugat-o să le fie dirijor. A vorbit cu iepurașii să se întrecă la fugă de două ori pe zi. Iar porcii mistreți doreau ca Adria să le ascuță colții să poată sparge jirul și ghindele cu ei..

Dacă o întrebi acum, nu știe Adria ce mai face Maimarea Pădurii... nu are timp să o mai viziteze. Nici ciocănitul acela obositor nu o mai deranjează: până la urmă fiecare face ce știe și ce-i place. Iar Adria a ales: a ales să fie fericită în fiecare zi. Bobite strălucitoare de rouă sunt și pe frunzele copacilor foșnitori, nu doar pe mușchiul din apropierea ciupercii. Iar gărgărițelor le-a găsit un legănel pe o pânză de păianjen între doi brusturi timizi.

O! Viața poate fi frumoasă dacă știi să îți ascuți întâi armoniile sufletului. Și dacă vreun bocănit strident de tobă spartă, ca ciocănitorea cu pricina, mai încearcă să își facă simțită prezența... Adria cântă. Respiră adânc și începe să numere bulinele de pe aripile gărgărițelor sale fidele.

Eu aș fi fost puțin curioasă să aflu ce face Ciuperca și ce cântece năuce mai compun țânțarii pentru ea. Dar Adria mi-a spus că, gata, a ieșit din labirintul unde te

rătăcești printre tristeți și întrebări. A găsit firul care a adus-o din nou la soare. Oricând poate să apară o altă ciocănitore, sau vreo coțofană, sau vreo urzică în loc de ciupercă și oricând cineva ar putea încerca să sădească în sufletul ei invidie, regrete, supărări. Dar Adria știe acum că orice obstacol e un prilej pentru a căuta în cotloanele ființei tale căi noi de a vedea lumina cu alți ochi. Căi noi de a găsi alt drum către lumină. Așa fac toate ființele pădurii: caută! Caută și găsesc un fir de lumină și înfloresc- dacă sunt flori, și se bucură de ea- dacă sunt animale, sau se învelesc cu mușchi calduros- dacă sunt pietre tăcute.

Să nu așteptăm să plece ciupercile din viața noastră. Nici să nu ne lăsăm întristați când, ca un ciocan ne răsună în urechi vorbele vreunui neprieten. Așa a ales el să fie: nesuferit. Eu aleg să caut, aleg să găsesc, acolo unde alții poate nu o văd, lumina.

Adria m-a învățat asta: că zâmbind în semiumbra pădurii, sunt la fel de frumoasă ca atunci când râsul meu vesel era împărtășit de așa numiții de mine *colegi*.

Și când culegeți ciuperci... feriți-vă de cele otrăvitoare. Iar pe ciocănitore, lăsați-le în pace: asta e tot ce știu ele: să ciocăne. Tu ce știi, cum știi să fii? Ai ales? Nu te grăbi! Adria îți va întinde capătul firului care te va scoate din orice labirintat codru întunecat.

ARICIUL SPENSER (pentru copii care nu știu să împartă)

**Profesor învățământ preșcolar, Sala Ioana
Grădinița cu Program Prelungit nr. 52
Oradea, județul Bihor**

În mijlocul pădurii, la grădinița Riței - Veveriței se strâng zi de zi o mulțime de copii. Toți sunt foarte fericiți căci vor putea să se joace din nou cu prietenii lor.

În sala de grupă o mulțime de jucării pentru toți copiii, care mai de care mai frumoase, așteptau ca aceștia să vină să se joace cu ele. Iepurașul Bunny își dorește să fie astăzi doctor așa că își ia stetoscopul și o seringă și începe să consulte o păpușă.

-Acum. Trage aer în piept și dă-l afară, spuse Iepurașul Bunny pacientei sale, păpușa.

Dar deodată de undeva din spate numai iată că vine ariciul Spenser și fără să-i spună nimic îi ia stetoscopul din mână.

-Dămi-l, e al meu, spuse iepurașul Bunny supărat. Eu mă jucam cu el! Și dădu să-l ia din mâinile ariciului Spenser.

Pe dată ariciul Spenser își ridică acele și-l împunse în labuțe pe bietul Bunny, după care fugi cu stetoscopul să se joace, lăsându-l pe bietul Bunny plângând.

Însă îi lipseau pacienții așa că văzând-o pe vulpița Gill jucându-se cu păpușa Barbie, merse și-i luă și ei păpușa fără a i-o cere măcar.

-Te rog, nu mi-o lua, strigă vulpița Gill. Ia-ți și tu una de pe raft. Mai sunt atâtea acolo la fel.

-Nu vreau, spuse Spenser. Ia-ți tu. Eu o vreau pe aceasta.

-Dar eu ma jucam cu ea!

-Nu mă interesează, îi răspunse ariciul Spenser și nervos o înțepă în blăniță.

După ce se sătură să se mai joace de-a doctorul, ariciul Spenser aruncă într-un colț stetoscopul și păpușa.

-Gata, nu le mai doresc!

Văzându-i într-un colț pe Bunny și pe Gill jucându-se împreună, merse spre ei și le spuse:

-Vreau să ma joc și eu cu voi!

-Nu te primim! răspunseră cei doi în cor.

-Dar vreau și eu...

-Nu vrem sa ne jucăm cu tine căci tu ne tot iei jucăriile fără a ni le cere.

-Și apoi ne înțepi cu acele tale.

-Nu vrem sa ne jucăm cu tine!!!

Zicând acestea, cei doi prieteni îi întoarseră spatele ariciului Spenser lăsându-l singur plângând. Atunci Spenser și-a dat seama cât rău le-a făcut prietenilor săi de joacă, dar și lui căci i-a îndepărtat de el, rămânând astfel fără prieteni.

Cu ochii în lacrimi se apropie încet de ei și le spuse:

-Vă rog să mă iertați că v-am luat jucăriile fără a vă ruga frumos și îmi pare rău că v-am înțepat. Vă promit că data viitoare mă voi comporta civilizată. Vreau să fiu și eu prieten cu voi și să ne jucăm împreună.

Iepurașul Bunny și vulpița Gill se bucurară văzând că ariciul și-a recunoscut greșeala și că și-a cerut iertare și l-au primit să se joace cu ei. De atunci ariciul Spenser cere mereu jucăriile și nu mai înțeapă pe nimeni, făcându-și astfel mulți prieteni de joacă.

ȘORICELUL POFTICIOS **(pentru copii foarte pofticioși)**

Profesor învățământ preșcolar, Săftoiu Beatrice
Grădinița cu Program Prelungit nr. 43
Oradea, județul Bihor

Trăia demult, într-o casuță de la marginea unui orașel, o familie de șoriceci: mama, tatăl și cu trei puiuți. Pe cel mare, un băiețel, îl chema Sorel, mijlocia era o fetiță, Șoricica, iar cel mic, tot băiețel, era Șoricuț. Ii iubea mama pe toți trei, îi iubea și tata pe toți trei și trăiau fericiți, fără nicio grijă, ospătându-se cu resturile de mâncare rămase în bucătăria casei în fiecare zi, după ce stăpânii casei mergeau la culcare.

Mama și tata i-au învățat pe micuți să se strecoare în liniște până în bucătărie, să nu răstoarne nimic și să nu facă gălăgie ca să atragă atenția. I-au mai învățat să lase totul în ordine în urma lor. Zilele treceau liniștite și fericite. După ce puiuții au mai crescut, înainte de a merge la mâncare s-au obișnuit să facă puțină gimnastică și alergare. Asta îi ajuta să se simtă întotdeauna veseli și în formă. Și pe părinți îi ajuta acest obicei, făcându-i să arate mai tineri și să-și păstreze silueta zveltă.

Într-o zi lui Șoricuț i-a fost sete și s-a strecurat spre bucătărie ca să bea puțină apă. Nu știa cum se făcu că exact atunci stăpânii casei lăsaseră pe masa din bucatărie o felie mare și frumoasă de tort. Pofticios cum era, Șoricuț s-a gândit că nu se va întâmpla nimic dacă va gusta o bucățică mică din tort. Zis și făcut: cu mare grijă, să nu facă niciun pic de zgomot, Șoricuț s-a urcat frumos pe masă și a luat câteva firimituri care se aflau pe farfurie. Nu-i venea să creadă cât de bun era tortul acela! Mai nimerise și altădată câte un desert, dar niciodată nu fusese atât de delicios! Oare pentru că era singur i se părea atât de gustos? Mâncă cât mâncă și își dădu seama că stătea de ceva timp acolo. Coborî cu grijă, dar, când ajunse la ușă, nu se putu stăpâni

și fugi din nou până la bucata de tort și mai mănă puțin. Bău apoi apa, își șterse bine boticul plin de cremă și se îndreptă grăbit spre găurica aproape invizibilă a culcușului lor.

Toți erau îngrijorați acolo: și mama, și tata, și Sorel, și Șoricuța. Nu știau ce i se întâmplase lui Șoricuț de nu se mai întorcea. Chiar se pregăteau să iasă ca să-l caute. S-au bucurat mult când l-au văzut și l-au îmbrățișat cu toții, pe rând, cu drag. S-a simțit puțin vinovat atunci Șoricuț, dar i-a trecut repede pentru că era ora pentru gimnastică. Cum burtica lui era plină, le-a spus celorlalți că e cam obosit și n-a făcut sport împreună cu ei. N-a bănuț nimeni nimic, că doar oricui i se poate întâmpla să nu se simtă bine. Ziua a trecut repede, seara au pornit împreună spre bucătărie, au mâncat, au povestit, au râs, dar pentru Șoricuț nimic nu mai avea farmecul aventurii pe care o trăise singur.

A doua zi Șoricuț le-a spus celorlalți că îi este sete și a plecat din nou, singur, spre bucătărie. A găsit pe masă o bucată frumoasă, rotundă și mare de cașcaval. Avea un parfum căruia nimeni nu i-ar fi rezistat! S-a grăbit spre ea și a ronțait până a simțit că nu mai poate niciun strop. Și-a șters cu atenție boticul și s-a întors la familia lui. Erau din nou speriați. I-a liniștit, spunându-le că s-a mai uitat între timp la jucăriile copilului stăpânilor. Tatăl lui i-a atras atenția că este foarte periculos să intre în camerele lor și că, dacă vrea să fie în siguranță, să nu mai facă asta niciodată.

Aventurile lui au continuat zile în șir, fără ca cineva să bănuiască ceva. Doar el știa că stăpânii lasă pe masă în timpul zilei tot felul de bunătăți. Părinților le părea rău că Șoricuț făcea tot mai puțină mișcare împreună cu ei, dar nu vroiau să-l forțeze.

Și azi așa, mâine așa, Șoricuț devenea tot mai mare și mai grăsuț. Se mișca din ce în ce mai greu și mai încet, dar pofta de bunătăți era atât de mare încât nu mai conta nimic.

Ei, dar stăpânii casei și-au dat seama că se întâmpla ceva în bucătăria lor, ceva ce lor nu le plăcea de fel! Au mai găsit și niște urme și au cerut un motan care era mare prinător de șoareci de la vecinii lor. Așa că, a doua zi, când Șoricuț veni, ca de obicei, să se ospăteze singur, motanul a sărit ca din arc, mai-mai să-l prindă pe bietul șoricel. Cum nu mai era obișnuit să alerge și să facă sport, obosi imediat și viteza lui scădea din ce în ce mai mult. Tatăl lui, care auzise gălăgia și își dăduse seama ce se întâmpla cu bietul lui puișor, fugi să-l distragă pe motan, ca între timp Șoricuț să fugă în culcușul lor, unde motanul nu mai avea cum să-l ajungă. Așa și făcu; dar, când să intre prin găurica mică, rămase blocat acolo din cauza dimensiunii lui. Incepu să strige după ajutor. Mama fugi să-l tragă înăuntru, dar nu reuși. Veniră și fratele și sora lui, dar oricât se străduiau, Șoricuț era atât de mare și de plinuț încât nu era nicio șansă să intre. În plus și tata era în pericol, urmărit fiind de motanul fioros. Tatăl își luă avânt, alergă spre el și se chinu să-l împingă. Cu ajutorul mamei și al fraților săi Șoricuț se văzu, în sfârșit, la adăpost. Motanul, supărat că n-a reușit să prindă nici puișul nici tăticul, miorlăia furios și amenințător.

N-a trebuit să-l certe nimeni pe Șoricuț! Și-a dat seama singur ce faptă rea făcuse și ce i s-ar fi putut întâmpla. Le-a povestit tuturor ce făcuse el în ultimul timp și le-a promis că așa ceva nu se va mai întâmpla niciodată! Și s-a ținut de cuvânt! De câte ori găsea, din întâmplare, ceva bun prin bucătărie, își chema întreaga familie să se bucure împreună! Și a început să facă sport, și-a revenit în formă și nu i-a mai fost frică niciodată că vreun motan ar putea fi mai rapid decât el!

POVESTE DE PAȘTI (pentru copii care învață să exprime corect diferite sunete)

Profesor logoped, Stoica Viorica Adina
Grădinița cu Program Prelungit nr. 3
Slobozia, județul Ialomița

Bunicii mei locuiesc într-un oraș mare, așezat la poale de munte. El se continuă cu o pădure deasă, cu mulți copaci bătrâni, cu minunate poienițe, animăluțe și păsări de tot felul. De multe ori oamenii din oraș vin în pădure să respire aer curat, să asculte cântecul păsărelelor, sau să se bucure de trecerea sfioasă a unei căprioare. Acum, soarele a alungat iarna geroasă și afară e cald! Totul în jur reînvie. Aici flori, dincolo verdeață, pomi în floare, zumzet de albine (zum, zum, zum). Simțind căldura ies din fel de fel de ascunzători, gâze și păianjeni mici. Cărăbușii au început să bâzâie (bâzzz, bâzzz, bâzzz) lângă crenguțele verzi ale brazilor. Primele albine și primii fluturi zboară din floare în floare. S-au întors și păsările călătoare! Crângul e plin de larva lor veselă (cip, cirip, cip, cirip, cip, cip... cucu, cucu, cucu).

Primavara cea frumoasă împreună cu păsările meșteresc cuiburi mici și primitoare. Iar pentru animalele sălbatice, primavara cea poznașă a născocit căsuțe minunate. La marginea pădurii, în jurul lacului din poiană a scuturat din mantia-i frumoasă primii ghiocci, care, mișcându-și clopoștii (cling, cling, cling) au trezit la viață firele de iarbă, au plesnit mugurii copacilor și a prins să se ivească frunza cea crudă și lucioasă. Chiar și broscuțele fericite cântă de zor: oac, oac, oac!

Câtă frumusețe... câtă viață și veselie peste tot! Soarele e mare și aleargă de colo-colo să încălzească și pe ursul morocănos (mor, mor, mor) și pe jucăușa veveriță, pe fricosul iepuraș Țup-Țup, pe șireata vulpe, pe fiorosul lup dar și pe veșnic nemulțumitul porc mistreț (groh, groh, groh). Dintr-o tufă se aude un firav: cri, cri, cri, cri, cri, cri. Era un... (greieraș). În această atmosferă de veselie, tot mai mulți copilași veneau cu părinții lor să se joace în pădure. Alergau, culegeau (floricelile), ascultau cântecul... (păsărelelor). Într-o zi iepuroaica voia să-și conducă iepurașii spre poieniță să se sature de trifoi; însă auzind voci, de teamă s-a oprit. O fetiță vorbea cu mama ei:

- Peste câteva zile iepurașul va veni sa-ți aducă dulciuri și hăinuțe noi, spuse mămica.

- De ce? întrebă fetița.

- Pentru că va fi Paștele – o mare sărbătoare religioasă. Mergem și la biserică și apoi la bunica.

- Abia aștept! răspunse veselă fetița bătând din palme poc, poc, poc.

Iepuroaica auzi discuția lor și a rămas pe gânduri... oare ce cadou să facă puilor ei, aici, în pădure?

În drumul spre poieniță povesti ariciului ce dorește să facă. Dar ariciul a ridicat din umeri. A întâlnit pe urs, însă acesta a răspuns mor, mor, mor și a plecat. Și-a ridicat privirea către o vrăbiuță, dar grăbită i-a răspuns: cip cirip, cip cirip și a zburat.

A ajuns în poieniță. Iepurașii țup, țup, țup alergau după frunzele fragede de trifoi. Mama lor însă gândea... se tot gândea. Nici nu a simțit când de ea s-a apropiat un cerb mândru de coarnele impunătoare, ramificate.

- La ce te gândești, iepurașule? întrebă cerbul.

- Mă gândesc la... (preșcolarul formulează răspunsul iepurașului).

Cerbul a ascultat-o și spuse:

- Încerc să te ajut, iepurașule, și plecă.

După ce sări peste povârnișul râpei, peste pârâul dintre copaci, încetini pasul și gândi: „Ce bine e în pădure! N-ai mai pleca de aici!”

În pădure, pe sub copaci, primăvara a pus multe și felurite ciuperci și parcă pe jos a așternut un covor verde. Admirând pădurea, cerbul a ajuns la cuibul vulturului. A povestit mâhnirea iepuroacei și a întrebat:

- Dacă tu îmi dăruiești 5 ouă, eu le vopsec verzi de la iarbă, roșii de la maci, violet de la vioarele, galbene de la păpădie, și le facem o surpriză urechiaților. Cât de bucuroși o să fie iepurașii!

- Ce zici, vrei?

- Cerbule drag, eu țin mult la tine și nu pot să-ți refuz o astfel de rugămintă, când știi cât m-ai ajutat. O să-ți dăruiesc 5 ouă pentru iepurași.

Fericit, cerbul luă în coarnele sale puternice coșul cu ouă și plecă.

Trecură câteva zile și negăsind ce cadou să facă puilor ei, iepuroaica se gândi să caute lăptuci mai gustoase și morcovi mai dulci, deși era prea puțin, dar altceva nu avea și mâine era *sărbătoarea*.

Se trezi de dimineață, pregăti coșul cu morcovi și lăptuci și chemă iepurașii afară în iarbă. A mers după coșul cu bunătați dar s-a speriat de gălăgia iepurașilor și s-a întors. Privi nedumerită la mogâldețele de blană cafenie care adunau ouă colorate din iarbă și țipau de veselie. Uitându-se în jur, iepuroaica văzu un cerb care păștea liniștit. Amintindu-și de rugămintea ei, a alergat și a spus:

- Dacă tu nu erai bun, iepurașii mei nu se bucurau așa de tare de aceste daruri. Mulțumesc, cerbule bun, nu o să uit niciodată surpriza ta frumoasă.

Și iepuroaica se veseli alături de puii ei, iar de atunci, în fiecare an de Paști, face aceleași cadouri puilor ei: ouă colorate.

Primăvara cea fierbinte a acoperit pășunile și munții cu verdeață, peste râuri și lacuri a ales un cer albastru și transparent. Pădurea a îmbrăcat-o de sărbătoare, a parfumat-o cu mirosul florilor de salcâm și întreaga natură a sărbătorit *Învierea lui Isus*.

Povestea se poate folosi în terapia logopedică, în etapa de automatizare a sunetelor, indiferent de diagnosticul logopedic. Logopații imită onomatopее din paranteze, completează propoziții eliptice privind cuvintele, răspunde în locul personajelor.

PITICUL AȚIPILĂ

(pentru copii care adorm greu și se tem de vise urâte)

Profesor învățămînt preșcolarm Suciu

Laura

Grădinița „Dumbrava Minunată”

Cluj-Napoca, județul Cluj

A fost odată un băiețel care nici cum nu putea adormi. De câte ori îl prindea somnul, tresărea și nu mai putea adormi. Pe zi ce trecea, era tot mai obosit și mai agitat. Nimic nu mai era pe placul lui.

În fiecare seară, mama sa îi citea povești și lui îi plăceau nespuse de mult, însă când credea că în sfârșit adoarme, acesta tresărea și devenea din nou agitat, somnoros,

și nervos. Nu mai avea răbdare nici măcare să se joace, iar jucăriile lui s-au supărat pentru că erau trântite fără motiv.

Într-o seară, tocmai ce trecea pe la geamul camerei Piticul Ațipilă și a auzit discuția dintre băiețel și mama lui:

- Mami, nu pot să dorm! Dacă visez urât? Cine o să mă apere?

- Dragul meu, eu voi fi aici lângă tine, și voi avea grijă de somnul tău.

- Nuuu! Tu adormi și nu auzi când mă sperie pe mine visele! Nu îl vreau nici pe Moș Martin lângă mine, pentru că știu că și el adoarme repede și nu mă poate apăra. Băiețelul plângea și nu era de acord cu nici o soluție găsită de mama lui. Piticul Ațipilă a așteptat până când a văzut că băiețelul a ațipit, și a pătruns repede în visul lui, înainte să apuce să se trezească. În vis, Piticul Ațipilă povestea și îi explica băiețelului unde se află. Era o grădină frumoasă, plină cu flori dar și cu o mulțime de jucării. Băiețelului îi plăcea ceea ce auzea și ar fi dorit să i se povestească în continuare.

- Dragul meu, i-a spus Piticul Ațipilă, de câte ori închizi ochii, gândește-te la ceva frumos, la cele mai frumoase jocuri și jucării, și închipuie-ți că te joci cu ele în cel mai minunat loc.

- Dar nu vreau! Dacă vine cineva și nu mă lasă să mă joc?

- Nu o să vină nimeni. În grădina ta intră doar cine vrei tu.

- Și aici nu mai trebuie să dorm? Aici se vor juca toate jucăriile cu mine? Nu vor mai fi supărate?

- Nu. Seara, când mama ta te pune în pat, să închizi ochii și să îți amintești de această grădină, să faci așa cum ți-am spus, iar când nu mai vrei să te joci, deschizi ochii, odihnit și pregătit pentru o nouă zi.

Discuția din grădina minunată a luat sfârșit, iar băiețelul s-a trezit odihnit, bucuros și cu pofta de joacă. Nu mai era băiețelul agitat și veșnic supărat. Abia aștepta să vină seara, să călătorească în grădina minunată, unde se poate juca cu toate jucăriile.

De atunci, băiețelul doarme și la prânz, și seara fără nici o problemă, iar Piticul Ațipilă se plimbă pe la geamuri să ajute și alți copii să ajungă în grădina minunată, unde se pot bucura de cele mai frumoase jucării.

SPIRIDUȘUL ALB (pentru copii cu frică de întuneric)

Profesor învățământ preșcolar, Szabo Alicia
Grădinița cu Program Prelungit „Aleodor”,
Oradea, județul Bihor

Se spune că în zilele noastre trăiește un Spiriduș Alb care îți înseninează visele și îți veghează somnul în timpul nopții. Dar pentru că eu nu îl mai văzusem de când am fost mică și pentru că știu că are o istorie interesantă și un farmec aparte am să vă povestesc cum am ajuns să mi-l amintesc, acum câteva zile pe Spiridușul Alb, atunci când o minune de fetiță, pe nume Oana, mi-a spus că l-a cunoscut.

Trăia mai demult și se spune că trăiește încă și acum, un Spiriduș pe nume Alb, nepot al Moșului Ene, cel care aduce “praful magic”, liniștitor, de somn. Spiridușul Alb, era o ființă foarte mică și foarte deosebită, pentru că, de mic, de când a început să meargă seara pe la copiii, să le presare praful magic de somn, pe ochișori, s-a observat că e înzestrat cu puteri magice. În primii săi ani de mers, seară de seară

pe la copii, Spiridușul Alb a încercat să descopere misterul prin care Moș Ene reușește să liniștească cu praful său magic, toți copiii, care adormeau imediat ce Moș Ene le presăra praful magic pe pleoape. Dar pentru că începea să crească, Spiridușul Alb, observă că menirea lui nu era cea de a-l urma pe unchiul său Moș Ene ci cu totul alta.

Într-una din seri, Moș Ene, împreună cu Spiridușul Alb, ajung în camera unei fete Oana, pe care, Spiridușul Alb o îndrăgise de când era mică. Dar pentru că în acea seară minunată de toamnă, Spiridușul Alb simțea că ceva avea să se întâmple cu Oana, l-a rugat pe Moș Ene să mai rămână puțin, până termină mama Oanei de spus povestea, pentru că el este neliniștit și vrea să se asigure că totul va fi bine și Oana va dormi liniștită și în acea noapte. După ce mama Oanei termina de citit povestea, pe Oana o prinse somnul și adormise datorită prafului magic presărat de Moș Ene pe genele ei. Mama ei stinse veioza, o pupă pe frunte de *noapte bună* și plecă și ea la culcare. Nu trecuse o oră de când adormise micuța Oana, că se și trezi speriată și neliniștită din somn și începuse să plângă, pentru că era singură în camera ei întunecată, neluminată de veioză. Oanei îi era frică de întuneric, dar cum neliniștea ei începea să fie din ce în ce mai intensă, o mică lumină începea să prindă viață. Oana, când a observat că în camera ei, se făcea treptat lumină, a început să se liniștească însă i se părea ciudat faptul că, în acea lumină albă, puternică, vede o făptură mică de tot pe care nu o mai văzuse până atunci. Cu lacrimi în ochi, fetița îl întrebă pe Spiridușul Alb, cine e și cum de luminează atât de tare. Spiridușul Alb, s-a prezentat frumos și i-a spus Oanei, că el luminează atât de tare din cauza neliniștii și lacrimilor vărsate de ea și că, atunci când un copil se trezește în miez de noapte, speriat de singurătate și de întunericul din cameră, el se face vizibil și stă de vorbă cu copiii, până când aceștia se liniștesc și adorm din nou. După ce micuța Oana îi ascultă povestea Spiridușului Alb, îi spuse că nu îl mai văzuse până acum, deși se trezise încă de câteva ori în nopțile trecute. Spiridușul Alb îi explică Oanei, că el nu se poate face văzut când este lumina aprinsă, chiar dacă plânge un copil, pentru că menirea lui este să apară atunci când micuții se trezesc din somn noaptea și nu au veioza aprinsă, pentru că el trebuie să îi ajute să își învingă teama de întuneric și să se obișnuiască să doarmă singuri în pat, pentru că el este mereu cu ei și le veghează somnul, atunci când visează ceva urât și când se trezesc singuri în cameră noaptea, pe întuneric. Oana era tare fericită că îl cunoscuse pe Spiridușul Alb, pentru că înțelesese că nu este singură și că, mereu are un prieten apropiat cu care poate să stea la povesti în timpul nopții când îi este tulburat somnul. Și așa micuța Oana, adormi din nou, iar Spiridușul Alb era foarte fericit că a mai câștigat o prietenă și că o poate liniști de câte ori este nevoie. Noaptea trecu, Spiridușul Alb dispăruse, iar dimineața, Oana îi povestise mamei ei că a cunoscut un Spiriduș Alb, care îi veghează somnul și începând din acea seară, micuța Oana nu mai avea nevoie de veioză pentru că se simțea în siguranță știind că Spiridușul Alb apărea mereu când ea visa ceva urât sau când se trezea în timpul nopții.

Și așa am ajuns să îmi amintesc cu drag de Spiridușul Alb, cel care luminează nopțile tuturor copiilor, cel care a rămas același, neschimbat!

OMUL DE ZĂPADĂ

(pentru copii care simt frica la despărțirea de cei dragi)

Psiholog, Szabo Kovari Katalin
Centrul de Dezvoltare Personală Pro Cariere
Oradea, județul Bihor

Într-o dimineată friguroasă de iarnă, Daniel stătea în fața ferestrei și privea cum vântul scutură crengile golașe ale pomilor din fața casei și cum se adună pe cer norii albi și pufoși.

Deodată, începură să cadă, la fel de albi și pufoși, primii fulgi de zăpadă.

- Uraaaa! Ninge! s-a bucurat Daniel.

A nins toată ziua și toată noaptea. Până în ziua următoare zăpada a acoperit totul. Daniel și-a pus haine groase, cizme, căciulă, fular și mănuși și a ieșit la joacă. A făcut un bulgăr mic pe care l-a rostogolit prin zăpadă până când a crescut mare, mare. Apoi a pus deasupra lui un bulgăr mai mic. A adus din casă doi nasturi, un morcov, o mătură și o pălărie veche a bunicului. I-a pus ochi din nasturi, nas de morcov și l-a acoperit cu pălăria bunicului.

- Așa... Omul de zăpadă e aproape gata.

A pus o crenguță uscată în loc de gură, iar în mână i-a înfipt o mătură veche. Daniel era mulțumit. Omul de zăpadă arăta foarte bine. Îi atinse obrazul rece de zăpadă și îl salută:

- Bine ai venit în curtea mea, Omule de Zăpadă!

Spre marea lui mirare, omul de zăpadă îi zâmbi și îi răspunse:

- Bine te-am găsit, Daniel. Îți mulțumesc că m-ai construit. Ne vom juca împreună toată iarna și vom fi prieteni buni.

Daniel se juca mult în curte, se dădea cu sania, se bulgărea cu alți copii, alerga și sărea prin zăpadă. Uneori se așeza lângă prietenul lui, omul de zăpadă și îi povestea despre grădiniță, despre colegii lui și despre lucrurile pe care le învăța el acolo. Omul de zăpadă îi povestea despre mări și țări, munți și ape și alte minunății ale lumii pe care le-a văzut fiecare picătură de apă înghețată din care era construit omul nostru alb. Deveniseră prieteni nedespărțiți.

Dar cum iarna nu putea sta o veșnicie nici în curtea lui Daniel, primăvara își intra din ce în ce mai mult în drepturi. Zilele deveniră mai lungi și soarele începea să se arate tot mai des și să încălzească tot mai puternic. Zăpada se topi pe alocuri, lăsând să se vadă primele fire de iarbă și primii ghiocci.

Daniel era tare speriat și necăjit. Vedea cum prietenul lui, omul de zăpadă, era din ce în ce mai mic și mai ciudat. Nu i-a fost greu să înțeleagă că el se va topi în curând.

Într-o zi se așeză lângă prietenul său, omul de zăpadă, și plângând îi spuse:

- Nu vreau să pleci, prietene! Nu vreau să te topești! Te rog, nu mă părăsi! Ești prietenul meu cel mai bun.

- Dar nu te părăsesc, Daniel. Tu știi că zăpada din corpul meu se transformă, la căldura soarelui, în picături de apă. Ele se scurg încet, încet, până când ajung în râul orașului nostru, de acolo apa curge într-un fluviu, iar din fluviu în mare. Primăvara, vara și toamna te vei întâlni cu apa oriunde vei merge, deci vom fi pe mai departe împreună. O parte din apa mării se ridică înspre cer sub formă de vapori care se adună acolo sus și formează norii. Un astfel de nor va fi purtat de vânt iarna viitoare deasupra orașului și din el se vor scutura din nou fulgi de zăpadă. Atunci tu să ieși din casă și să mă construiești, să-mi pui ochi, nas și gură, pălărie și...să nu uiți mătura.

Primăvara, vara și toamna trecură repede cu multe bucurii, cu joacă, plimbări și excursii. Veni din nou frigul și zăpada. Daniel construi din nou un om de zăpadă, îi puse ochi de nasturi, nas de morcov, o crenguță uscată în loc de gură, nu uită pălăria și mătura. Când omul de zăpadă a fost gata, un zâmbet apară pe fața lui și spuse:

- Bine te-am regăsit, Daniel, prietene!

Acum Daniel a înțeles cu adevărat că dacă prietenii noștri buni nu pot fi tot timpul lângă noi, nu înseamnă că i-am pierdut și că nu-i vom revedea niciodată.

IEPURAȘUL ȚUP (pentru copii care trebuie să poarte aparat dentar)

Profesor învățământ preșcolar, Șulea Otilia Andrada
Grădiniță cu Program Prelungit nr. 20
Oradea, județul Bihor

Țup era un iepuraș foarte simpatic, căruia îi plăcea să cânte, să se joace cu prietenii, dar și să meargă la școală. La școală mergea cu mare plăcere pentru că acolo învăța tot felul de lucruri interesante, minunate pe care apoi le putea povesti părinților și prietenilor săi. Mergând zi de zi la școală, Iepurașul Țup a început să-și facă din ce în ce mai mulți prieteni cu care aștepta cu nerăbdare să se întâlnească. Se juca atât cu fetițele iepuraș cât și cu băieții iepuraș și împreună se antrenau pentru concursuri ca și: săritură cea mai înaltă, săritura cea mai lungă, mișcarea urechilor pe ritmul muzicii, cele mai grozave tumbe, dințișorii frumoși și puternici, cea rapidă alergare și multe altele. Când se terminau orele de la școală, se întorceau cu toții spre casele lor. Toți iepurașii locuiau într-o poieniță plină de flori, arbuști și multe păsări.

Țup, iepurașul nostru își petrecea toată ziua afară, la aer curat, însă când era chemat la masă făcea mofturi. Iepurașul Țup dorea să mănânce doar iarbă și salată și nu prea îi plăceau crenguțele și fânul, deși mama lui îi amintea întotdeauna ce importantă au acestea pentru creșterea sănătoasă a dinților.

Într-una din zile, Iepurașul Țup a ajuns acasă de la școală, iar după ce și-a salutat mama politicos, a întrebat-o:

- Mamă, de ce mă dor dinții când mănânc?
- Poate că nu ai mâncat suficiente crenguțe pentru a-ți toci dinții, spuse mama.
- Dar simt că nu pot închide gura destul de bine, se grăbește Țup să-i spună mamei.
- Dragul meu, ar fi bine să mergem în vizită la medicul dentist. El ne va da cele mai bune sfaturi.

Zis și făcut, a doua zi au pornit spre cabinetul medicului pentru o consultație. Iepurașul nostru i-a povestit medicului cele observate, iar acesta l-a consultat cu mare atenție.

- Va fi nevoie Țup, să porți un aparat dentar, îi spune medicul. Dințișorii tăi trebuie să crească frumoși și sănătoși.

- Dar cum sunt dințișorii mei? De ce trebuie să port așa ceva? întrebă Iepurașul Țup puțin îngrijorat.

Domnul doctor a văzut îngrijorarea iepurașului, l-a luat frumos de lăbuță și i-a spus:

- Dacă vei purta acest aparat dentar, dințișorii tăi vor ști cum trebuie să crească mai bine ca ei să fie puternici și frumoși. Așa dințișorii tăi își vor găsi cel mai

bun loc în guriță, vor crește frumos unul lângă altul fără să fie prea înghesuiți sau să aibă o distanță mare între ei. În plus, durerea pe care o simți acum când mănânci, va dispărea numaidecât.

- Am înțeles... spuse iepurașul nostru a cărui îngrijorare nu a dispărut de tot. De ce nu poartă toți colegii mei aparat dentar? continuă el cu o oarecare curiozitate.

- Să știi dragă Țup, că foarte mulți iepurași ca tine ar avea nevoie de un pic de ajutor pentru creșterea potrivită a dințișorilor lor dar din păcate ei uită că pot veni să ceară sfatul medicului dentist. Tu ești un iepuraș norocos pentru că ai venit la timp împreună cu mama ta.

Iepurașul Țup părea din ce în ce mai convins de sfaturile medicului dentist și îi plăcea când o vedea pe mama lui zâmbind mulțumită.

- Dar ... ce vor spune prietenii, colegii mei atunci când mă vor vedea?

- Unii nici nu vor observa, alții poate vor fi curioși de aparatul tău însă asta nu îi va împiedica să se joace în continuare cu tine. La început va trebui să te obișnuiești cu aparatul dentar în guriță, atunci când vei vorbi, mânca sau te vei curăța însă după puțină vreme totul va fi foarte bine.

Iepurașul nostru își aminti dintr-o dată că și alți colegi au un astfel de aparat în guriță. Rilă Iepurilă, Iepurașul din vecini care avea mereu lăbuța în guriță, chiar și Puf-Alb, cea mai bună pictoriță purta un aparat dentar pentru dinți sănătoși și frumoși.

- Dragă Țup, mă bucur că acum ai înțeles ce importantă este sănătatea dințișorilor tăi. Înainte de plecare, medicul i-a amintit cât de important este să mănânce sănătos, să-și curețe dințișorii și să facă mai puține mofturi la mâncare.

Atunci iepurașul s-a gândit și a fost de acord cu cele spuse de medic.

Așa, iepurașul Țup a început să poarte aparatul dentar. Se simțea tot mai bine, putea mânca fără să simtă vreo durere și ronțăia toată mâncarea pe care o primea.

Spre bucuria lui și nu numai, prietenii, colegii când l-au văzut nu au râs de felul în care arată cu aparatul dentar și i-au adresat doar cuvinte politicoase.

Țup a fost foarte fericit și a înțeles importanța pe care o are folosirea unui aparat dentar, pentru a avea dinți sănătoși și frumoși. De asemenea, și-a dat seama că prietenii adevărați îl vor susține și încuraja întotdeauna.

PREMII CU ADEVĂRAT VALOROASE! **(Asumarea nereușitei și importanța muncii în echipă)**

**Psiholog, Tirla Delia,
Centrul de Dezvoltare Personală Pro Cariere
Oradea, județul Bihor**

Vivi este o veritabilă veselă, jucăușă însă tare neastâmpărată; îi place să facă doar ce vrea ea, să aiba mereu doar ea dreptate și la joacă nu vrea să se lasă niciodată învinsă, ci se ceartă cu toată lumea doar ca să câștige ea de fiecare dată. Pentru ea, orice joacă sau întrecere trebuie să se termine cu o victorie a ei. Vivi locuiește împreună cu părinții și cu fratele ei mai mic, Roș. Îi place să își petreacă timpul liber după școală jucându-se sau pictând.

De ieri, Vivi se află în tabără în mijlocul pădurii pe muntele vecin, împreună cu clasa și învățătorul ei. Aflați după înviorarea de dimineață și după micul dejun, ochii tuturor sunt îndreptați spre domnul învățător, fiindcă acesta le explică activitățile

ce urmează să le facă, activități interesante și provocatoare ce se vor desfășura pe echipe.

- Vă rog să fiți atenți la ce vă spun acum, pentru că e important să înțelegeți ce veți avea de făcut. Azi veți participa la o competiție pe echipe. Sunteți 9 astfel că, veți forma 3 echipe de câte 3 elevi. Toate trei echipele vor trece prin 3 probe, și echipa care va ajunge la final cu bine și cu probele trecute corect va câștiga.

Numai când a auzit cuvântul competiție, ochii neastâmpăratei Vivi au început să lucească. Își dorea să câștige competiția, și se gândea că e imposibil să se întâmple altfel: - Trebuie să câștig!!! își spuse ea în gând.

S-au stabilit repede echipele, acestea fiind: echipa Ghindelor, echipa Murelor și echipa Buștenilor.

Prima probă constă în a traversa lacul din apropiere cât mai repede. Pentru asta vor avea la dispoziție câte o barcă. Vivi este în echipa Ghindelor, alături de cei doi colegi ai ei, ratonul Cezar și ursulețul Moris. Au de vâslit cât mai repede pentru a ajunge în cel mai scurt timp pe celălalt mal. Primul care se pune la vâsle este ratonul Cezar, care din fericire vâslește foarte repede. Însă tocmai pentru că s-a agitat foarte tare a și obosit foarte repede, și nu mai poate ține ritmul. Așa că Vivi începe să se enerveze și să strige:

- Hai, Hai vâslește!!! Vom rămâne în urma din cauza ta!!! Mișcă!!!

Atunci ursulețul Moris intervine și spuse cu voce puternică:

- Gata Cezar. Cred că e mai bine să facem cu schimbul. Lasă-mă pe mine să vâslesc, tu odihnește-te. Iar tu Vivi, potolește-te, enervându-te și strigând nu ajuți deloc, cu nimic! Din contră strici echipa și ne enervezi și pe noi!!! Așa nu câștigăm!!! Ori ne susținem și ne ajutăm ori nu vom fi niciodată o echipă care să poată câștiga ceva.

Moris a preluat vâslele și a vâslit cu putere până la mal! Au reușit! Din fericire, datorită forței lui Moris, au ajuns primii, chiar la câteva secunde înaintea echipei Murelor.

La a doua probă echipele trebuie să găsească și să adune 10 conuri de brad colorate în roșu și ascunse în brazi diferiți, câte 3 copaci pentru fiecare echipă. De fiecare dată când un participant găsește un con, acesta trebuie să aducă conul jos la sol, după care să urce din nou să le mai caute pe cele rămase. Fiecare echipă alege cum dorește să procedeze, astfel că Vivi și colegii ei hotărăsc să urce fiecare în câte unul din brazi pentru a câștiga timp. Vivi a urcat în copacul ales de ea și a găsit 4 conuri roșii; după ce a verificat și s-a asigurat că în acel copac nu mai sunt alte conuri roșii de găsit, s-a așezat lângă grămăjoara ei de conuri. Însă, când s-a uitat la colegul Moris, și-a dat seama că acesta obosise foarte tare de la efort și acum se chinuia să urce din nou în copac, după ce venise la sol cu un con roșu. Vivi și-a amintit de vorbele lui Moris din barcă, și și-a dat seama că cel mai bun lucru care l-ar putea face pentru a-și crește șansele de câștig, ar fi să ajute, să urce ea în locul lui Moris, pentru că ea e mai rapidă și se poate urca mai ușor. Așa că, nu a stat prea mult pe gânduri și fugi repede lângă acesta:

- Moris, Moris...lasă-mă pe mine! Urc eu și în locul tău, eu nu sunt obosită.

Găsim noi ultimele conuri roșii, bine? Stai aici și așteaptă-mă. Vin repede!...

- Bine Vivi, grăbește-te! Știu că vei reuși! Mulțumesc! i-a răspuns Moris gâfâind obosit. Așa cum a promis, Vivi a mai găsit încă 2 conuri roșii în acel copac.

Astfel, cele 4 conuri găsite de Vivi în primul copac, cu încă 3 conuri din copacul lui Moris și cu cele 3 găsite de Cezar, sunt în total 10 conuri roșii, necesare pentru a termina a doua probă. Echipa lor și echipa Buștenilor au terminat la egalitate această probă. Vivi, Cezar și Moris au sărit în sus de bucurie că au reușit să ducă la

bun sfârșit și această probă. Au strigat de fericire și chiar s-au îmbrățișat, mândrii de ei și de reușita obținută.

Și iată că au ajuns și în fața ultimei probe, care e și cea mai grea. Ei au de pus în scenă o scurtă piesă pentru colegii lor. Au timp să aleagă o temă și să se pregătească până a doua zi seara. Au stat Vivi, Cezar și Moris să se gândească însă numai nu se puteau hotărî ce piesă să pregătească. Când dintr-o dată Cezar sări în sus:

- Știu!! Știu eu!!! Să prezentăm venirea toamnei și cum se instalează ea peste pădurea noastră... oricum asta urmează să se întâmple peste doar câteva săptămâni! Nu?...

- Daaaa, este o idee foarte bună! Asta vom face! ...doar că ...oare cum să facem să fie cât mai asemănătoare cu realitatea? Domnul învățător a spus că lasă la dispoziția noastră atelierul, însă...ce să facem acolo?

- Eu nu mă pricep, răspunse Moris.

Ei...se pare că avem de lucru!

Toată lumea a mers la culcare în acea seară, fiecare cu frământările legate de această probă. Toată lumea s-a cufundat în vise, numai Vivi nu reușea să închidă un ochi. Ea și-a dat seama că pentru a face o piesă reușită au nevoie de un decor cât mai frumos și plin de detalii, lucru care cere îndemănare, răbdare și talent.

A doua zi de dimineață, după înviorare și micul dejun, toată lumea a dat năvală prin atelier, străduindu-se să pună cap la cap diferite materiale ce le găseau și le puteau folosi pentru decorul pieselor lor. Vivi, care obișnuiește să petreacă acasă câteva ore pe zi pictând sau desenând, a pus imediat mâna pe pensule și vopsele, pe cartoanele și pânzele care le-au primit pentru a le folosi. A reușit să termine de pictat în câteva ore, un minunat și frumos peisaj de toamnă. A pictat inclusiv o siluetă umană, pentru a o reprezenta pe Doamna Toamnă. Cezar fiind foarte rapid, ajuta la cusutul și prinsul bucăților de decor, pe când Moris ajuta foarte mult la susținere bucăților mai grele de decor și la cărat scara sau materialele prin atelier! Și au reușit! Au terminat minunatul decorul la timp, însă echipa Murelor au pus în scenă cu și mai multă viață și culoare un episod din vremea dinozaurilor. Echipa Murelor au reușit să realizeze un decor foarte frumos, cu costume și peisaje extrem de interesante pe care rar au ei ocazia să le vadă, eventual doar în cărțile cu povești despre dinozauri. Așa se face că echipa Murelor este cea care câștigă și această a treia proba dar și competiția.

Moris, Cezar și Vivi stau unul lângă celălalt pe o bucată de stâncă, privind în pământ. Nu au curajul nici să se uite unul la celălalt. Veveriței Vivi nu-i vine să creadă, că au pierdut. Că după atât de multă muncă, nu a câștigat. I se pare cumplit, îngrozitor!

- Noi trebuia să câștigăm!! Noi!!! Cum se poate așa ceva????!!!! Pentru ce am mai venit? Pentru ce am mai participat?! spune Vivi printre suspine.

I se aude supărarea și revolta în glas. În acel moment domnul învățător se apropie de ei și se așează pe un buștean, chiar aproape de ei în așa fel încât să le vadă la toți trei fețele, și în același timp asigurându-se că ei îl vor auzi:

- Copii, ce s-a întâmplat, a fost un lucru firesc; cineva trebuie să câștige și atunci alții pierd. E adevărat! Nu ați câștigat voi competiția de data aceasta, dar nu se știe data viitoare. Oricum nu e posibil să câștigi mereu! E foarte important să înțelegeți copiii, că uneori, experiența și prietenii care se leagă în timpul unei competiții sunt mai importante decât premiul în sine! Nu e obligatoriu ca mereu și mereu să fim câștigători, se întâmplă să mai și pierdem și atunci avem chiar mai mult de învățat! E în regulă să fim uneori și mai jos în clasament! Doar așa puteți acumula experiență, spuse dl Învățător.

- Și atunci? Pentru noi ce rost a avut toată participarea de azi? Ce am câștigat? Mă simt inutilă și parcă m-aș fi străduit degeaba, răspuse Vivi.

- Vivi, spuse domnul învățător zâmbindu-i cald...uneori cel mai important lucru într-o astfel de experiență nu e premiul și locul I. Ați pierdut acel loc I, dar ați câștigat altceva, mai de preț; dacă te concentrezi doar asupra aceluși loc I, nu vei observa câștigurile tale adevărate de acum: ai învățat să lucrezi în echipă, să îți sprijini colegii; ne-ai dat și nouă ocazia să vedem cât de talentată ești la pictură și desen, și să apreciem decorul superb pe care l-ai făcut împreună cu echipa ta pentru piesa de teatru; ați fost uniți și ați știut că vă puteți baza unul pe celălalt, ați legat prietenii sincere și ați petrecut împreună momente frumoase pe care nu le veți uita ușor. Toate aceste lucruri sunt importante. Să nu uiți asta niciodată.

Moris se întoarse către Vivi, și îi strânse lăbuța zicându-i:

- Îți mulțumesc mult pentru ajutor. Dacă nu te-ai fi cățarat și în locul meu după conuri, nu am fi terminat cursa niciodată. Chiar am ajuns să muncim ca o adevărată echipă! Mă bucur că te-am cunoscut și sper să te am de acum înainte, dacă vrei și tu, ca bună prietenă;

- Da Vivi, mă bucur că am avut ocazia să te văd și altfel, atât de implicată și de săritoare. Am pierdut noi locul I, dar ce prieteni vom fi noi de azi înainte!!!, adăugă Cezar;

- Vă mulțumesc și eu vouă! Vreau să îmi cer iertare pentru comportamentul și atitudinea mea răutăcioasă și prea agresivă din prima zi. Am înțeles cu ajutorul vostru cât de mult puteam să stric așa. Mulțumesc și ție Moris pentru că ai vâslit și în locul meu și Cezar te felicit pentru ideea minunată cu decorul. Mi-a făcut mare plăcere să lucrez împreună cu voi.

Cei trei prieteni s-au îmbrățișat și următoarele zile rămase în tabără și le-au petrecut împreună, jucându-se, povestind sau citind împreună. Și după întoarcerea acasă, Vivi, Cezar și Moris au rămas buni prieteni și petrec timp împreună aproape zilnic, atât distrându-se cât și învățând și ajutându-se unul pe celălalt la lecții.

Într-adevăr, Vivi a înțeles ce spuneau atât colegii ei de echipă cât și ce spunea învățătorul lor. Când a ajuns acasă, mama a întrebat-o ce a fost deosebit în tabără, și Vivi a răspuns zâmbind emoționată:

- Mama, am câștigat încredere în mine și doi prieteni minunați; am învățat că nu e cel mai important lucru din lume să câștig totul, sau să câștig de fiecare dată; am muncit în echipă și am descoperit că pot fi apreciată și plăcută pentru calitățile mele și pentru felul în care am muncit. Așa mi-a spus domnul învățător, că se vede că mi-am dat silința, și că sunt o fetiță deosebită, chiar dacă nu țin în mână o cupă și o medalie!

TRAIȘTA FERMECATĂ **(Încrederea în propriile forțe, abilități)**

Psiholog, Toth Diana
Timișoara, județul Timiș

A fost o dată, într-un orașel, un băiat ce ducea cu el o traistă mititică, ușorică, atârnată de umăr. Și purta traista cu el tot timpul. Așa văzuse la toți cei din jurul lui, și mama purta o traistă, și tata avea una, la fel și frații. Chiar și bunicul și bunica aveau câte una. Toți prietenii lui aveau câte o traistă pe care o purtau pe umăr.

De fapt, toți locuitorii orașelului purtau câte o astfel de trăistuță.

Erau trăistuțe fermecate, în care fiecare își puna averea, visele, cunoștințele, meșteșugul, ce mai...tot ce aveau. De fiecare dată când învățau ceva nou, în trăistuță se mai adăuga ceva. Băiețelul avea multe lucruri în trăistuța lui, avea o carte despre biciclete de când a învățat să meargă cu bicicleta, abeceradul, cartea de matematică, cea cu povești, ciocanul bunicului de cand a învățat să facă cutiuțe de lemn. Avea chiar și un tel de când a început să o ajute pe mama în bucătărie.

Se simțea liniștit gândindu-se la toate ce le are cu el tot timpul. Știa că atunci când are nevoie e suficient să caute în trăistuță și sunt toate acolo. Astfel se întâmplă atunci când își făcea treburile în casă, când își pregătea temele pentru școală sau când se juca cu prietenii săi.

Intr-o zi băiețelul pornește într-o călătorie până în orașul vecin. Ar fi prima oară când pleacă din orașelul său, în care cunoaște toate străzile, îi cunoaște pe toți locuitorii, știe totul despre fiecare persoană pe care o întâlnește. Are în trăistuță ceva pentru fiecare ocazie, pentru tot ceea ce trebuie să facă. Bagă mâna în trăistuță și ia exact ceea ce are nevoie. E simplu, doar le-a mai folosit pe toate, în fiecare zi.

Acum însă totul e nou. Nu a mai mers niciodată pe drumul acesta și merge chiar cu o căruță, el care până acum a mers doar cu bicicleta. Se uită atent și cu teamă la tot ce e în jurul lui.

Dintr-o dată roata căruței se lovește de un bolovan pus în mijlocul drumului și se rupe. Băiatul coboară, se învârtă în jurul căruței și se tot întreabă ce să facă în continuare. Ce să facă? E deja departe de orașelul său, e pe un drum pe care nu îl cunoaște, cu oameni pe care nu i-a mai întâlnit până acum.

După un timp se hotărăște să caute în trăistuță, dar știe că acolo nu este acel ceva pentru reparat căruțe. Sigur că nu este, doar nu a mai folosit o caruță până acum, ce să mai zică de reparat... dar hai totuși să se uite.

Până acum mânuța știa singură ce să ia, fără ca băiețelul să se mai uite în traistă, dar acum se uită cu atenție și vede ciocanul bunicului cu care face cutiuțe de lemn. Mai caută și dă și peste cartea cu biciclete. Da, el știe deja să repare roata de la bicicletă. Da, băiatul știe deja să folosească un ciocan și să repare roțile bicicletei. Își dă seama că are deja tot ceea ce are nevoie. Da, e suficient să se uite în trăistuță. Poate folosi ceea ce știe deja pentru a face lucruri noi.

Își repară bucuros roata căruței și pornește mai departe. Acum nu se mai teme, știe că are deja cu el tot ce îi trebuie pentru orice situație nouă. Tot ceea ce a învățat până acum îl ajută să învețe lucruri noi, lucrurile învățate sunt cu el tot timpul, le are la îndemână. Trăistuța e fermecată, poate primi în ea oricât de mult sau de puțin. Ce e pus în ea rămâne și băiețelul le poate folosi când e nevoie.

Merge înainte, bucurându-se când poate învăța ceva nou, bucurându-se de călătoria pe care o face.

FURNICILE CU LÂNĂ

(acceptarea propriei sensibilități și exprimarea sentimentelor)

**Profesor consilier psihologie, Tripa Laura
Liceul "Grigore Moisil"
Timișoara, județul Timiș**

A fost odată într-un tărâm îndepărtat, un împărat prea-înălțat care stătea tot mohorât cât era ziua de lungă. Din toate câte ar putea avea pe cap un împărat nici o grijă nu-l necăjea atât, cât fata lui cea preafrumoasă ce nu putea iubi nimic. Și era atât

de trist bătrânul împărat că au venit de peste mări și țări, la pețit, la fata lui, dar ei nici unul nu-i plăcea. Asta n-ar fi așa de rău c-o avea vreme să-și găsească alesul, dar împăratul se temea că s-a-implinit un vechi blestem, ce un hapsân de vrăjitor l-a aruncat asupra ei.

Pe vremea când avea copila doar treisprezece ani s-a-nfățișat la curtea marelui împărat un vrăjitor din cale-afară de urât și din cale-afară de puternic. Și vrăjitorul acesta a încercat să ceară fata de soție, dar fata de cum l-a văzut s-a speriat și-a și fugit plângând în hohote ca nu cumva s-o dea-mpăratul pe mâna acelu vrăjitor. Cu toate promisiunile și toate amenințările dintre cele mai cumplite, vrăjitorul nu l-a putut îndupleca nici pe-mpărat s-o dea și nici pe fată să primească-a fi soția lui. Văzând că nu are sorți de izbândă, vrăjitorul și-a luat avânt și dintr-o singură suflare a și rostit un grav blestem: să n-aibă fata de-mpărat vreodată parte de iubire, să-i sece inima în piept, de piatră să fie la orice duioșie. Pe dată din ochii ei a și pierit lumina și-un suflet stins se ascundea de-acum în ființa ei. Nimeni n-a observat însă nimic și nici nu au băgat de seamă cum fata nu mai îndrăgea pe nimeni, căci față de împărat și slujnici, fata nu se arăta schimbată. Ca să nu-i necăjească se comporta ca înainte, sărutându-și tatăl de „noapte bună” și vorbind la fel de frumos cu toată lumea, însă în inima ei simțea cum îi îngheață buzele când trebuie să-l sărute pe împărat și cum îi vine de fiecare dată să strige la curteni și servitori s-o lase în pace. Un rest de milă și amintirea că nu e demn de o domniță să se comporte așa o mai țineau să nu-i ia la ocară pe toți.

Pe cum treceau anii, îi era tot mai greu să se prefacă și de câteva ori era gata să izbucnească în fața întregii curți, însă de fiecare dată reușea să fugă în odaia ei înainte ca ceilalți să prindă de veste. Pe zi ce trecea, fata se închidea tot mai mult în camerele ei și vorbea din ce în ce mai puțin cu ceilalți. Multă vreme împăratul a pus toate acestea pe seama capriciilor vârstei și nu se îndoia că fata va crește și le va depăși. Dar atunci când a văzut că anii trec și fata nu numai că nu-și alesese un soț, ci nici nu mai vroia să vadă vreun pețitor și nici nu mai stătea de vorbă cu curtenii, ba chiar nici cu slujnicele care o serveau mai îndeaproape nu prea mai schimba o vorbă, împăratul a început să se necăjească și să devină din ce în ce mai trist. Până la urmă, convins că totul se datorează blestemului, el a chemat la curtea lui fel de fel de vrăjitori, unul mai vestit decât altul, în speranța că vreunul din ei va putea spulbera cumplitul blestem. Însă vrăjitorii și-au încercat puterile unul câte unul și au dat greș de fiecare dată.

Mai pe urmă a venit la curte și o bătrânică îmbrăcată ponosit și al cărei nume nu și-l mai amintea nimeni și a cerut să-l vadă pe împărat. Când s-a înfățișat în fața împăratului i-a spus cu glas încet, să n-audă toată curtea, că blestemul fetei n-are leac și că s-o ridica atunci când fata va vedea cum crește lâna pe furnici într-o zi când se-ntâlnesc pe cer în văzul nostru, astrul zilei cu cel al nopții. Când a auzit împăratul aceste cuvinte, tristețea lui s-a adâncit, căci unde s-a mai pomenit să crească lâna pe furnici și cât de rare sunt zilele de iarnă când o clipă se zăresc împreună cele două astre. Dar ca să facă o ultimă încercare împăratul a dat sfoară în țară și-a trimis vorbă și pe alte meleaguri că acela care-i va găsi o furnică cu lână ca de oaie și-o va aduce la palat într-o zi când soarele și luna domnesc împreună pe cer, o va avea de soție pe fata lui. Mulți voinici au cutreierat pământul în lung și-n lat, dar nici urmă de o asemenea minune, ba nici n-au putut găsi pe cineva să fi auzit de-asemenea furnici.

Într-o zi un flăcău, feciorul unei bucătărese de la palat, ce de multe ori a zărit-o pe domniță în iatac, fermecat de frumusețea ei și-nduioșat de marea suferință a împăratului, s-a-nfățișat înaintea acestuia și i-a cerut binecuvântarea ca să pornească și el în căutarea furnicii cu lână. Împăratul, mirat de îndrăzneala lui, să-ncerce a afla ce alți voinici de seamă și feți de împărat n-au aflat, l-a binecuvântat și l-a trimis pe calea

lui. A pornit flăcăul și a colindat în lung și-n lat ca alții înaintea lui, dar n-a dat de urma furniciei, a întrebat pe toți bătrânii și înțelepții de știau de-așa furnică, dar pe unde întreba, nimeni nu putea să-l îndrume în căutarea lui. Pe când aproape că se socotea să se dea bătut și să se întoarcă de unde-a plecat, un bătrânel i-a pomenit de un tărâm pe jumătate înghețat, ce se spunea de prin bătrâni c-ar fi la capătul lumii, unde picior de om nu a călcat. Atunci cu o ultimă efortare, flăcăul s-a pus la drum întins înspre părțile acelea, că doar o afla cumva o furnică ce-și poartă lâna-n spinare.

După multe peripeții a ajuns flăcăul nostru într-o pădure pe jumătate înghețată și judecând după frigul ce-i pătrundea până-n măduva oaselor își zise că dacă e vreun loc în care s-ar putea găsi vreodată o furnică învelită-n lână, atunci asta trebuie să fie. Și într-adevăr la câțiva pași, în umbra unui copac stufos, un șir întreg de furnici mărșăluia purtându-și grațios podoaba, o lână albă și fină, cu un fir mai subțire decât a patra parte dintr-un fir de păr. Atât de mare i-a fost uimirea încât nici nu a băgat de seamă când furnicile l-au înconjurat și dintr-o dată, din mijlocul lor s-a ridicat un glas omenesc ce-l întreba cu ce treburi a venit pe acele meleaguri. Și când flăcăul le-a împărtășit povestea lui, cu toate s-au înduioșat. Dar când el le-a rugat ca una din ele să-l însoțească înapoi la fata de împărat, glasul a grăit așa: „Noi bucuroase ne-am duce toate să vă formăm alai de nuntă, dar noi aici suntem nemuritoare și de cum pășim dincolo de acest hotar (și arată spre marginea pădurii) începem să murim și într-o sută de zile nu mai rămâne în urma noastră decât lână”.

Auzind acestea flăcăul se mâhni din cale-afară și-o lacrimă fierbinte îi căzu din ochii-i verzi scânteietori. Însă două furnici mai tinere mișcate de suferința lui au făcut un pas înainte și i-au spus că ele sunt gata să-l urmeze orice-ar fi. După mai multe insistențe flăcăul a primit sacrificiul lor și au pornit la drum, dar nu înainte de a le construi o cutiuță de lemn, căptușită cu mușchi din pădurea lor în speranța că așa le-o mai domoli dorul de casă. Cu prețioasa lui comoară, voinicul nostru s-a așternut la drum și-n mare grabă a încercat să ajungă la palat. Cum a făcut, cum n-a făcut, în a 99-a zi după ce a pornit din tărâmul înghețat, a și ajuns înaintea împăratului. Însă nimeni nu știa când va pica una din rarele zile când amândoi aștrii se zăresc pe cer. Împăratul auzind despre călătoria voinicului a deschis cu grijă cutia și mare i-a fost mirarea când a zărit minunea: cele două furnici stăteau pe covorașul lor de mușchi, ca două oițe cu lână albă. Acum tot ce era de făcut era să aștepte ziua potrivită și să spera că cele două furnici vor supraviețui până atunci. Domniței, însă, nu i-au spus nimic și nici furnicile nu i le-au arătat.

A doua zi dimineța când fata de împărat a deschis ochii a văzut pe cerul plumburiu de iarnă un soare din cale-afară de strălucitor și-alături ca o umbră alburie, luna. Și cum privea așa spre răsărit, odată parcă ceva s-a mișcat în inima ei împietrită.

Surprinsă a dat fuga la împărat și-acolo a auzit și ea povestea voinicului ce a străbătut pământul și a umblat pe unde nimeni n-a ajuns ca să-i aducă o minune. Iar când a mai aflat și de sacrificiul furnicilor ce-aveau să moară în aceeași zi, și a deschis cutia să le vadă, un val de emoție a cuprins-o și a simțit cum inima ei se dezgheață, așa cum și zăpada se topește primăvara sub soarele arzător.

Dintr-o dată și-a dat seama că-l iubește pe flăcăul dinaintea ei, și iubește furnicuțele cu lână și pe tatăl ei și soarele și multe alte lucruri și alți oameni. Atunci când le-a spus toate acestea sărind în sus de bucurie, toată lumea a văzut că vraja s-a ridicat și fata de-mpărat putea iubi din nou. Iar împăratul ținându-se de cuvânt a și dat poruncă să se pregătească întreaga țară de nuntă, căci aveau să se cunune, fata lui și flăcăul ce i-a adus din nou în inimă iubirea. Cât despre furnicile cu lână s-a dovedit că în a o sută zi, ele nu mor ci doar își schimbă lâna cu una de argint.

Și așa, după o nuntă ca-n povești, au trăit cu toții fericiți până la adânci bătrâneți.

Și-am încălecat pe-o șa și v-am spus povestea așa.

Povestea a fost creată pentru un caz de abuz sexual la vârsta de 13 ani asupra unei fete care vine în consiliere la 16 ani cu simptome de depresie și anxietate.

O FACTURĂ IMPORTANTĂ **(pentru copiii care așteaptă recompensă pentru orice)**

Profesor învățământ preșcolar, Vălean Cosmina-Maria
Grădinița cu Program Normal „Armonia”
Câmpia Turzii, județul Cluj

Îl știți pe Vlad? Ei bine, Vlad e un băiețel cam năstrușnic, are 7 ani și este elev în clasa I.

Într-o după-amiază, se juca în camera lui când, deodată, i-a venit o idee. S-a dus în sufragerie unde erau părinții lui și cu un microfon în mână s-a așezat în picioare pe un scaun și a început să vorbească asemeni unui personaj foarte important:

- Vă rog să fiți foarte atenți, am un anunț important de făcut!

Părinții s-au uitat curioși la el și l-au chemat și pe fratele mai mic la “reuniune”. Familia întregă asculta cu atenție ceea ce vroia să le comunice “oratorul”.

Băiatul, cu o mină foarte importantă, a început să vorbească răsplat la microfon:

- pentru ca aranjez și strang masa îmi datorați 2,5 lei.
- pentru ordonarea jucăriilor îmi datorați 5 lei.
- pentru că îmi păstrez curățenia în cameră, îmi datorați 5 lei.
- pentru că mă port frumos la școală îmi datorați 5 lei.
- pentru că mă culc seara fără să protestez îmi datorați 2,5 lei

TOTAL.....20 LEI.

Când Vlad a terminat de vorbit, mama s-a ridicat de la masă, a luat microfonul și s-a așezat în locul lui. Vlad aștepta nerăbdător să vadă ce are mama de spus.

Mama a început să vorbească:

- pentru că te-am dorit și te-am așteptat atâtea luni să apari în viața noastră nu ne datorezi NIMIC
- pentru toate nopțile în care nu am dormit, veghindu-te nu ne datorezi NIMIC.
- pentru bucuria și dragostea din familia noastră nu ne datorezi NIMIC.
- pentru grija și preocuparea față de tine, atunci când erai bolnav, nu ne datorezi NIMIC.
- pentru hrană, haine și educație, nu ne datorezi NIMIC.
- pentru că te-am ținut de mână și te-am sprijinit nu ne datorezi NIMIC.
- pentru că suntem alături de tine în fiecare zi, nu ne datorezi NIMIC!

Apoi a venit rândul lui Mihai, fratele mai mic, care a început și el să vorbească la microfon:

- pentru că te-ai născut înaintea mea și ai stat mai mult cu mami și cu tati, nu îmi datorezi NIMIC.

Rușinat și cu ochii în lacrimi, Vlad le-a spus părinților și fratelui mai mic:

- Va rog să mă iertați! Am fost egoist.

Mama l-a mângâiat cu blândețe și i-a spus:

- Pentru toate faptele noastre primim câte o recompensă. Însă recompensa nu este întotdeauna materială. Uneori poate fi un zâmbet, o floare, o privire caldă, o îmbrățișare și chiar bucuria de a fi alături de cei dragi!

RĂȚUȘCA ȚUȘCA (pentru copii care urmează să fie adoptați)

Profesor învățământ primar și preșcolar, Velișcu Monica Cătălina
Școala Generală nr. 2
Codlea, Județul Brașov

Într-o vară, o doamnă rățușcă stătea în cuibar și clocea. Încet-încet ouăle au crăpat și puii au scos capul din găoace, mirându-se ce mare e lumea. Un singur ou, nu a crăpat încă. Rățușca s-a așezat iar în cuibar, așteptând să iasă și ultimul pui. În sfârșit oul cel mare a crăpat, puiul a ieșit din găoace. A doua zi devreme, rața-mamă știind că nu se va descurca cu atâția puișori singură, căuta disperată o soluție....când se întâlnește cu Zâna cea bună care i-a spus că în celălalt capăt al pădurii este o altă doamnă rățușcă care își dorește din tot sufletul o rățușcă pe care să o hrănească, să se joace cu ea, să o învețe cum să se comporte și să-i ofere căldură și protecție.

Zâna i-a promis mamei rațe să n-o lase pe mica rățușcă la cealaltă mamă rățușcă decât după ce este sigură că cele două se înțeleg și se iubesc.

Așa a făcut Zâna și după ce a văzut că s-au apropiat a lăsat-o pe micuța rățușcă la noua mămică.

Rățușca cea mică care acum se numea Țușca a fost cuprinsă de o neliniște ciudată, nu știa ce fel de păsări erau, avea emoții, dar le-a îndrăgit așa cum nu mai îndrăgise pe nimeni. A fost așteptată cu baloane colorate, cu multe jucării într-o cameră viu colorată dar, cel mai important lucru a fost că a fost înconjurată cu multă, multă dragoste de rățușca mămică, rățușca bunică, rățoiul tată, unchi, mătuși și verișori, nașa și nașul rățoi.

Au sărbătorit împreună ziua de naștere, ziua când a venit Țușca în familie și celelalte sărbători cu multă căldură și dragoste, s-au jucat, s-au plimbat și s-au bucurat împreună.

Acum Țușca a crescut și știe că este o rățușcă adoptată iar pentru că se simte bine în familia ei și este ocrotită și iubită se consideră o rățușcă norocoasă.

Această poveste a fost dedicată viitoarei mele fetițe adoptive. Fetița de trei ani se afla în plin proces de familiarizare cu familia adoptivă și în maxim două luni urma să fie încredințată familiei adoptive.

III. Alte povești cu tâlc

DIMO ȘI INIMA LUMII

**Profesor, Balotescu Florin-Cristian
Liceul Teoretic „Mihail Sadoveanu”, București, Sector 2**

Dimo era un copil nu foarte mic, dar nici foarte mare, atât cât să-i placă să se joace cât era ziua de mare. Eu l-am cunoscut și am să vă spun câte ceva despre el. Locuia în orașul cel mare, plin de mașini și de zgomote. Nu era însă foarte deranjat de toată hărmălaia din fiecare zi, ba s-ar fi spus că e chiar mulțumit, pentru că locuia lângă cel mai frumos parc din oraș. Parcul acela era cu totul și cu totul special pentru că arăta exact ca locurile minunate de care auzise în povești. Avea mai multe intrări, era plin de cărări, drumuri și poteci ascunse, iar pe marginea aleilor se găseau copaci nu foarte înalți, dar foarte bătrâni. Dimo se ascundea de multe ori în scorburile copacilor sau învăța să se cațere pe ramurile groase care rămăseseră aproape de pământ. Ce era, însă, cu adevărat minunat, era un lac aflat chiar în mijlocul parcului la care și oamenii mari și copiii priveau ore în șir. De ce? Pentru că viețuiau acolo țestoase care se încălzeau la soare, rațe și găște care băteau apa, trestii și chiparoși de baltă, niște copaci nemaipomenit de ciudați. Lui Dimo i se părea că seamănă cu niște plante gigante pe care le văzuse într-o carte cu dinozauri. Avea niște rădăcini pline de noduri mari, aidoma unor pitici de lemn care răsăreau din pământ și păzeau toate vietățile din jur.

Mergea acolo în fiecare zi, de când era mic. Cunoștea aproape toate locurile din parc și toți copacii. Își făcea prieteni imediat și, de obicei, toți copiii de vârsta lui veneau să se joace cu el. E drept că la început a primit o mână de ajutor. Tatăl lui căra de fiecare dată o plasă cu jucării de toate felurile, dintre cele bune de jucat pe afară: mingi, popice, crete colorate uriașe, palete de toate felurile, discuri de aruncat, mașinuțe colorate în fel și chip. Mai întindeau și o pătură colorată și totul se transforma într-un adevărat parc de distracții.

Mama venea și ea uneori, de obicei după-amiaza, iar toamna, când era mai frig, venea chiar spre seară. Atunci juca roluri de regină, de magiciană sau de prințesă care trebuia salvată de urgență sau orice mai născocise Dimo în ziua aceea. Dacă întârzia câteva minute, primea un rol ușor, cum ar fi o pisică adormită sau o prințesă copil. Dacă întârzia mai mult de o jumătate de oră, mama avea rolul cel mai greu, trebuind să fie Regina Reginelor care cunoaște secretele lumii și trebuie să răspundă în același timp la o sută de întrebări. Nu era prea ușor. Iar tata, și mai și! Dacă lipsea în vreo zi din parc, mai ales atunci când promisese că nu lipsește, era dator să născocască un joc nou-nouț.

Între noi fie vorba... astea nu prea erau ele pedepse adevărate, dar Dimo știa că nu e prea grozav să fii pedepsit, așa că inventase pedepsele cu vindecare, așa cum le numea el. Era cam supărat la început că nu e mereu cu părinții în parc. Chiar dacă avea cu cine să se joace și se ducea chiar destul de departe de banca pe care stăteau părinții, tot voia să fie cu ei. A înțeles el până la urmă ceva, și anume că mama și tata pleacă tot într-un fel de aventură, cu oameni mai simpatici sau mai întunecoși; știa că trebuie să fii ba liniștit, ba rapid, să fii mereu atent și să nu uiți lucrurile bune. Așa că uneori era cu mama, alteori cu tata, alteori cu vreunul dintre bunici și nu se mai supăra, ci își imagina tot felul de aventuri.

Mai târziu, când s-a făcut foarte mare, adică pe la șase-șapte ani, tata n-a mai adus jucăriile. Asta pentru că Dimo a hotărât că va construi chiar el niște jucării. Și

găsea pe jos crengi uscate, fire de iarbă, buruieni. Erau numai bune pentru arcuri și săbii de cavaler, pentru coroane de regele pădurii, pentru vânătoarea de umbre și multe altele.

Uneori era cu amândoi părinții în parc. Asta înseamna că era sâmbătă, când, deși nu mergea la grădiniță, se trezea cel mai devreme. Mai stătea el uneori să se odihnească, așa cum i se spusese că e bine, dar până la urmă nu mai rezista și dădea semnalul de trezire: „Ta ra, ta ta!!! Bate inima de joacă!!!”

Îi plăceau foarte mult cuvintele acestea, din moment ce ele se auzeau la fiecare sfârșit de săptămână și nu îi venea să le spună decât în casa lor. Fusese și în alte case, dar acolo nu îi venise să le zică. De fapt, casa lui nici nu arăta ca altele, nu avea pereții albi și strălucitori, nici multe aparate și mobile foarte ciudate și nu știa cum se făcea că nu avea monștri! Auzise de la prietenii lui că au monștri în casă, îi căutase mult de tot, dar nu îi găsisese nicăieri și hotărî atunci că nu există. Și chiar dacă existau, sigur o lua la goană când auzeau strigătul de joacă. Casa mai avea altceva și mai și. Peste tot locuri unde să se ascundă: sub masă, sub canapea, în canapea, în dulap, în spatele cărților, sub muntele de pături și perne și așa mai departe. Dimo era, de fapt, foarte mândru că avea voie să meargă oriunde în casă și era chiar stăpânul secret al acesteia, așa îi spusese părinții lui. Făcea, de exemplu, două lucruri foarte importante: când plecau undeva, era cel care urmărea dacă sunt geamurile închise, apa oprită, aparatele scoase din priză, iar când se întorceau de afară, ei bine, atunci Dimo era cel care avea întotdeauna grijă să verifice dacă este zăvorul pus la ușă.

Poate că se temea și el de câteva lucruri, dar nu știa încă nimeni despre ce era vorba. Așa că Dimo și-a ales până la urmă o meserie numai bună pentru copii, adică era constructor de aventuri. Dar să spun mai departe. Într-o sâmbătă erau cu toții în parc. Eu nu m-am dus în ziua aceea. Era chiar pe la sfârșitul lui iulie, care era luna lui preferată pentru că era cel mai cald. Când tocmai terminase de meșterit un sceptru cum văzuse într-o poză cu un împărat îmbrăcat în verde, Dimo își dădu seama că are nevoie de câteva pietre deschise la culoare, care să fie diamantele împăratului. Făcu semn părinților că se duce la groapa de nisip și începu să caute. Deodată, văzu ceva neobișnuit lângă copacul lui preferat, platanul foarte bătrân cu o coajă cu pete ca un urs panda și plin de niște crăpături care semănau cu scrisul din cărți. Pentru că era chiar lângă groapa cu nisip, se duse să vadă. Se uită și nu văzu nimic. Apoi se întoarse să caute pietrele, dar iar zări ceva. Da, se vedea ceva ca un pătrat albastru. Ce să fie asta?

Se întoarse și începu să se uite cu atenție. Copacul avea o mică scorbură și acolo, dacă te uitai cu capul aplecat puțin spre dreapta, vedeai ceva ca o fereastră mică, mică de tot. Dimo se apropie și mai mult și văzu că, dacă se apropia, fereastra se mărea. Și se apropie de tot, așa de mult că simți mirosul de pe coaja copacului. De fapt nu era un miros adevărat, ci doar ceva uscat și plăcut. Și când făcu așa, se trezi aplecat peste o fereastră dincolo de care se vedea o lume tare ciudată. Speriat, s-a tras înapoi. Îi văzu pe părinții lui vorbind, vru să-i strige, dar se gândi apoi să se uite iar.

Se apropie din nou, dar pesemne că s-a aplecat cam tare, pentru că simți cum se răstoarnă dincolo și, ce să mai, se răsturnă cu picioarele în sus în partea cealaltă. Se gândi că arată caraghios căzut așa, dar nu prea îi păsa de asta. Ce era de făcut acum? Era departe, nu avea niciun om mare cu el, îi mai era și foame pe deasupra; ba chiar și sete. Sticla cu apă era în geanta mamei, iar în buzunar nu avea decât o bomboană cu aromă din fructe de pădure, iar pe aceea promisese că o mănâncă abia pe la ora șase seara... Mai avea sceptrul din crengi de copac și iarbă, dar ce să facă cu el? Bineînțeles, nici urmă de copac sau fereastră.

Se ridică, se scutură de praf și se uită în jur. Nimic. Dar absolut nimic. Un loc fără niciun copac, fără niciun animal, nici măcar o piatră. Nici cerul nu se vedea, era foarte înnorat. Cât vedeai cu ochii, era numai praf. Praful, praf și iar praf. Cu toate că locul nu arăta deloc frumos, Dimo nici nu se sperie, nici nu izbucni în plâns, ci merse înainte.

Merse, merse, merse și... nimic. Când ajunse deodată la o răscruce. Acolo erau numai jucării stricate. I se păru că semănau cu ale lui. Dar, culmea, puteau să vorbească. Un penar dezlipit, un dinozaur fără cap îl rugau să se lipească la loc. Și Dimo începu să le repare. Scoase bomboana din buzunar, o puse în gură și făcu ceva care de obicei nu avea voie să facă, anume folosi bomboana pe post de lipici. Știa el că bomboanele umede sunt lipicioase, așa că se folosi de ideea aceasta. În scurt timp, jucăriile erau ca noi. Și ce să vezi? Erau enorme. Dinozaurul îl luă în spate, penarul se ridică și el și dansă prin aer. Și când îl deschise, Dimo văzu acolo tot felul de creioane minunate.

— Ei, spune, unde vrei să mergi? întrebă dinozaurul.

— Eu... nu prea știu..., spuse Dimo. Nu cunosc deloc aceste locuri și aș vrea să merg acasă...

— Ei, spuse dinozaurul, nimeni nu pleacă din locurile acestea, fără să răspundă la întrebarea stăpânului.

— Dar cine e stăpânul? Și cum ajungem la el?

— Ei, cum cine?! Prințul-curcubeu, strigă penarul zburător și vorbitor. Ia un creion de la mine și desenează drumul. Hai, repede, pe unde vrei să mergem dacă n-avem drum?

Și Dimo luă un creion argintiu și desenă prin aer linii așa cum știa de la desen. Numai că liniile chiar rămâneau în aer, iar apoi se așterneau pe întinderea de praf și așa apăru un drum minunat. Dinozaurul înaintă repede. Oare ce întrebare avea să-i pună conducătorul acela? Și cine era el? Ajunseră, în cele din urmă, la un pat. Da, chiar așa, în mijlocul deșertului de praf era un pat.

— Culcă-te! îi spuseră deodată dinozaurul și penarul și apoi dispărură. Ce să facă?

Se întinse pe pat și, în loc să adoarmă, se pomeni alunecând în jos, în jos de tot și apoi nimeri tocmai într-o cascadă nemaipomenit de înaltă. Aici, chiar în fața lui, stătea un om înalt, cu părul lung și albastru și îmbrăcat cu o mantie lungă, lungă, care se duce până la cer. Pe ea străluceau liniștite culorile curcubeului. Nu-i spuse nimic, dar în mintea lui, Dimo auzi întrebarea Prințului.

— Dimo, tu, copilul cel plin de curaj, dacă vei vrea să te întorci vreodată acasă, va trebui să răspunzi la această întrebare. Și Dimo auzi un fel de poezie ciudată, din care nu înțelegea nimic.

*Unde se poate ascunde un lucru și unde mai multe,
să fie în același timp cel mai ușor și cel mai greu de găsit,
unde se vede și unde nu se vede,
unde e foc și unde e gheață,
unde e liniște și unde e zgomot,
unde e doar o cameră și sunt și mai multe,
unde e lumină și unde e întuneric,
unde e plânsul și unde e râsul,
unde sunt toate în același timp,
unde e primul și ultimul lucru,
cine ascultă și nu ascultă
unde sunt toate și unde nu sunt?*

Dimo rămase nemișcat. Ce să răspundă? Nu ținuse minte nimic de emoție. Of, dacă ar fi fost tata aici, el știe mereu asemenea ghicitori. Și mama, care găsește mereu câte o soluție. Ce să facă? Ce să facă? Se uita în toate părțile. Niciun dinozaur, nici penar, nici copacul din parc, nimic, nimic. Se sperie rău de tot. Și deodată, începu să strige. „Ta ra, ta ta!! Bate inima de joacă! Bate inima de joacă!!!” Și striga și striga tot mai tare până când nu mai putu să strige nimic. Abia mai putu să spună un cuvânt. „Inima!”

Atunci, aproape adormit, îl auzi pe Prinț, tot în minte, cum îi spunea:

— Ești un copil înțelept, Dimo. Iar pentru asta, vei primi cheia de la inima lumii. Și ori de câte ori te vei gândi la ea, vei ști răspunsul adevărat pentru orice.

Apoi îi întinse o cheie mică, aurie și îl ajută să se ridice.

— Nu uita, Dimo! Lumea e așa cum o vei desena tu. Fii atent la ce apare și dispare. Fii atent cum folosești cheia... Fii atent la inima ta, Dimo... atent...

Brusc, dispărură toate. Se șterse aproape tot din fața ochilor. Simțea doar o mână care îl trage în sus.

— Hai, Dimo, e târziu, să mergem acasă!

Era tata.

— Dă-mi mâna și să mergem acasă.

Ce se petrecuse? Unde era lumea aceea ciudată? Era în fața lui doar copacul bătrân. Nici urmă de fereastră. Plecară din parc. Pe drum, când mama scoase sticla de apă, văzu ceva lucind în geanta ei. Își aminti.

— Ce e acolo, mamă? întrebă el.

— O cheiță de aur, dragul meu.

— De aur, mamă? A cui e? De unde e? E veche? întrebă mai departe Dimo.

— A noastră e, Dimo, am găsit-o demult, îi răspunse tatăl lui. O să-ți povestesc mai încolo.

Povestea aceasta mi-a spus-o chiar Dimo, într-o zi, când m-am jucat cu el. Părinții mei nu puteau veni în parc niciodată, așa că mă bucuram mult când mă jucam cu prietenul meu care avea atâtea idei nemaipomenite. Nu mai știu ce mi-a mai spus atunci. Au trecut vreo douăzeci de ani. Ce-o mai fi făcând acum Dimo? Dar cheia aceea? Și unde era oare inima lumii?

ÎNVAȚĂ SĂ DĂRUIEȘTI

Profesor logoped, Boriceanu Izabella
Centrul Interșcolar Logopedic, Școala Generală Nr. 13
Brașov, județul Brașov

Odată, trăia într-un sat un om veșnic nemulțumit de viața sa. Todeauna bombănea și nu era mulțumit de nimic. Așa se face că, într-o zi, pe când se întorcea de la târg, neavând cu cine schimba o vorbă, începu cu glas tare, de unul singur:

- Ei, ce viață am și eu... alții sunt bogați sau sunt ajutați de rude și prieteni. Dar pe mine nimeni nu mă ajută, nimeni nu-mi dă niciun capăt de ață. Nu e dreaptă lumea asta: adică de ce unii să primească atâtea daruri, iar pe mine să nu mă bage nimeni în seamă? Nici măcar Dumnezeu nu mă ajută... Dar tocmai când zicea asta, în fața sa apărură un înger. Era frumos cum nici nu vă puteți imagina, și cu o voce dulce ca o muzică prea frumoasă, îi zise țaranului:

- Măi, omule, Bunul Dumnezeu m-a trimis să te ajut. Am venit să-ți dăruiesc o comoară și să scapi de toate grijile. Țăranul rămăsese încremenit, nu-și putea crede ochilor: așa o minune, și mai ales, așa un noroc să dea peste el!

- Vai, dar îți mulțumesc din suflet, dragă îngerule! Și unde e comoara?

Îngerul zâmbi și îi zise:

- Dar frumos ar fi să-mi dăruiești și tu ceva în schimb, nu-i așa?

Țăranul se scărpină în cap.

- Păi, n-am mai nimic la mine, decât coșul ăsta cu fructe.

- Fructele sunt foarte bune, mulțumesc!

Țăranul puse coșul jos și se aplecă să caute în el. Scoase mai întâi ditamai pepenele. Era copt și frumos de îl mâncai cu ochii. Nu se îndură să se despartă de așa o frumusețe de pepene. Îl puse alături și mai căută în coș. Scoase o gutuie mare, galbenă și pufoasă de îi lăsa gura apă. Parcă n-ar fi dat-o nici pe asta. Căutând, mai găsi mere, piersici și alte fructe. Cotrobăind bine, pe fundul coșului găsi o nucă. Încântat, îi întinse nuca îngerului, care aștepta liniștit.

- Poftim, ți-o dăruiesc cu drag! Acum îmi dai comoara?

- Desigur, zise îngerul luând nuca din mâna omului. Poftim, ia-o! și îi întinse țăranului nuca înapoi.

Acesta încremeni: nuca era acum toată din aur. Ce minune! Țăranul ținea în palmă nuca de aur scump și nu mai putea de bucurie. Se aplecă repede, luă pepenele de jos și îl ridică să i-l dea îngerului. Dar, ce să vezi? Îngerul dispăruse. Acum era din nou singur, în mijlocul drumului, doar cu coșul de fructe alături.

- Vai, ce ciudă îmi e, mai zise omul în sinea lui. De ce i-am dăruit îngerului cel mai mic fruct? Trebuia să-i fi dat tot coșul cu fructe, iar el mi-ar fi înapoiat un coș plin cu aur. Așa, am doar o nucă. M-a răsplătit după inima mea...

Și chiar așa este, dragi copii: dacă ești om bun și îi ajuți pe cei din jur, atunci Bunul Dumnezeu te ajută și vei avea spor în toate. În viață, ce dăruiești, aceea primești.

ȘI REGINA NOPTII DOARME...

**Profesor învățământ primar și preprimar, Bosînceanu Ionela,
Grădinița cu Program Prelungit Nr. 1 “Albă ca Zăpada”,
Vatra Dornei, județul Suceava**

Cea mai parfumată floare din lume se plângea într-o după amiază, suratelor ei:

- Am obosit ... știți voi că și ziua și noaptea, albinele, fluturii și alte insecte mă vizitează? Da, da! Știu! Îmi veți zice că noaptea insectele dorm. Dorm dar nu toate; fac cu rândul și tot vin să-mi culeagă polenul meu parfumat. Ce noroc pe voi! Vă puteți odihni noaptea după o zi lungă și agitată. Dar eu? Off... Doar când plouă mai fur un pui de somn...și ce-aș mai dormi... zise floarea, întinzându-și obosită petalele.

O rândunică bună la suflet și sensibilă, o auzi, se gândi puțin și apoi îi spuse:

- Dragă floare, ți-am auzit supărarea și te înțeleg! Eu, dacă nu m-aș putea odihni, nu aș mai fi vrednică de nimic! M-am gândit și... m-am tot gândit cum să te ajut.

- Și? Mă poți ajuta? întrebă nerăbdătoare floarea cea mai parfumată.

- Da. M-am gândit să-l rog pe Dumnezeu, El care a făcut cerul și pământul și toate câte sunt, să te ajute! Numai El te poate ajuta!

- Da! Da! Dar cum să îl rog? El e departe, sus în cer. Dacă nu mă aude? Nu vrei să zbori tu sus de tot și să îl rog din partea mea?

- Am să încerc! îi răspunse rândunica, zbughind către înaltul cerului
Floarea așteptă un ceas, două, nouă, toată noaptea dar în zadar. Rândunica nu apăru.

- Vai, biata de ea! Dacă i s-a întâmplat ceva? Off ... și somnul îmi dă târcoale... aș vrea să închid un picuț ochii ... dar nu pot! Insectele sosesc într-una să culeagă polenul.

Deodată, pe o rază de soarele de dimineață, apăru rândunica și cu glas stins îi spuse florii:

- Drum lung am mai zburat...

- Ai vorbit cu Dumnezeu? o întrerupse floarea.

- Stai să-ți povestesc! Nu te grăbi! Să îmi trag sufletul puțin. După ce am zburat multe ore spre cer, noaptea a venit și nu am mai văzut nimic în jur. Speriată, m-am gândit să îl rog pe Dumnezeu să mă ajute căci până la El nu pot să ajung. Nici bine nu mi-am terminat gândul căci...off...off... mi-e așa de somn! Să continuu! Dintr-o dată, cerul s-a deschis și o lumină minunată m-a inundat, un glas blând și dulce mi-a spus: ” Dragă rândunică, Eu te-am auzit și mă bucur că te-ai ostenit ca să ajuți o floare. Cunosc acea floare, cea mai parfumată dintre toate, dar nu credeam că ea va obosi să-și împartă polenul zi și noapte. Întoarce-te pe raza soarelui de dimineață și spune-i florii să se roage căci Eu o voi auzi de oriunde.” Lumina a dispărut, am urcat pe rază și iată-mă!

- Să mă rog? întrebă gânditoare floarea. Da! Am să mă rog și eu chiar acum! Dumnezeule, care ai făcut cerul și pământul, te rog mult... mult de tot... să... spuse cu glas din ce în ce mai stins, toropită de somn, floarea cea mai parfumată, adormind în lumina soarelui, în zumzetul insectelor, în gălăgia dimineții, cu petalele închise ca un boboc.

Rândunica, mirată, a cugetat:

- Ce repede i-a auzit Dumnezeu ruga! Ah! Am uit să-i spun! Ea se va numi regina nopții pentru că noaptea își va deschide petalele iar ziua se va odihni. Să mă odihnesc și eu... ochii mi se închid... somn dulce și ușor!

MAGIA SOARELUI DE VARĂ

**Profesor, Chifu Georgeta Pompilia
Colegiul Național „Alexandru Ioan Cuza”
Galați, județul Galați**

Motto: *"E atâta soare că strada nu poate să-l încapă" - Stelian Muller*

Într-o zi liniștită de vară, pe când soarele își trimitea săgețile înspre pământ, am întâlnit în drumul meu spre școală, o fetiță tristă care plângea de zor. M-am îndreptat încet spre gingașa făptură, ca să nu o sperii și i-am luat obrăjorii în palme pentru a-i căuta privirea întunecată de boabele de rouă.

- De ce plângi? am întrebat-o uimită.

Fata s-a depărtat puțin de mine ca și când ar fi vrut să se apere și nu mi-a răspuns decât cu o privire indiferentă și îngreunată de lacrimi.

Am avut răbdare pentru a-i câștiga încrederea și i-am oferit o floare din buchetul pe care tocmai îl promisem. Deodată, privirea ei se însenină și începu să devină prietenoasă. În scurt timp, am reușit să aflu de la ea și motivul supărării sale. În clasa în care învăța, se simțea din ce în ce mai rău, căci toți colegii o muștrau atunci când lua o notă bună strigând-o „tocilara” și nu o apreciau pentru că era foarte modest îmbrăcată. Râdeau mereu pe seama ei și nu își închipuiau cât de rău îi făceau acestei făpturi delicate și sensibile. Fetița a numărat zilele tăcută, în suferința ei, negăsindu-și

niciodată locul, dar iată că astăzi paharul se umplu și începu să-și verse lacrimile și să caute un sprijin.

Am luat-o în brațe și i-am simțit sufletul cald atât de aproape... I-am spus atunci o întâmplare despre doi pictori celebri care intraseră într-o competiție, în cadrul unei expoziții în care aveau de realizat câte o pictură care să înfățișeze un peisaj de vară. Unul dintre pictori a desenat un tablou care avea în centru un soare mare ce trimitea raze de diferite culori, devenind o adevărată bijuterie, dar care nu era un soare real. Celălalt însă, a realizat un soare palid, acoperit ici-colo de nori negri, cu o lumină slabă, dar reală. Am întrebat-o atunci:

- Tu ce soare preferi? Care dintre pictori crezi că a câștigat competiția?

A ales, fără să stea prea mult pe gânduri, soarele real.

- Atunci, am adăugat, chiar dacă unii oameni nu cred în soarele tău, el strălucește! Tu ai lumina proprie. Într-o zi norii se vor risipi și oamenii te vor vedea așa cum ești. Să nu-ți fie teamă că îți pierzi lumina.

Fetița a înțeles atunci că sunt mult mai multe lucruri care contează și că în viață, aparențele înșală, de aceea trebuie să căutăm esența lucrurilor.

De atunci, am rămas prietene și mi-a promis că într-o zi mă va duce să-i cunosc și pe colegii ei pentru a le povesti și lor această istorioară cu speranța că o vor înțelege...

O ÎNTÂMPLARE FERICITĂ!

Profesor învățământ preșcolar Cireșan Călina – Mioara Grădinița cu program prelungit nr. 36 Timișoara, județul Timiș

Erau doi frați în zilele noastre. Cel mai în vârstă dintre ei avea un băiat și locuia undeva la țară, iar cel mai mic avea o fetiță și locuia la oraș. Acesta din urmă nu și-a dus fata niciodată la țară pentru a cunoaște viața de acolo.

S-a întâmplat ca într-o vară, fratele mai mic și soția lui să fie plecați amândoi într-o delegație și să trimită fetița la unchiul ei, la țară. Cei doi verișori erau de aceeași vârstă, se cunoșteau foarte puțin, dar de cum s-au întâlnit au devenit buni prieteni.

Ajunsă la casa unchiului, fetița ce era obișnuită cu toate utilitățile vieții de oraș era uimită și reticentă la tot ce găsea aici. Venise la o casă de țară cu gospodărie mare. Dis-de-diminează aceștia se trezeau pentru a lua laptele de la animale și pentru a le duce apoi la pășune. Așa că, fetița a fost trezită încă de a doua zi și „cu chiu și vai” a plecat cu verișorul său să ducă animalele. Aici în sat mai tot gospodarul care se ținea mândru și harnic de gospodăria sa avea animale.

Era ziua unchiului său ca să păzească oile și caprele din sat. Bunica și mama băiatului le pregăti în traistă plăcinte calde, pâine și șuncă de casă și o bucată de caș. Bunicul veni și el cu un fluier nou pentru băiețel. Apoi plecară cu oile din ogradă și cu cei trei câini ciobănești: doi câini bătrâni și o cățea tânără și iscusită la vânatoare, Vulpița. Aceștia trei își luară în serios rolul de conducători ai turmei și de apărători ai copiilor, așa că mergeau în spatele turmei și o dirijau spre locul de pășune.

Era o zi călduroasă și însorită de iunie. Păsărelele ciripeau și mai toate își puseră în gând să uimească pe copii cu trilurile lor. Fetița era uimită de cântecul lor. Când au ajuns într-o pajistă de câmp deschis aceasta a început să culeagă florile care o ademeneau cu coloritul și parfumul lor. Băiatul își scoase fluierul și începuse să cânte un cântec vesel. Atunci iezii au început să zburde și să sară în jurul ei. Era uimită de toată această atmosferă. Deodată, o vulpiță o luă în goană spre tufișurile de lângă un

râu. Copiii alergară spre acel loc. Au observat că vulpea s-a repezit după un iepuraș care, rapid fiind, a reușit să scape de pericolul care îl păștea. Ajunși lângă tufișuri, băiatul văzu că un pic mai departe, lângă râu, erau câteva tufișuri de zmeură și fragi și o îndemnă și pe fetița să vină cu el, să culegă fructele de pădure. Mai apoi au servit prânzul cu bucatele din traistă. Părea că o masă așa gustoasă în câmp, înconjurată de glasul păsărelelor, de mirosul ierbii și al florilor, de aerul curat și de umbra copacilor bătrâni din poienița în care se aflau, nu avusese parte niciodată. După ce mâncară, își potoliră setea cu apa izvorului de lângă râu. Vulpița mai către seară prinse iepurașul, iar băiatul îl luă și îl duse acasă.

Aproape de asfințit, când cerul începea să devină de roșu-portocaliu la orizont, băiatul și fetița ajungeau cu turma în sat, însoțiți fiind și de câini și de țârâitul greierilor care începeau să cânte odată cu lasarea serii. Toți sătenii, unii mai voioși decât alții, la se întâlneau în acest moment la capătul satului și așteptau sosirea animalelor pentru a le duce acasă. Acolo era momentul când vorbeau și aflau unul de la altul, căci satul era vestit în împrejurimi prin prietenia pe care o aveau fiecare sătean unul față de altul.

Mergând spre sat fetița vedea pe cer cum fiecare stea apărea. Unele erau mai mici și mai întunecate la culoare iar altele mai mari și mai luminoase. În sat, fiecare gospodar își luă animalele sale și le mulțumiră celor doi, iar unul dintre ei le oferă un borcănaș cu miere. Ajunși acasă familia îi întâmpinară cu bucurie. Unchiul fetiței luă iepurașul și-l pregăti dându-i blana jos și fiind numai bun pentru pregătirea cinei. Apoi mătușa ei pregăti o tocăniță gustoasă, bunicul aduse făina de porumb din care se pregăti mămăliguța și bunica fierse laptele și-l îndulci cu miere. Toți se așezară la masă și avuseră parte de cină gustoasă. Chiar și câinii gospodăriei puteau spune același lucru.

Când se duseră la culcare, băiatul începu să-și spună rugăciunea lângă patul lui. Fetița văzându-l, începu și ea să rostească lângă patul ei aceeași rugăciune. Așezată în pat îi trecu prin minte toate întâmplările din acea zi care i se păreau incredibile și frumoase. În a treia, a patra și a cincea zi ea luă parte și la alte întâmplări, precum culesul cireșelor din livadă, storsul mierii din stupi și întâlnirea cu păsările de curte din gospodărie.

În a șasea zi părinții ei au venit după ea și mulțumindu-le rudelor au plecat spre casă. Spre oraș, în mașină, tatăl își întreabă fetița:

- Ce zici de vizita la țară?
- A fost bine, zise fetița cam abătută.
- Ai învățat ceva? o întrebase tatăl curios.
- Da! Am învățat chiar foarte:

*Oamenii de la țară se trezesc dis-de-diminează și voioși mulțumesc lui Dumnezeu pentru toate lucrurile care le-au primit și-i cer să-i ocrotească peste zi, iar noi nu facem acest lucru;

*Ei fac toate lucrurile cu plăcere, iar pe tine și pe mama deseori vă văd posomorâți când vă treziți să mergeți la lucru;

*Ei au multe animale și toate le sunt dragi, noi avem un câine și deseori nu-i dăm atenție;

*Noi mirosim parfumul florilor din sticlute, ei au mirosul florilor de câmp și din grădină;

*Ei se bucură seara de lumina lunii și a stelelor, iar noi ne bucurăm de felinarele cu lumină electrică din curte;

*Ei iau zmeura, murele și fragii din câmp, noi le luăm din borcanele de la supermarket;

*Noi ascultăm muzica de pe CD-uri, ei ascultă gratuit cântecul păsărilor și al greierilor;

*Ei au mulți prieteni și nu au nevoie ca și noi să fim înconjurați de ziduri cu alarmă;

*Noi cumpărăm mâncarea și o pregătim la microunde, ei o gătesc la focul din sobă;

*Ei se bucură de viață, soare, câmp, animale și familie, iar noi suntem mai tot timpul lângă telefon, calculator și televizor.

Tatăl a rămas impresionat de tot ceea ce a înțeles fiica lui precum și de înțelepciunea ei.

POVESTEA MISTREȚULUI SINGURATIC

**Profesor învățământ primar, Deleanu Mariana
Școala cu clasele I-VIII
Poiana Teiului, județul Neamț**

A fost odată ca niciodată un pui de mistreț care rămase orfan de mamă și trăia mai mult singur, din cauză că tatăl lui era mai tot timpul plecat după hrană prin întinderea pădurii. Știți cum arată un mistreț, nu? Este ca un porc obișnuit, numai că are o culoare mai închisă și părul este mai murdar. Ei, acestui pui de mistreț îi plăcea să scormonească peste tot pe unde umbla și cât era ziua de lungă cutreiera pădurea în lung și în lat, se tăvălea prin toate băltoacele, se ascundea prin tufișuri și îi spiona pe toți vecinii, ba, mai mult, dacă putea, era tare încântat când reușea să le facă câte o glumă proastă. Îi străluceau colții când rânjea de bucurie iar părul de pe spinare îi stătea drept în sus.

Dar asta nu dura mult, căci bietezele animale, dându-și seama cine este autorul acestor fapte rele, îl căutau și se răzbunau pe el, îi aruncau crengi și frunze pe corp, îl zgâriau și îl mușcau. Dar, deși acest lucru nu îi plăcea deloc micuțului mistreț, nu se lecuia de năravul său, ba dimpotrivă, parcă dorința de a le face rău altora era mai mare.

Așa, răutăcios și murdar, micul mistreț ajunsese să fie ocolit de toți locuitorii pădurii, pentru că toți se săturaseră de glumele lui proaste. Chiar și când se întâlnea întâmplător pe cărare cu câte un animal, nu putea trece fără să îl împingă în tufișuri sau să îi arate colții sau să îl amenințe....

Azi așa, mâine așa, personajului nostru începuse să i se urască de situația în care se afla. O perioadă i se păruse grozav să fie el spaima tuturor vietăților din pădure, dar acum i se părea plictisitor. Se uita cu jind uneori din tufișuri la iepurași și veverițe, la vulpițe și ieduți, la arice și păsărele. Ar fi vrut și el, măcar pentru puțin timp, să joace și el șotronul, sau prinsa cu toți ceilalți. Sau măcar să râdă împreună cu ei. Se săturase să râdă singur atunci când îi făcea pe ceilalți să plângă.

„Mamă, mamă, dacă ai fi aici, sigur m-ai putea ajuta!... ” se văita micul mistreț stând pe o cioată cu ochii în lacrimi. Dar cum mama sa nu avea cum să îl ajute, mistrețul adormi suspinând, cu acest gând.

În vis îi apăru mama sa așa cum o știa el de când era micuț, frumoasă și bună. L-a luat în brațe și i-a spus:

- Dragul meu băiețel, ce mare te-ai făcut! Dar de ce ești supărat? Ce s-a întâmplat? N-aș vrea să te văd trist.

- Mamăăăă! Ce bine îmi pare să te văd! Aș vrea și eu să mă joc cu toți copiii. Pe mine niciodată nu mă primesc în jocurile lor, mereu mă alungă și stau tot singur.

- Te-ai gândit vreodată de ce nu te vor copiii? Te-am văzut cum te porți și tu cu ei. Nu crezi că ai greșit? Nu poți să le faci rău și să te așteți ca ei să te primească în joc.

- Da, mamă. Am greșit. Dar acum ce să fac?

- Cunosco o vrăjitoare care te poate transforma în ce dorești tu. Spune-mi, ce ai vrea să fii?

Micuțul nostru stătu pe gânduri. Să fie vesel precum iepurașii, zglobiu ca veverițele, prietenos ca ariceii, sau ca puii de pasăre? Într-un târziu se hotărî că ar vrea să fie transformat într-un pui de pisică, să fie și prietenos și jucăuș, să fie acceptat de toți copiii din pădure.

- Fie! îi spuse mama. Am să vorbesc cu vrăjitoarea, dar va trebui să aduni tu singur cele necesare preparării licorii speciale de transformare.

- Da, mamă, fac orice! spuse mistrețul cel mic. Apoi se trezi în tunetele de ploaie.

Își aminti însă bine vorbele mamei care păreau reale iar în următoarele trei zile personajul nostru își petrecu tot timpul strângând cu mult sânge pene de corb, cozi de șopârlă, mușchi de pământ, aripi de liliac și picături din roua dimineții. Când toate acestea fură pregătite, mistrețul le puse într-o desagă apoi se afundă în desișul cel mai mare al pădurii și se culcă așteptând să apară mama.

Dintr-o rază de soare coborî mămica sa dragă, îl luă în brațe, apoi zbură cu el până departe, departe, într-o peșteră întunecată. Acolo îi aștepta o babă gârbovită care pusese deja un ceaun mare și negru pe foc. Îi ceru bocceluța în care avea adunate toate ingredientele, apoi boscorodind le turnă în ceaun amestecând. Mistrețul a trebuit să învârtă și el vreo două ore, până a obosit. Când licoarea fu gata a trebuit să o bea. Mirosea îngrozitor, însă gândul că va deveni și el ca un copil al pădurii obișnuit, îl făcu să închidă ochii și să o soarbă dintr-o înghițitură. Apoi așteptă....Se uită la picioare și văzu că se transformaseră în lăbuțe delicate iar corpul greoi îl simțea acum ușor și sprinten. Se privi în oglindă ca să se convingă. Sări în sus de bucurie văzând că era acum un motănel chipeș și jucăuș. Zâmbea și mama....

Roua dimineții îl trezi. Sări în picioare și se scutură. Se privi și nu mică îi fu surpriza să vadă că într-adevăr, era acum un motănel. O zbughi la fugă către poienița unde obișnuiau copiii să se adune la joacă. L-au întâmpinat bucuroși:

- Cum te cheamă? Unde locuiești?

Dar el nu mai apucă să le răspundă pentru că deja a început jocul. S-au alergat, au dansat și au sărit șotronul până au obosit. Motănelul nu ar mai fi plecat, însă n-avu încotro, pentru că toți copiii s-au retras la casele lor. El unde să se ducă? Dacă s-ar fi întors acasă, tatăl său l-ar fi alungat, nerecunoscându-l. Așa că, se urcă într-un copac și așteptă să adoarmă.

De data aceasta mama îl felicita pentru reușita din acea zi și îi spuse că dacă e fericit cu noua sa înfățișare, o va putea păstra, dacă nu va mai reveni niciodată la vechile obiceiuri.

Motănel cântări fericirea de care avuse parte alături de toți copiii și hotărî să rămână pui pe veci. Dar tot în gând își spuse că i-ar prinde bine și tatălui să o schimbe și își promise ca până la Crăciun să îl poată transforma și pe el într-un motan agreabil.

TIGRIȘOR ȘI VULPIȘOR

**Profesor învățământ preșcolar, Dobai Mihaela,
Școala cu clasele I-VIII Drăgești, județul Bihor**

Pe când se întorceau de la școala din pădure, Tigrișor și Vulpișor vorbeau despre rezultatele de la ultimul test. Dezamăgit de calificativul obținut, Tigrișor spuse:

- Cred că mama mea nu va fi prea bucuroasă de nota luată azi! Acum chiar îmi pare rău că nici măcar nu mi-am citit lecția.

- Ai mei vor fi mândri de mine, a zis Vulpișor. Ieri am stat pâna seara târziu și am repetat, iar acum am reușit nota maximă. Voi face la fel pentru toate testele. Chiar îmi place să învăț. Și nici nu-mi place ca părinții mei să fie supărați pe mine.

- Nici mie nu-mi place asta, zise Tigrișor, dar nu știu de ce nu am răbdare să învăț. Îmi găsesc mereu altceva de lucru, iar când îmi fac ghiozdanul pentru a doua zi e deja prea târziu ca să mai citesc ceva. Mă culc mereu cu gândul să mă trezesc dimineața cât mai devreme și să învăț. Dar dimineața mi se pare prea dulce somnul și nici gând n-am să mă trezesc. De multe ori am și întârziat la școală din cauză că nu-mi găseam lucrurile. Mama nu mă ceartă, dar o văd supărată și îmi pare tare rău. Ce bine ar fi dacă aș putea schimba ceva la mine....

Și mergând așa, din vorbă în vorbă cei doi prieteni s-au despărțit, oprindu-se fiecare în dreptul casei sale. Vulpișor le povesti părinților săi cum a fost la școală și cât de rău îi părea de prietenul său, Tigrișor, care nu învățase și luase un « I ». Era foarte afectat și se tot gândea cum l-ar putea ajuta. S-a tot gândit, și deodată i-a venit o idee: dacă ar merge la el și ar învăța împreună? Zis și făcut. Și-a cerut de voie de la părinți, și după ce a mâncat a și plecat la Tigrișor. Acesta stătea plângând în camera lui neștiind ce să facă.

-Tigrișor, i-a zis Vulpișor. Tu știi că eu sunt prietenul tău cel mai bun, nu? Ei bine, m-am tot gândit și am venit să te ajut. Singura ta problemă e că nu ți-ai fixat un program pe care să îl și respecti. Hai să începem cu puțină ordine pe biroul tău și să ne apucăm de treabă. Azi vom învăța împreună.

Tigrișor s-a uitat neîncrezător la Vulpișor neștiind ce să creadă sau ce să zică. Nu prea avea el chef să facă ordine sau să învețe. Oricum nota era deja luată și trecută în carnet. Ce rost ar mai avea? Neavând încotro, s-a lăsat ajutat de către prietenul lui. Și într-o oră știa și lecția pe care n-o învățase și cea pe care o avea pentru ora următoare. Vulpișor l-a privit mulțumit și luându-și la revedere a plecat spre casă cu sentimentul plăcut că făcuse o faptă bună. Mama lui Tigrișor care auzise și urmărise toată scena fără să intervină, a intrat în cameră și i-a spus:

- Să știi Tigrișor, că azi chiar m-ai supărat. Dar nu pentru nota luată ci pentru faptul că nu ți-ai pregătit lecțiile. Gestul prietenului tău a fost foarte frumos, iar în momentul în care te-am auzit învățând și lecția pe care nu ți-ai pregătit-o mi-am dat seama că te-ai schimbat. Sunt foarte mândră de tine.

S-au îmbrățișat repede pentru că Tigrișor era prea grăbit. Trebuia să-și pregătească ghiozdanul pentru ziua următoare. Și mai avea încă atâtea de făcut...

În ziua următoare, pe același drum spre casă cei doi prieteni râdeau și povesteau fericiti despre școală. Tigrișor era atât de încântat că și-a corectat nota, dar mai fericit ca el era Vulpișor, că reușise să-l ajute.

- Abia aștept să ajung acasă. Știu că mama va fi mândră acum de mine! Cât mă bucur că am un prieten ca tine, Vulpișor! a spus mulțumit Tigrișor. De-acum am să-i întrec pe toți la școală.

MINUNEA PEȘTIȘORULUI DE AUR

**Profesor învățământ primar, Enciu Lorela-Catinca,
Școala cu clasele I-VIII „Nicolae Popoviciu”,
Beiuș, județul Bihor**

Era odată o fată de împărat. Venise vremea să se căsătorească, iar tatăl ei, împăratul, trebuia să aleagă acel tânăr care merita să-i fie soț fiicei sale.

A dat sfoară în țară că dorește să-și mărite fiica. Au început să vină de peste tot tineri care doreau să-și arate iscusința în toate cele pentru a se ridica la pretențiile împăratului pentru a fi ales ginere.

Unii erau iscușiți în lupta cu săbiile, alții aveau putere inestimabilă. Erau atât de puternici încât erau capabili să ridice și stâncile. Alții aveau stăruința de a străbate cele mai îndepărtate ținuturi spre a duce la îndeplinire orice dorință a prințesei.

Alții, fără asemănare de iscușiți, construiseră vapoare, promițând să-și ducă tânăra domniță peste mări și țări.

Toți au trecut prin fața împăratului și a fiicei sale expunându-și priceperile, dar niciunul nu a reținut atenția tinerei domnițe. Împăratul a fost încântat de calitățile multor tineri cavaleri, însă nu putea să-și determine fiica să aleagă pe vreunul.

La palat, era o femeie care, printre îndatoririle ei, se afla și aceea de a ține socoteala odăilor palatului, ea păstrând cheile de la ușile odăilor. De aceea i se spunea *Chelăreasa*. *Chelăreasa* avea grijă de bunul mers al gospodăriei. Ea avea trei fii înalți, frumoși și foarte harnici, însă aceștia nu aveau rang împărătesc. Își ajutau mama la muncă cu multă bucurie și iscusință.

Fiica de împărat era nefericită. Nu a impresionat-o niciunul dintre tinerii care veniseră s-o cucerească pentru a o lua de soție. Atunci când cei trei fii ai *Chelăresei* veneau să își ajute mama, de multe ori prințesa se afla la fereastră și îi urmărea cu privirea. Rămânea impresionată de munca fiilor *Chelăresei*, de veselie și voia bună cu care aceștia își ajutau mama.

Într-o zi, unul din cei trei fii ai *Chelăresei*, a mers în pădure să taie lemne pentru foc. Știindu-l atât de harnic și priceput, mama sa îi pregăti merinde și îl trimise în pădure să aducă un car plin cu lemne.

Mergând acesta în pădure, deodată se așeză lângă scorbura unui copac și începu să-și servească prânzul. La un moment dat, de nicăieri, apăru un spiriduș:

- Hei, ia te uite! Ce faci aici, tinere?

- Am venit să tai lemne pentru foc! Dar cu cine am onoarea de a vorbi?

- He, he, he! Mă bucur să te cunosc! Eu sunt Spiridușul Chit! Dacă vei împărți prânzul cu mine, am să-ți fiu de folos tocmai atunci când nici nu ai să te aștepți!

- Ei, de ce să împart eu prânzul meu cu tine? Nici mie nu îmi este suficient! Ia du-te de-aici!

De îndată, Spiridușul Chit dispăru.

După ce a servit prânzul, fiul *Chelăresei* urma să se pună pe treabă. Încercă să taie un copac cu firezul. Nu știa de ce tot taie, însă nu mai reușea să doboare copacul.

- Ei! spuse el. Ce se întâmplă oare de nu pot să dobor acest copac? Poate ar fi fost bine să cer ajutor Spiridușului Chit. Dar ce ajutor ar fi putut să-mi dea acel spiriduș mic și pipernicit?!

Se întoarse acasă fără sorți de izbândă, iar mama sa a fost foarte nemulțumită și contrariată. Ea nu s-ar fi așteptat ca fiul său să nu se întoarcă acasă cu carul plin cu lemne.

În ziua următoare, îi pregăti merinde fiului mijlociu și îl trimise pe acesta în pădure să umple carul cu lemne. Fiul mijlociu, ajungând în pădure, procedă la fel ca și fratele său mai mare: se așază să mănânce gândindu-se că va munci mai cu spor fiind cu burta plină. La un moment dat, apăru Spiridușul Chit, care îi ceru să împartă prânzul cu el. Fiul mijlociu al *Chelăresei* refuză, necrezând că acel spiriduș îi va putea fi de folos. Dorind să înceapă să taie lemne, remarcă cu mirare faptul că nu reușește.

Se întoarse acasă mâhnit deoarece nu reușise să aducă lemne. Mama sa, *Chelăreasa*, nu înțelegea ce se întâmplă, cum de fiii ei nu reușesc să îndeplinească sarcina primită?

În ziua următoare, fără speranță prea mare, îl pregăti de plecare pe mezinul familiei. Acesta porni fluierând, cu toporul pe umăr, către pădure. Ajuns acolo, se așază lângă un trunchi de copac și începu să mănânce. Apăru Spiridușul Chit:

- Ei, poftă bună! Poftă bună! Mă servești și pe mine cu câte ceva de-ale gurii? Au fost pe aici și frații tăi, ieri și alaltăieri. Ei nu au vrut să îmi dea și mie din bucatele lor; tu dorești să îmi dai? și eu te voi ajuta la nevoie!

- Sigur! De ce nu au împărți cu tine prânzul meu? Este suficientă mâncare pentru amândoi! Și, în plus, nu mănânc singur!

- Îți mulțumesc! Și eu te voi ajuta la nevoie! Ai să vezi !

Mezinul *Chelăresei* începu să muncească. Tăia cu firezul lemn după lemn, până aproape i se umpluse carul cu lemne de foc. La ultimul trunchi de copac simți o greutate când tăie cu toporul.

- Au! Nu da așa tare! strigă Spiridușul Chit. Și-am pregătit o surpriză.

Mezinul privi înspre locul de unde se auzea glasul Spiridușului Chit. O lumină strălucea atât de tare încât simțea că-l orbește. Deodată zări în trunchiul copacului un pește cu solzii și aripioarele de aur. Dori să-l ia, însă nu avu curajul. Era foarte emoționat și surprins să vadă acel peștișor într-o scorbură de copac.

Spiridușul Chit spuse:

- Ai văzut că a venit momentul să te răsplătesc? Ia acest pește de aur, pune-l în buzunarul de la haină, iar când vei duce carul cu lemne la palat, strecoară-l în apa lacului cu nuferi din curtea palatului și vei aștepta. Va avea loc o minune ....

Zis și făcut! Fiul *Chelăresei* ajunse la mama sa cu carul plin cu lemne. Aceasta a fost foarte bucuroasă și în ziua următoare au purces împreună spre palat.

Fata de împărat era tristă. Ea auzi zgomote în curtea palatului. Privi pe fereastră și dintr-o dată văzu lacul cuprins de o strălucire ireală, fără asemănare. Treștiile, nuferii, broscuțele, brotăceii...totul era cuprins de o strălucire de aur. Ce se întâmplase oare?

Fata împăratului deveni fericită cât ai clipi și îi înștiință tatăl că dorește să o cunoască pe persoana care a creat acea schimbare minunată. Împăratul, fericit și el, ceru să i se spună cum de lacul devenise de aur. Atunci, *Chelăreasa* a spus că mezinul său a strecurat în apa lacului un peștișor de aur fermecat găsit în trunchiul unui copac din pădure. Astfel lacul a devenit de aur și totul strălucea în împărăție.

Mezinul *Chelăresei* a fost poftit de împărat să-i ofere mâna fiicei sale drept recompensă pentru minuna săvârșită.

Fiica acestuia a pășit, fericită, lângă mezinul *Chelăresei* într-o nouă viață, a plăcerii și bucuriei.

Și au trăit mult, în pace, fericire și bucurie, de cred că mai trăiesc și astăzi.

BĂIATUL ȘI LUMEA

**Psiholog și psihoterapeut, Folțun Claudia Delia
Timișoara, județul Timiș**

A fost odată ca niciodată un băiețel cu un nume cam ciudat. Un băiețel pe care nimeni nu știa cum să-l descrie. Nu era nici mic, nici mare. Nici gras, nici slab. Nici frumos, nici urât. Nici plăcut la fire, dar nici supărător nu era. Dacă treceai pe lângă el nu te deranja să-l vezi și cu toate acestea lumea rareori îl observa.

Poate că acesta era de fapt motivul pentru care lumea nu putea, nici la nevoie, să-l descrie pe acest băiat. Nu se oprise niciodată să-l privească. Nu stătuse niciodată să-i vorbească. Și pentru că nu-l cunoștea, se ferea și acum să umple golurile cunoașterii și continua să treacă pe lângă el fără să-i acorde atenție. Era mai bine așa pentru ea, lumea ce nu știa.

Niciodată nu și-au pus problema, nici lumea ce nu știa, nici băiețelul neștiut, că oricare dintre ei ar putea să facă oricând un pas pentru a aduce cunoaștere în locul gol și trist al necunoașterii. Și pentru că nu s-au gândit niciodată la asta, nici lumea ce nu știa, nici băiețelul neștiut nu s-au bucurat vreodată de întâlnirile lor de zi cu zi. Întâlniri dese, dar incolore, fără farmec, presărate cu un soi de spaimă vagă: spaima necunoscutului.

Dacă ar fi stat cineva să-l întrebe pe băiețel cum vede el lumea, răspunsul l-ar fi mirat tare. Căci și băiețelul vedea lumea nu așa cum era, ci așa cum i se părea lui că este: un loc cam ciudat, nici prea mic și nici prea mare, nici prea cald și nici prea frig, nici prea prietenos și nici tare dușmănos. Un loc cu două trei lucruri importante pentru el și cu două trei suflete care contează. Și nu era nici mulțumit, nici nemulțumit de viața sa, de ceea ce avea sau nu avea și nu dorea să schimbe ceva, să fie ceva sau cineva, să meargă undeva sau altundeva, să cunoască pe cineva sau pe altcineva.

Până într-o zi când, pe neașteptate, s-a întâmplat ceva la care nu se așteptase și pentru care nimeni, niciodată, nu-l pregătise. Lângă el, pe marginea bordurii de piatră pe care era așezat, o femeie între două vârste s-a oprit tacticos și l-a privit cum nu-l mai privise nimeni până atunci. Băiețelul s-a speriat tare și, încremenit de frică, a privit-o pe furiș pe femeia ce stătea lângă el neclintită, cu privirea blândă, dar iscoditoare. Își ascultă inima cum îi bate în piept, își simți respirația vibrată, își frecă ușor mâinile reci și umede și când se simți suficient de puternic, țâșni ca din pușcă și fugi cât de tare putu el.

Când, în sfârșit obosi și a simți că e suficient de departe, se aruncă pe spate în iarba verde și moale din parcul micuț în care ajunsese. Cu ochii ațintiți spre cer, a numărat norii albi și pufoși, și și-a imaginat cum se transformă în diferite animale, mici și mari, prietenoase și neprietenoase, din țară sau de peste mări și oceane. Și, după o vreme, cu chipul încălzit de soarele blând al după-amiezei târzii, cu respirația lină și regulată, cu palmele calde și fine, s-a ridicat și s-a îndreptat cu pas alert spre casă.

Ce a urmat apoi a fost tare ciudat. Odată ajuns acasă, băiatul cel necunoscut, s-a spălat, a mâncat, a învățat ceea ce avea de învățat și s-a pus în pat. Se aștepta să aibă un somn lin, cu vise puține și nu prea interesante, așa cum avea el de obicei. Dar de cum a pus capul pe pernă, în fața ochilor minții lui au apărut doi ochi ce-l priveau. Păreau familiari și totuși nu-i cunoștea, părea că-i vor binele și totuși nu știa dacă e așa, voia să se uite la ei și totuși îi era teamă. După clipe de ezitare, și-a luat inima în piept și a îndrăznit să îi privească înapoi. S-a uitat drept, ferm în ochii ce îl priveau și a simțit pentru prima dată în viața sa că ceva nou și plăcut se întâmplă. A văzut pentru

prima dată ochii, poarta sufletului, unei alte ființe. Și a fost impresionat, mirat și bucuros. Și a continuat să se uite în acei ochi buni, calzi și binefăcători. Ochi luminoși, ochi plini de pace, ochi plini de bucurie, ochi de soare ce te încălzesc blând și te fac să te simți bine, în siguranță, energic și cu chef de viață. A privit mult timp acei ochi. Și i-a făcut atât de mult bine să-i privească.

A doua zi când s-a trezit, simțea în piept căldura ochilor din vis, simțea în brațe energia lor, pe chipul lui era un zâmbet larg și tot ce simțea că își dorește este să plece printre oameni în căutarea acestor ochilor. Zis și făcut. Băiețelul necunoscut, dar înzestrat acum cu o fărâmă de cunoaștere, s-a spălat, s-a îmbrăcat, a mâncat și a pornit în drumul lui de zi cu zi, privind în sus, la chipul oamenilor care treceau pe lângă el. Multe fețe s-au perindat prin dreptul lui: fețe mici și fețe mari, fețe late și înguste, cu guri mari întredeschise sau buze subțiri, închise, cu ochi – ah, da, ochii – verzi, albaștrii și căprui, mai adunați, mai răsfirați, mai clari, mai tulburi, mai lucioși, unii mai urâți, unii mai frumoși, dar nicio pereche de ochi nu semăna cu cea din vis.

Și totuși, încercarea lui nu a fost în zadar. În timp ce privea chipurile trecătorilor în căutarea ochilor din vis, băiatul cel necunoscut a cunoscut un sentiment ciudat, căci s-a intersectat în priviri cu zeci de oameni. Așa ceva el nu mai făcuse niciodată. Niciodată nu se uitase în ochii cuiva, căci niciodată nimeni nu se uitase în ochii lui. Iar el nu știa că acest lucru există și e chiar plăcut. Și dacă nu e chiar plăcut, atunci e un indiciu că acea persoană trebuie evitată. Dar erau unii ochi atât de frumoși, de calzi, de buni, de blânzi, de plăcuți, încât era o plăcere să te uiți în ei. Ochii transmit atât de multe lucruri despre sufletul persoanei. Asta a învățat băiatul nostru, care acum era un cunoscător.

Iar după ce a devenit un bun cunoscător al ochilor celor din jur, ca prin magie, oamenii din jur au început să fie buni cunoscători ai ochilor lui. Pentru că și ochii lui, la fel ca ochii tuturor oamenilor, exprimă stări sufletești, gânduri, dorințe, aspirații. Iar cei din jur au devenit tot mai interesați de a citi în ochii lui starea sufletului său. Devenise ca un joc. Se cercetau și se priveau clipe în șir și, chiar dacă nu scoteau o vorbă, cei ce se priveau aveau sentimentul că se cunoșteau. Și așa, treptat, băiețelul nostru a privit și a fost privit, a cunoscut și a fost cunoscut.

Iar acum, dacă întrebai pe cineva din oraș despre acest băiat, răspundea fără ezitare, cu detalii clare și fără îndoieli, că era un băiat cu un suflet frumos, un băiat isteț și înțelept, cu răbdare și calm, cu veselie și curiozitate în priviri. Un băiat pe care tocmai îl descoperiseră în oraș, despre care nu știau de unde a apărut, dar se bucurau că este acolo.

Băiatul a păstrat cu strășnicie secretul lui: că era același băiat din totdeauna, dar care acum cunoscuse și fusese cunoscut. Și se bucura de întâlnirea cu lumea, care acum îl cunoștea, și se bucura și el de întâlnirea cu lumea, pe care acum o cunoștea. Și au trăit împreună, băiatul și lumea, privindu-se și bucurându-se unul de existența celuilalt mulți ani fericiți.

UNUL BUCURIA ALTUIA

**Profesor învățământ primar, Mirică- Bobiț Luminița
Școala Gimnazială Nr. 28 "Mihai Eminescu"
Galați, județul Galați**

Cândva, Învățătorii mei m-au făcut să fiu prezentă la bucuria trezirii pas cu pas, clipă de clipă. Acest lucru mi-a dat încredere și aripi ca să mă înalț, câteodată cu trudă, alteori în pași de vals, dar mereu, tot mai sus și mai aproape de Lumina căreia cu toții îi aparținem.

De aceea, îndrăznesc să vă fac părtași la aceste cuvinte ale mele, pentru că poate-i va fi de folos cuiva, îl va ajuta să treacă peste inerentele provocări ale vieții, îl va întări în credință și va trezi în el speranța clipei ce va sosi.

Se întâmplă miracole întotdeauna cu noi, zi de zi, cu fiecare experiență trăită. Uneori, atunci când uităm că suntem cu toții un întreg și că nu există separare, pentru că Iubirea ne leagă de tot ceea ce există, suferim ca niște copii abandonați.

Dar Lumina noastră, care se află în spatele tuturor lucrurilor și evenimentelor, are grijă să ne aducă aminte că suntem cu toții una, UNUL BUCURIA ALTUIA !

Prima povăț

Existența a dat fiecărui OM ceva cu care-i poate face pe alții fericiți!

A trăi înseamnă a viețui împreună cu toate ființele Lumii. A trăi împreună înseamnă a împărți totul cu ei: frumusețea, iubirea, înțelepciunea, tandrețea, bucuria.

Suntem legați între noi prin mii de fire nevăzute...O viață depinde de alta, nicio viață nu se dezvoltă fără ceilalți, nu poate înflori sau nu-și poate da rodul. Nu avem nevoie de ceilalți numai pentru că ei înseamnă atât de mult pentru noi...Avem nevoie de ei pentru că noi putem face foarte mult pentru fiecare.

Avem ochi pentru a descoperi frumusețea sufletului, urechi pentru a auzi bătăile inimii, picioare pentru a merge către semenii noștri, mâini pentru a le întinde către ei și suflet pentru a-i îmbrăca pe toți cu Lumină.

Vă iubesc! spuneți întregii Lumi, cu un zâmbet, cu un cuvânt cald, cu o îmbrățișare, cu un gând de recunoștință, cu o strălucire de stea în ochi, cu respect pentru fiecare ființă.

Ce frumos ecou au aceste cuvinte în întregul UNIVERS ! *Vă iubesc !*

A doua povăț

Într-o clipă se trăiește o viață !

Unii oameni trăiesc alergând după timp, dar nu reușesc să-l ajungă nici când fug mai grăbiți.

Pentru alții, timpul mai degrabă întârzie să treacă și privesc lacomi spre viitor uitând să trăiască în clipa prezentă, care este singurul timp ce există în mod real.

Timp are toată lumea în mod egal, nimeni nu are nici mai mult, nici mai puțin de 24 de ore pe zi. Diferența constă în ceea ce face fiecare cu acest timp.

Trebuie să știm să profităm de fiecare clipă pentru că viața este ceea ce trece în timp ce facem planuri pentru viitor !

A treia povață

În deșert nu ești pierdut dacă poți să crezi în oază !

Eu cred într-o lume nouă. Cred că, într-o zi, la fel de firesc cum răsare soarele, sufletul omului se va trezi și-și va redescoperi strălucirea. Cred că va veni ziua în care ne vom zâmbi cu iubire, indiferent de cât de diferit înțelegem sau cât de diferită este opinia noastră despre viață, despre succes, despre orice altceva.

Cred într-un ocean de posibilități de a ne rezolva conflictele interioare și exterioare, fără să rănim viața, și fără să ne umilim unii pe alții!

Cred că va veni clipa în care vom spune deschis și firesc « Te iubesc ! » întregului Univers.

Cred în frumusețea pe care Tu, Copile, ai pus-o în inima tuturor pentru ca Regatul Minunilor să se manifeste cândva, vizibil, pe Pământ.

Acum și Aici, Eu Cred !

POVESTE

Demult, Seceta alerga din loc în loc sorbind apa râurilor, secând izvoarele, aducând cu ea arșiță și suferință.

Într-un târziu, după ce pustiise tot ce întâlnise în cale, ajunse și la Fântâna Înțelepților. Seceta se așeză pe ghizdul fântânii și privi în adâncul ei. Oglinda luminoasă a apei acum era scăzută, iar în fundul ei întunecat se vedea numai o mocirlă. Bucuroasă, Seceta se adresă răutăcios Fântânii:

- Aș vrea să știu când ai de gând să te isprăvești? Cred că acum nu mai ai niciun izvor care să-ți dea viață!

- Poți fi liniștită, suspină Fântâna, nimic nu mă mai poate ajuta! Poate numai un izvor trimis de Cer...

- Ei, atunci nu te voi părăsi până când nu te voi fi sorbit de tot.

Seceta, mulțumită, se așeză mai bine, bucurându-se de suspinele Fântânii. Așa trecu toată ziua. Noaptea veni și mai fierbinte parcă. Stelele licăreau sus de tot, în timp ce lumina lunii arunca raze albastrii peste dealuri.

În acea lumină, Seceta zări o caravană care parcă venea din înaltul cerului. Deja se bucura la gândul că Oamenii vor fi dezamăgiți atunci când vor găsi în loc de apă, nămolul fierbinte al Fântânii.

În fruntea caravanei veneau trei călăreți îmbrăcați în veștminte de un alb strălucitor și fiecare avea pe cap un turban împodobit cu câte o stea orbitoare. Unul dintre ei îi spuse Secetei :

- Venim din țări străine și te rugăm să ne spui dacă aceasta este Fântâna Înțelepților.

- Aceasta este, confirmă Seceta, dar până mâine numai umbra ei va rămâne.

- Bineînțeles că așa va fi dacă tu te-ai instalat aici, dar spune-ne povestea ei. De ce se numește Fântâna Înțelepților?

Și Seceta povesti cum în acel ținut trăiau trei bătrâni înțelepți săraci. Nimeni nu le căuta înțelepciunea, și asta pentru că unul era grozav de bătrân, altul avea lepră, iar al treilea era arap, ceea ce-i îndepărta pe oameni.

Într-o noapte, înțelepții au zărit o Stea neobișnuită și își dădură seama că undeva, pe Pământ, s-a născut un Rege. S-au hotărât să-i caute pe Părinții acestuia cărora să le povestească despre soarta bună a Pruncului, gândind că așa vor scăpa de sărăcie. Tot drumul au fost călăuziți de Stea care îi duse până la o peșteră din

marginea orașului Bethleem. Când înțelepții au văzut Copilul care se odihnea pe o mână de paie într-o iesle săracă, s-au revoltat în sinea lor: « Cum să ne închinăm copilului unui cerșetor? Să profețim unui copil de cioban toate măririle? El nu va face altceva decât ceea ce au făcut și părinții lui!»

Revoltați și dezamăgiți în așteptările lor, se hotărâră să se întoarcă spre casă. Ridică ochii spre cer gândind că Steaua îi va îndruma către drumul cel bun, dar aceasta dispăruse.

Și-au dat seama că au greșit și drumul și gândirea. Au pornit să caute iarăși peștera și în rătăcirea lor au ajuns la această Fântână. S-au aplecat însetați să bea apă. Atunci au zărit în lumina apei Steaua care-i călăuzise. Au înțeles că Cerul i-a iertat. S-au lăsat iarăși călăuziți de Stea. În peștera, s-au lăsat în genunchi în fața copilului și au zis :

- Ție îți aducem odoare de aur, arome și rădăcini scumpe. Smirnă și tămâie îți aducem Ție, căci Tu vei fi cel mai mare Rege de pe Pământ și vei trăi în veacul veacurilor!

Copilașul le surâse și le dăruie ceea ce niciun alt Rege nu le putea dăruie: cel bătrân întineri, cel bolnav se însănătoși, iar cel negru se albi.

Seceta se opri din povestit.

- Minunată ți-a fost povestea, spuse unul dintre călăreți. Ne mirăm însă că cei trei înțelepți nu fac nimic pentru fântâna lor.

- Să fi uitat ei, spuse al doilea, de o așa mare binefacere?

- Să fie oare ei mai răi decât oamenii? spuse al treilea. Oare cei ce trăiesc în Paradis uită să fie recunoscători?

Seceta se ridică, arsă, cu un strigăt de groază. De abia acum îi recunosc pe cei trei Înțelepți și fugi ca o nebună ca să nu mai vadă cum cei trei Crai porunceau servitorilor să toarne apă în Fântână, din burdufurile de pe cămile.

Astfel, Fântâna secată fu iarăși umplută, însă cu apă adusă din Paradis.

Morala :

Norocul care se stinge pe culmile mândriei se regăsește în smerenia cea mai adâncă.

În loc de final

Gândurile mele:

- Indiferent ce se întâmplă, indiferent de cât de rău pare totul azi, viața merge înainte și mâine va fi mai bine.

- Poți caracteriza o persoană după felul cum se comportă în trei situații: într-o zi ploioasă, când își pierde bagajul și când împodobește bradul de Crăciun.

- Indiferent de relația pe care o ai cu părinții tăi, tot o să-ți fie dor de ei când vor pleca din viața ta.

- A-ți face un trai nu este sinonim cu a face o viață.

- Viața îți dă uneori o a doua șansă.

- Nu trebuie să mergi prin viață cu mâinile gata numai să posede. Este nevoie să mai arunci și înapoi din ceea ce primești.

- De câte ori hotărăști să faci ceva cu inima deschisă, sigur ai luat o hotărâre bună.

- Atunci când am dureri nu trebuie să fiu eu una.

- În fiecare zi trebuie să atingi pe cineva. Oamenii iubesc o îmbrățișare caldă sau o atingere prietenească pe spate.

- Oamenii uită ce ai spus sau ce ai făcut, dar nu uită niciodată cum i-ai făcut să se simtă.

- Am învățat că am încă multe de învățat.

Existența aceasta este unică! Bucurați-vă de ea așa cum este!

În final îți doresc ție, cititorule, *IUBIRE* ca să dorești să atingi o stea și să surâzi spre lună, ca să simți că viața e frumoasă doar mergând pe stradă, ca să descoperi că există un soare în interiorul tău, ca să te simți fericit în fiecare dimineață și să simți că iubirea este motivul principal pentru a trăi.

Bucuria să vă umple viața. Trăiți sărbătoarea de a fi OM!

POVESTEA FETEI CARE A ÎNVĂȚAT SĂ VADĂ

**Profesor psiholog, Mureșanu Cristina
CJRAE
Constanța, județul Constanța**

A fost odată ca niciodată, într-un ținut îndepărtat, o prințesă care creștea într-un tărâm frumos, cu locuri deosebite și interesante, cu cărări și păduri umbroase, cu pajiști luminoase și oameni primitori și obișnuiți. Tânăra prințesă nu locuise dintodeauna în acest ținut ci se născuse într-un alt ținut în care mai tot timpul apăreau furtuni și bătea vântul iar locurile și oamenii păreau uneori neprimitori.

La nașterea prințesei s-a întâmplat să se producă una din furtunile cele mai puternice care vizitau aceste ținuturi iar din tulburarea iscată de aceste evenimente, undeva în interiorul ochilor micuței prințese se așeză ceva ca o pâclă ciudată care îi cuprinse văzul și rămase acolo.

Timpul trecu și prințesa începu să crească și, pe măsură ce creștea începea să observe, să cunoască și să înțeleagă locurile, oamenii și lumea din jurul ei. Iar pâcla aceea intervenea de fiecare dată când încerca să înțeleagă sau să privească mai de aproape lucrurile, modificându-le în așa fel încât de cele mai multe ori lucrurile pe care le vedea, locurile pe care le observa, oamenii pe care îi cunoștea, i se prezentau într-un fel, nu știu cum, întunecate, neprimitoare, răutăcioase chiar, și acest lucru o făcea să își pună tot mai multe întrebări cu privire la ceea ce se întâmplă, la locurile și oamenii din jurul ei. Timpul trecu și prințesa, care de ani buni se mutase din acel ținut în care dobândise acea pâclă ciudată pe ochi, continua să păstreze aceeași imagine cu privire la lucrurile, locurile și oamenii din jur. Doar că lucrurile erau acum schimbate, și oamenii, și locurile, și de aceea se întâmpla adesea ca cei din jur să observe faptul că ea vedea lucrurile în mod diferit și să nu înțeleagă prea bine motivul pentru care se simțea adesea mai tristă și îngrijorată atunci când afară era soare și oamenii erau primitori, ba chiar unii dintre ei începură să vorbească despre acest comportament și să spună fel și fel de vorbe despre prințesă. La rândul său și prințesa începu să observe o serie de diferențe între felul ei de a vedea lucrurile, locurile și oamenii și felul celorlalți de a vedea locurile, lucrurile și pe cei din jur. Văzând acestea prințesa începu să privească către sine în speranța că va reuși să priceapă mai bine lucrurile dar pâcla de pe ochi începu să îi schimbe și aici imaginea și de aceea începu să își facă tot mai multe griji și despre felul ei de a fi, văzându-se într-o imagine mai întunecată și neprimitoare.

Într-o bună zi prințesa se hotărâ să meargă și ea la plimbare, deși acest fapt nu prea îi stătea în fire deoarece ea vedea locurile din jur neprietenoase, neinteresante ba chiar uneori periculoase. Cu toate acestea își lua inima în dinși și se hotărâ să

pornească în această plimbare. Merse o vreme și se opri într-o poiană pentru a se odihni. În timp ce stătea acolo auzi în apropiere zgomot și în scurt timp se înfățișă în fața ei un prinț. Știind despre ea cât de neinteresantă și neatrăgătoare se vedea pe sine se grăbi să părăsească acel loc însă. Cu toată graba ei, prințul se apropie și încercă să o cunoască și să vorbească cu ea. De cum o văzu acesta o plăcu. Prințesa însă, deși atunci când îl văzuse i se păruse diferit de felul în care îi văzuse până acum pe ceilalți, se grăbi totuși să plece.

Ajunsă înapoi la castel prințesa se simți puțin ciudat și confuz deoarece pentru prima dată începuse să își pună întrebări dacă felul în care vede ea lucrurile, locurile, oamenii din jurul său este cel real pentru că în sinea ei începuse și ea să își dorească să poată vedea toate acestea așa cum auzise de la alte persoane că ar fi, adică un tărâm frumos, cu locuri deosebite și interesante, cu cărări și păduri umbroase, cu pajiști luminoase și oameni primitivi și obișnuiți. Dar mai mult și-ar fi dorit să știe despre ea că nu este atât de neatrăgătoare și neinteresantă precum se vedea ori de câte ori se privea cu ochii acoperiți de pâcla pe care o purta de atâta vreme.

Tristețea și confuzia prințesei deveniră cu fiecare zi ce trecea din ce în ce mai puternice. Văzând acestea, regele și regina hotărâră să organizeze un mare bal în cinstea prințesei, în speranța că acest lucru va reuși să o mai înveselească. Pregătirile erau în toi iar prințesa începu și ea să se pregătească pentru bal. Însă orice ținută ar fi încercat și oricât se străduia să se aranjeze de fiecare dată când se privea în oglindă din cauza pâclei de pe ochi imaginea ei îi apărea urâtă și neatrăgătoare. Prințesa se întristă, o cuprinse din nou o jale și începu să plângă. În vremea aceea la castel se afla în trecere o persoană care cunoștea diferite leacuri și trucuri pentru vindecarea rănilor. Auzind despre jalea prințesei aceasta ceru să stea de vorbă cu prințesa. În cele din urmă i se permise să vină în preajma prințesei căreia îi adresă în șoapta câteva cuvinte și o sfătui ca atunci când va dori să se vadă cu adevărat să se privească în oglinda din ochii celor din jur. Prințesa nu era sigură că a înțeles foarte bine ce anume a vrut să îi spună însă în cele din urmă se liniști și se hotărî să pornească totuși spre sala balului unde era așteptată cu multă nerăbdare de către invitați. Printre aceștia se afla și prințul pe care prințesa îl cunoscuse în poiană. Așadar, prințesa în cele din urmă își luă inima în dinți și se hotărî să intre în sala balului, gândindu-se că toți cei prezenți o vor privi ca pe o persoană neatrăgătoare, așa cum se vedea ea pe sine de câte ori privea în oglindă.

Păși în încăpere cu inima cât un purice. Cu teamă își ridică ușor privirea din pământ și îl zări pe prinț. În acel moment își aminti de sfatul vizitatoarei sale și pentru prima dată se hotărî să încerce să se oglindească în privirile celorlalți, lăsând deoparte imaginea sa care o întristase de atâtea ori. În acel moment pâcla începu să se șteargă de pe ochii săi și atunci, spre marea ei surpriză, observă că în privirile celor din jur se vedea admirație și prietenie față de ea, oamenii erau deschiși și veseli iar când se privi cu mai multă atenție fu uimită să vadă un chip și o înfățișare deosebit de frumoasă și încântătoare. Din acea zi prințesei nu i se mai așeză niciodată pâcla pe ochi și încet, pas cu pas, începu să descopere cu fiecare zi frumusețea proprie dar și frumusețea lucrurilor, a locurilor și a oamenilor din ținutul său.

UNDEVA, CÂNDVA...

Psiholog, Pătrașcu Cristina
Școala cu clasele I-VIII SAM
Crîmpoia, județul Olt

Mă îndreptam spre casă cu pași înceți întorcându-mă de la cursurile de dans. Era o după amiază de toamnă caldă dar suficient de monotonă. Soarele zâmbea timid, dar nu reușea să transmită căldura de altădată. Trecând pe lângă parc, multitudinea de culori pastelate de la roșu-arămiu la maro-închis m-a atras. Am coborât treptele acoperite de frunze uscate și m-am așezat pe o bancă. M-am uitat în jurul meu să descopăr ce-mi plăcea mai mult: paleta de culori sau liniștea anotimpului? Atenția mi-a fost captată de o fată ce stătea nemișcată pe banca alăturată. Nu am vrut să par insistentă, să nu o deranjez dar am urmărit-o subtil cu coada ochiului. Era o făptură gingașă, cam prea slăbuță și nu prea înaltă după cum am putut-o eu aprecia. Părul blond strălucea în razele soarelui și părea auriu, tenul de un alb-gălbui trăda o suferință interioară. Era o copilă obișnuită pe care îți face plăcere să o privești dar ceea ce era fascinant era privirea ei. Stătea cuminte cu mâinile pe genunchi și privea în gol fără să clipească. Albastrul ochilor părea o bucată din cerul rămas din vara care era pe sfârșite. Nu știam ce gândește, puteam doar să presupun. Așteptam parcă să spună ceva.

Îmi doream din tot sufletul să o cunosc mai bine. Mi-am coborât privirea spre hainele ei pentru a o descoperi: era ordonată, era o fire veselă.... Erau curate și îngrijite dar prea sărăcăcioase pentru vârsta ei. Părea desprinsă din romanele copilăriei pentru că aducea oarecum odată cu amintirea personajului Cosette, gândul că și aceasta ar putea să nu aibă părinți. Aș fi vrut să o întreb dar nu doream să o tulbur. După o vreme și-a dus tăcută mâna la frunte și doar atunci am putut observa palmele bătătorite și unghiile rupte ce-mi arătau că știu să muncească. Deveneam din ce în ce mai curioasă de ce acest biet copil este atât de chinuit și ce poveste ascunde? Când soarele s-a ascuns după linia orizontului ca și cum ar fi încăput, fata s-a ridicat și a plecat la fel de tristă și îngândurată precum stătuse. Am condus-o cu privirea până a dispărut în înserare. M-am uitat din nou spre bancă dorind parcă să o revăd și am văzut că rămăsese ceva în urma ei. Era un plic mare. M-am ridicat și l-am luat în speranța că voi găsi o adresă la care să-l duc. Curiozitatea mea atinsese culmi maxime. Am deschis plicul: erau niște analize medicale – avea leucemie. M-am înfiorat. M-am grăbit la adresa indicată și pentru o clipă chiar m-am bucurat: avea o adresă deci o casă și o familie. Am ajuns foarte repede la acea adresă dar nu mi-a venit să cred ochilor. Era o instituție de stat. Un centru de plasament?! Am dus plicul înăuntru și nemaiputând să vorbesc am spus doar că l-am găsit și am vrut să-l returnez. Curiozitatea mea devenise acum dezamăgire, un mare nod în gât care nu-mi permitea să respir. Copila era a nimănu și trebuia să-și înfrunte singură boala nemiloasă. Cât de norocoasă ar fi trebuit să mă simt. Am să țin minte mult timp acea imagine a unui chip de înger. Un înger pe nume Mălina.

CĂȚELANDRUL

**Profesor, Rus Iozefina Lidia,
Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă,
Cluj-Napoca, județul Cluj**

Era o zi frumoasă de mai.

Pe strada din centrul orașului venea, fluturând vesel din coadă, un cățelandru maroniu, cu ochi mari încercuiți poznaș de două pete albe care îi dădeau un aer șmecher de ochelarișt. Cățelul părea că nu are altă treabă decât a se plimba hai-hui pe stradă, încurcându-se printre picioarele trecătorilor și schelălăind tragic când aceștia îl mai îmboldeau din când în când cu vârful piciorului.

Totul părea să fie bine și frumos. Iată însă că, ajuns la colțul străzii, cățelul se oprește și ezită ... parcă toată veselia i se ștersese de pe mutrișoara care înainte părea atât de veselă. Oare ce-l făcuse să se înnoreze atât de brusc? Aa, iată și răspunsul: de după colțul străzii se ivește un câine mare și negru. Micuțul cățel maroniu se retrage subtil din calea lui, încercând să-l ocolească. Însă câinele cel întunecat la culoare, simțindu-i teama și ezitarea, se întoarce și își rânji colții la el. Micuțul încremeni. Toată blana lui maronie se zgudui sub impulsul unui tremur interior care îi trădă teama evidentă. De după colț se mai iviră încă doi câini, la fel de mari și întunecați ca și primul – semănau de parcă ar fi provenit de la aceeași mamă. Și, ca și cum inima le-ar fi fost la fel de întunecată ca și culoarea blănii, cei trei câini mari și negri începură să-l latre pe micuțul maroniu, și să rânjească cu colții ascuțiți și albi la el. Poate că intenția lor era să se distreze pe seama micuțului hoinar, sau poate că erau iritați că acesta călcăse legile nescrise și le încălcăse teritoriul, sau poate că singura vină a micuțului era că nu este la fel de mare și puternic ca ei – însă de unde să știe maroniul care era cauza evidentei lor nemulțumiri? Ziua era atât de frumoasă, soarele strălucea atât de frumos pe cer, el se simțea atât de dornic să fie prieten cu toată lumea, de unde să știe el micuțul cățeluș inocent care era cauza nervilor celor trei întunecați la blană?

Micuțul nu avea de gând să stea să cerceteze. Observând ostilitatea din privirile celor trei, își adună tot curajul rămas, schiță un rânjet de scuze – „Mă scuzați fraților, de unde să știu eu că acesta este teritoriul vostru?” și își începu strategia de retragere, care consta în „Întoarce-te și fugi”. De parcă ar fi putut să scape cu atâta ... căci cei trei, urmărindu-i fiecare mișcare, îl lăsară să se întoarcă cu spatele, iar când cățelandrul își începu primii pași a-i fugi spre salvare, se aruncară toți trei în urmărirea lui, și nu se lăsară până când nu își înfipseră toți trei măcar un colț al danturii lor tăioase în blana micuțului cățel maroniu.

Apoi, multumiți că și-au îndeplinit scopul, acela de a-i arăta intrusului că ei sunt mai mulți, mai mari, mai puternici și mai răi decât el, se întoarseră și o porniră agale spre centrul orașului, lătrând gros unul la altul în semn de felicitare reciprocă, și laudându-și astfel unul altuia curajul de care au dat dovadă în fața „inamicului”.

Cu inima grea, cățelul maroniu își continuă fuga până la marginea orașului, unde se opri într-un sfârșit lângă un tufiș să își lingă rănile. Nu îl dureau atât de mult mușcăturile celor trei întunecați la culoare, cât îl durea inima din cauza răutății și a cruzimii lor gratuite. Ce le făcuse el de meritase să fie tratat astfel? Nimic. El pornisese la drum cu scopul pacifist de a-și plimba bucuria pe străzile orașului într-o zi strălucitoare de mai. Și acum? Unde era bucuria lui? Cei trei câini negri îi călcăseră bucuria și veselia în picioare. Nu mai avea chef să zâmbească, așa că o porni agale și se ghemui trist sub o bancă. Ajunsese într-un părculeț din marginea orașului, dar cine mai dădea doi bani pe asta. Era prea trist, prea singur, prea rănit în inima lui mică –

viața parcă nici nu mai avea rost, când proprii lui semenii se dovediseră a fi atât de răi cu el...

Ghemuit sub bancă, cățelul închise ochii și încercă să uite de toate și de tot...însă deodată tresări puternic, deoarece simți cum se strecoară în blana lui maronie cinci degete micuțe. Deschise ochii, și rămase uimit: lângă el, un copilandru de vreo 5 anișori, îi zâmbea bucuros. Cățelul începu să dea timid din coadă, iar ochelarii lui din blană albă prinseră din nou un aer șmecher când colțurile gurii lui se ridicară în ceva ce semăna a zâmbet. Mânuța copilului mângâindu-i blana îi atinsese sufletul – inima lui prinse din nou a zbârâni de bucurie, și deodată, în timp ce ieși de sub bancă și se întinse în sus pentru a linge micuța mână care îi adusese bucuria înapoi, observă uimit cât de puternic strălucea soarele pe cer, și cum totul în jur parcă era învăluit în bunătate, lumină și fericire...

Era, într-adevăr, o extraordinar de frumoasă zi de mai!

CINE DE CINE SE DESPARTE?

Psiholog, Tirla Delia

**Centrul de Dezvoltare Personală Pro Cariere
Oradea, județul Bihor**

De sub masa de birou din cameră, se vede ieșind un capăt de fundă albă cu mici buline verzi... Dacă te apleci să vezi mai bine, o vei găsi pe Ana. Stă ghemuită sub masă și strânge în mână o păpușă care are un braț și rochița rupte. Daniel a fost toată ziua agitat și supărat și s-a certat cu toată lumea. Ana a încercat să-l convingă să se potolească și să fie mai liniștit, însă atunci acesta i-a smuls păpușa din mână și a încercat să o rupă. George a asistat la toată întâmplarea, a zâmbit fără să intervină, după care a ieșit în curte lăsând ușa să se trântescă în urma sa. În ultima perioada toți trei copiii par să treacă printr-o perioadă dificilă și fac lucruri pe care nu le făceau până acum; sunt supărați sau agitați, părinții lor neînțelegând ce se întâmplă cu ei.

Ana are nouă ani și este o fetiță cuminte și ascultătoare mai tot timpul. Însă în ultimul timp ea s-a închis și izolat parcă de restul copiilor. De dimineața până seara, Ana trebăluiește și se muncește ca o albinuță neobosită pentru a fi totul în perfectă ordine. Se trezește la timp pentru a se pregăti pentru școală; nu întârzie niciodată, nu se ceartă cu colegii, nu deranjează orele, nu se foiește în bancă, la fiecare oră încearcă să ridice mânuța pentru a răspunde la întrebările doamnei învățătoare; nu mai iese în pauze la joacă, nu mai povestește cu colegile ultimele întâmplări; acasă face mereu ordine în cameră, își pune toate hainele și lucrurile la loc, ba mai mult, le aranjează și pe cele ale fraților săi... mai ales că George parcă le lasă dinadins vraințe, împrăștiate prin toată casa. Ana verifică dacă papagalul Oli are destulă apă și semințe, se apucă de teme de casă și își pregătește ghiozdanul pentru a doua zi. După ce se asigură că temele sunt gata, camerele lor sunt în perfectă ordine, toate lucrurile sunt la loc și papagalul hrănit, se cuibărește în fotoliul de lângă geam și deschide o carte. În fiecare zi citește din Mary Poppins. Întâmplările din carte o fascinează și în același timp știe că își exersează cititul; astfel, atunci când doamna învățătoare o va pune pe ea să citească în fața clasei lecția, nu se va bâlbâi sau împotmoli. Nu vrea să aibă probleme la școală, nu vrea să o supere pe doamna...numai așa părinții ei vor fi mulțumiți și fericiți, și numai așa vor rămâne amândoi alături de ea, Daniel și George. Ana e convinsă că, dacă ea va face ca totul să fie în regulă și totul să fie perfect, toată lumea va fi fericită: ”Nu pot greși! Nu am voie să greșesc. Nu trebuie să existe vreun

motiv de supărare în casă! Dacă fac ceva greșit mama și tata vor fi tare supărați....nu-i de mirare că n-or să stea amandoi cu noi, iar eu nu pot suporta gândul acesta!”.

Daniel are 5 ani; este mezinul familiei și este cel mai jucăuș și agitat dintre cei 3 frați. Cu toate acestea, până recent, toată agitația și neastâmpărarea lui nu au creat mari probleme. Făcea câte o boacăna ca mai toți copilașii de vârsta lui, însă de fiecare dată își cerea iertare și promitea să fie mai atent. În ultima vreme însă, Daniel nu își mai cere iertare pentru boacănele făcute, se sperie ușor și se enervează foarte repede. Îi e frică și plânge foarte tare atunci când e pus seara la culcare; nu vrea să fie lăsat singur, și în special vrea ca mami și tati să stea cu el până adoarme: „dacă nu stați amandoi cu mine, imediat ce mă lăsați singur, sunt doi monștri care vin sub patul meu...și nu vor să mă lase să dorm! Nu mă lasă să dorm și mi-e tare frică!!!”. Același lucru se repetă dimineața când să plece la grădiniță. Daniel abia aștepta de obicei să ajungă în sala lui de la grădiniță unde să se întâlnească cu prietenii lui cei mai buni. Însă de la o vreme în fiecare dimineață se iscă un mare târăboi: Daniel începe să plângă, nu vrea să se îmbrace, și în timp ce lacrimi mari de crocodil i se preling pe obrăjorii roșii și încălziți de supărare repetă într-una: „vă rog mult nu!! Nu vreau la grădi! Vreau acasă cu voi! Vă rog nu mă lăsați la grădinița....va roooooog! Mami te rog....taaatiii!!!”. Educatoarea l-a întrebat într-o zi : „Daniel, ce se întâmplă? Ție îți plăcea să vii aici în fiecare zi!”, „Mami și tati m-au lăsat aici! Dacă mă lasă aici?!! Nu mai vine nimeni după mine!! N-am să-i mai văd pe mama și pe tata!!!”. Educatoarea a încercat să-l liniștească mângâindu-l „Daniel, ești doar la grădiniță unde ne jucăm mult și facem ceea ce și ție îți place. După program mergi acasă la tine, ai să vezi. Mami te va aștepta la sfârșitul programului și veți merge împreună acasă, îți promit. Toți copiii merg după program acasă cu părinții lor, la fel ca și tine. Hai să ne jucăm împreună până atunci”. Atât acasă cât și la grădiniță, imediat ce nu-i place ceva, Daniel reacționează foarte urât și agresiv: lovește, rupe, strică sau sparge. Așa s-a întâmplat și zilele trecute când i-a rupt păpușa Anei. Ca să se răzbune, a înșfăcat păpușa și a tras de ea să o rupă, până i-a sfâșiat rochița și i-a rupt o mână. Parcă nici pedepsele, nici vorba bună nu îl mai potolesc.

George este cel mai mare dintre frați, are 16 ani. El preferă să asculte muzica cu volumul dat cât mai tare, să petreacă cât mai mult timp cu prietenii lui și să deseneze. De la o vreme, George nu se mai implică deloc în treburile casei. Întârzie zilnic de la școală, ia tot mai multe note slabe, pleacă de acasă și se întoarce noaptea târziu; când e acasă nu iese aproape deloc din cameră, nu vorbește cu nimeni din familie și nu mai desenează; este neglijent, cu părul mereu vâlvoi, cu hainele murdare sau șifonate, orice face, ascultă muzică la căști și nu intervine niciodată în certurile celor doi frațiori ai săi, cel mult îi privește și parcă zâmbește satisfăcut văzându-i cum cei doi se ceartă sau se lovesc; papagalul Oli, care e de fapt al lui, este îngrijit și hrănit doar de Ana.

Părinții au fost sunați de la școală pentru a li se semnală diferite probleme....”Ana nu iese în pauză să se joace cu ceilalți colegi pentru că rămâne de fiecare dată în clasă să citească pentru ora care urmează. Pare foarte obosită și tristă, în fiecare zi” i-a spus învățătoarea mamei, cu o voce îngrijorată. „George absentează zilnic de la câteva ore, are note mici la majoritatea materiilor și riscă să rămână corigent la matematică, română și istorie”, a spus la telefon diriginta lui George, pe un ton serios și grav. De când au aflat vestea că părinții lor vor divorța, Ana, Daniel și George se comportă diferit și își manifestă supărarea fiecare în felul său. Atunci când a aflat, George a cerut lămuriri, a cerut să i se explice de ce: „De ce? Ce e cu voi? Cu noi ce se va întâmpla?”. Părinții au încercat să răspundă: „Eu și tata am decis că e mai bine așa. Ne va fi mai bine separat. E decizia noastră”. Mama și tata, preocupați de

problemele lor, de discuțiile legate de divorț nu și-au dat seama de cât de mult îi afectează pe copiii acest lucru...știau că va fi greu, însă nu și-au imaginat că vor apărea astfel de probleme și abia târziu au înțeles legătura între divorțul lor și problemele copiilor lor: suparare, agitație, frică, neglijență și absențele de la școală sau certurile legate de grădinița.

E sfârșit de săptămână și mătușa Lia a venit în vizită. După ce se despachetează și așează pe masă în bucătărie farfuria cu prăjituri făcute special pentru nepoții ei, urcă în camerele copiilor să îi salute. Pe George îl caută degeaba, pentru că George nu e acasă. E plecat de câteva ore cu prietenii și nu se va întoarce prea repede acasă. Prima cameră pe coridor e camera lui Daniel și a Anei. Intră în cameră unde îl găsește pe Daniel mâzgălind cu carioca o foaie. Mătușa Lia se apropie și observă că Daniel mâzgălește de fapt un desen făcut cu grijă și detalii, probabil de Ana. E vizibil supărat și suspină. Ana e și ea în cameră, stă pe pat și se uită supărată și în același timp îngrijorată la Daniel. Îl urmărește cum colorează stricându-i desenul. Fiecare linie trasă de Daniel peste desenul ei e ca un ghiont supărător și deranjant, care o duce pe Ana cu gândul la „daca îl văd iar mami și tati, se vor supăra atât de tare. Vor pleca!!!”. Mătușa Lia se apropie de Daniel și îi ia micuțele mâini între ale ei, îl ridică în brațe și se așează pe pat lângă Ana. După ce le șterge lacrimile, ținându-i lipiți de ea, privindu-i blând, îi întreabă cu o voce caldă:

„- Dragii mei, ce s-a întâmplat? ce vă supără?”

„- Mama și tata vor să se despartă. Poate se despart și de noi....Așa ne-au spus..că nu vom mai locui toți împreună, ne vom despărți. Mătușă Lia, ce am făcut greșit? Oare cu ce i-am supărat atât de tare? Dacă ne vom cere iertare, nu se pot împăca? Promitem că nu mai facem prostii, ei pot rămâne amândoi aici cu noi, nu-i așa?”, a răspuns Ana.

„- Mama a plecat la magazin, când vine acasă? Când vine? Așa-i că vine înapoi la noi? Nu vreau să mai plece fără noi!!!”

„- Dragii mei, mama și tatăl vostru nu sunt supărați pe voi. Nu sunt supărați pe voi deloc. Amândoi vă iubesc la fel de mult pe toți trei, la fel ca întotdeauna. Ei au niște neînțelegeri unul cu celălalt și le e mai bine dacă vor încerca să își rezolve aceste neînțelegeri așa cum știu ei. Acest divorț este o problemă a adulților, nu are nicio legătură cu voi copiii. Dacă ei vor să se despartă nu înseamnă că voi ați greșit cu ceva sau că ei nu vă mai iubesc. Vor fi amândoi alături de voi trei și vor avea grijă să nu vă lipsească nimic. Ei nu vor lipsi de lângă voi, chiar dacă unele lucruri din viața voastră se vor schimba. Voi trebuie să fiți cuminți și ascultători și să aveți grijă unul de celălalt; să vă iubiți și să vă înțelegeți. Asta cu siguranță îi va bucura pe părinții voștri, însă alegerea lor de a se despărți nu depinde de acest lucru. Ați înțeles?”

„- Deci mama și tata nu ne vor lăsa singuri, așa-i? Ne iubesc în continuare și îi vom putea vedea mereu? ”. întreabă Ana.

„- Sigur că da , draga mea! Ei vă iubesc pe toți trei la fel de mult. Nimic din ce se va întâmpla nu va schimba acest lucru!”, răspunse mătușa Lia. „acum haideți jos; v-am adus prăjitura și apoi ieșim în curte”.

Au trecut ceva ore de când George stă în parc cu prietenul lui, Andrei. Stau și vorbesc despre situația părinților lui George. Andrei îl înțelege... și părinții lui au divorțat în urmă cu un an jumate.

„- Știi George, la început nu am înțeles ce se întâmplă cu toată familia și mi se părea atât de nedrept. Am fost destulă vreme revoltat pentru decizia părinților mei, până am înțeles că, tot divorțul acesta e o alegere a lor, doar a lor și chiar dacă ei decid să se despartă nu înseamnă că vor rău familiei, sau că nu mă iubesc pe mine. A fost neplăcut și trist ce s-a întâmplat, dar ne-am obișnuit acum cu acest mod de viață.

Ne vizităm cu tata, ne întâlnim și mergem la pescuit împreună. A continuat să vină la noi și de ziua mea, și eu am fost la a lui. A fost chiar mai bine decât m-am așteptat. Acum îi înțeleg, parcă și ei se simt mai bine așa”.

„- Știi că ai dreptate....nu am simțit cu nimic că ei ne-ar iubi mai puțin și sunt conștient că s-au comportat la fel cu noi ca și până acum...știi că ne iubesc mult, doar că mie îmi e încă foarte greu să accept acest lucru”.

„- La început e mai greu și vei avea nevoie de timp să te obișnuiești, dar vei învăța că lumea nu s-a sfârșit odată cu această schimbare grea! Sunt aici și putem vorbi despre asta când vei mai simți nevoia”.

Daniel, Ana și George învață acum, trecând printr-o experiență foarte grea, că uneori adulții vor lua decizii care îi afectează și pe cei mici, în feluri neașteptate și neplăcute, chiar dureroase. Divorțul părinților e o decizie care le aparține doar celor mari, însă efectele se răsfrâng și asupra copiilor. Uneori adulții nu se mai înțeleg, nu se mai simt la fel de bine în același „loc de joacă” și simt nevoia să meargă pe drumuri diferite, separate; și toată supărarea sau toată dragostea copiilor nu poate fi dată la schimb pentru a-i convinge pe părinți să se răzgândească. Nu înseamnă că mama și tata sunt supărați pe copilașii lor, și cu atât mai puțin nu înseamnă că nu îi mai iubesc.

CRĂCIUNEL CEL TRIST

**Educatoare, Vereș Anima
Grădinița cu Program Prelungit nr. 48
Oradea, județul Bihor**

A fost odată un băiețel care se numea Crăciunel. Era nepoțelul mai mic al lui Moș Crăciun. De cum dădea frigul și toamna era pe sfârșite, el avea misiunea să citească scrisorile copiilor și să-i spună bunicului său Moș Crăciun ce-și dorește fiecare copil. Astfel, Crăciunel al nostru toată ziua stătea în casă și citea scrisori, iar copiii de vârsta lui mergeau la grădiniță unde învățau multe poezii, cântece, scriau scrisori moșului și confecționau felicitări.

Era seară, terminaseră scrisorile de citit și era foarte bucuros. Se gândea că de dimineață va merge și el la grădiniță ca să poată scrie și el o scrisoare moșului. Își dorea foarte mult un ursuleț de pluș și o carte cu prințese pentru surioara lui mai mare Crăciunița, deoarece și ea citea scrisorile copiilor și nu putea merge la grădiniță.

Dimineața când să pornească spre grădiniță, poștașul îi mai aduce un sac de scrisori. Acum era foarte trist, mai erau foarte puține zile până la sosirea moșului și el nu reușea să ajungă la grădiniță. A citit și aceste scrisori și seara a luat o pauză ca să se plimbe prin oraș să vadă pregătirile de Crăciun. În mână ținea un plic. Plicul era gol. Se gândea cum să scrie și el o scrisoare moșului. Se așează pe o băncuță și lacrimile începură să-i curgă pe obrăjorii roșii. La un moment dat s-a auzit un grup de copii gălăgioși care mergeau spre centrul orașului să vadă bradul de crăciun. Aceștia l-au văzut și l-au recunoscut pe Crăciunel.

- De ce esti trist?

- Sunt trist pentru că nu pot să merg la grădiniță și pentru că eu nu am reușit să-i trimit moșului scrisoarea mea.

- Haide cu noi să vedem bradul împodobit și să ne bucurăm!

- Ce ai în mână? l-au întrebat curioși copiii.

- Un plic.

- Ce este în plic?
- Este gol, a răspuns Crăciunel.

Crăciunel s-a dus cu copiii și au văzut bradul împodobit, s-au jucat au dansat în jurul bradului, au spus poezii, colinde, s-au distrat de minune. Crăciunel parcă uitase de scrisoare până când s-a apropiat ora când trebuia să se întoarcă acasă la scrisori. Copiii văzând că băiatul se întristează din nou, l-au rugat să le dea plicul, pentru ca ei împreună cu doamna educatoare să scrie pentru el o scrisoare moșului în care să-i ceară un ursuleț și o carte cu prințese.

Zâmbetul a revenit pe fața lui Crăciunel care fericit i-a îmbrățișat pe copii și a plecat spre casă. Citea scrisorile copiilor și se gândea că și el și sora sa vor primi cadourile dorite. Acum, Crăciunel a devenit foarte fericit. Bunătatea copiilor l-a transformat în Crăciunel cel fericit și vesel, deoarece colegii săi de la grupă vor scrie scrisoarea pentru el moșului și astfel în seara de Crăciun va avea și el, și sora lui, Crăciunița, câte un cadou sub brad. Astfel a înțeles Crăciunel ca prietenii la nevoie se cunosc!